

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Heiberg, Peter Andreas.; udgivne ved K. L. Rahbek

Titel | Title:

P. A. Heibergs Samlede Skuespil.

Alternativ titel | Alternative title:

Samlede Skuespil.

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Anden og forøgede Udgave.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Joh. Fred. Schultz, 1806-19

Fysiske størrelse | Physical extent:

4 bd.

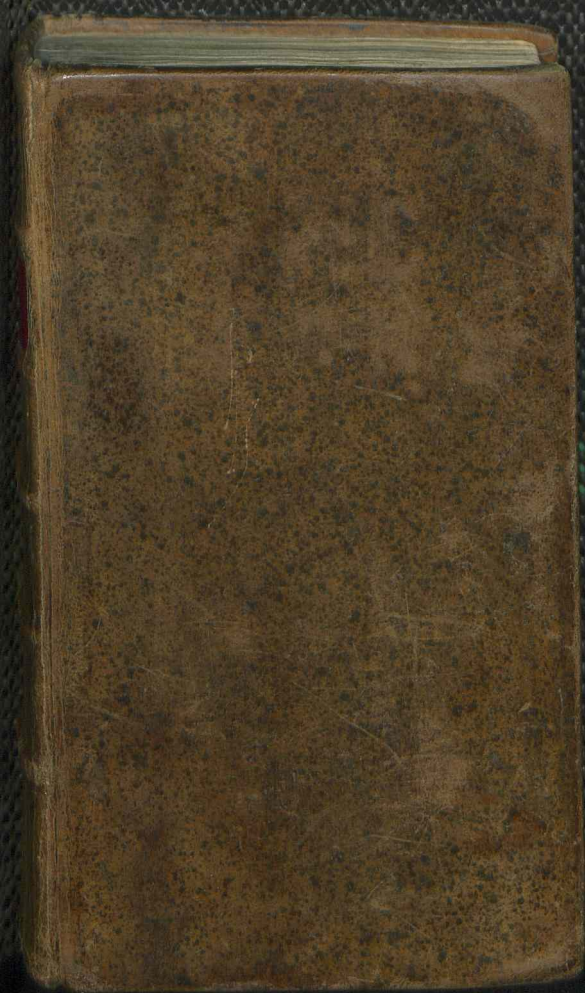
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

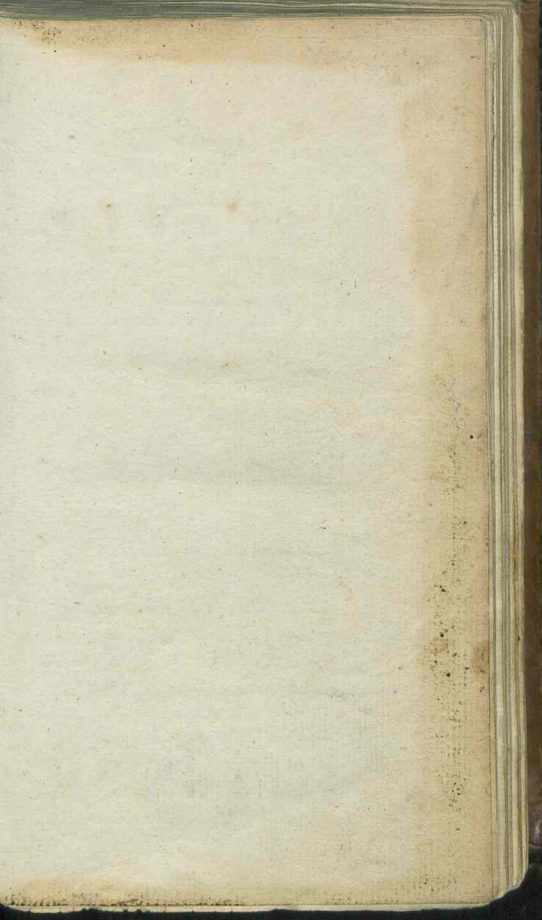
55-94

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021953947

P. A. Heibergs

samlede

S k u e s p i l.

U d g i v n e

v e d

A. L. N a h b e k,

Professor.

Tredie Deel.

Anden og forøgede udgave.

Kjøbenhavn, 1806.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fred. Schult,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Q. E. Deliberat

Amplius

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

Amplius

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

Q. E. Deliberat

I n d h o l d.

Heddingborn	Side I
De syv Lanter	123
Den gamle Skuespiller	253
Indtoget	343

2nd 101st

1st 101st

2nd 101st

3rd 101st

4th 101st

5th 101st

6th 101st

1756

Georg Meißner

Georg Meißner, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Heckingborn.

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Comedie i fem Acter.

Leipzig

Leipzig, Buchhändler

Leipzig

Leipzig

Georg Meißner, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Leipzig, Buchhändler

Geibergs Stueßpil. 3die Deel.

X

Per.

Personerne:

Admiral Seckingsborn.

Lady Slercher, hans Datter.

Blunt, hans Forvalter.

Dalton, en Herremand.

Miss Harriet, Daltons Søster.

Fairwell, en Procurator.

Andrews, Forpagter i Cornwallis.

Botton, Fabrikør.

En gammel Mand.

John, Seckingsborns Tjener.

Niclas

Tom

William

} Daltons Tjenere.

Handlingen foregaaer paa Daltons Landgods en halv
Mile fra Newcastle. Den begynder om Morgen
og ender samme Dags Eftermiddag.

—○○○○○★○○★○○★○○★○○★○○★○○★○○○○—

Første Act.

(En Stue i Daltons Huus, hvori staaer et Bord med
Thetai paa, og en Kjedel ved Siden.)

Første Scene.

Hecklingborn (gaaer i dybe Tanker og røger paa sin Pipe.)

Blunt (med et Brev i Haanden.)

Hecklingborn.

Et Jordstjælv ødelægt mine Plantager — gode!

Blunt.

Naadige Herre!

Hecklingborn.

Isdebranden fortærer min Gaard, mine Aftier,
mine Obligationer, al min Eiendom — ogsaa gode!

Blunt.

Et Brev, Mylord!

Hecklingborn.

Tre riigcheladne Skibe paa een gang opslugte af
Havet — gode! tre Sorger mindre. Du kuns eet
Budskab til, saa kan jeg blive ret lykkelig.

A 2.

Blunt.

Blunt (nærmer sig.)

Lillad naadige Herre! — —

Heckingsborn.

Hvor var jeg ikke gal, da jeg paatog mig at have
Opfigt med min Svigersøns Midler, medens han
er i Ostindien!

Blunt

(trækker paa Glubrene.)

Herre Gud! han hører og seer intet.

Heckingsborn.

Hvor tidt har jeg ikke forbandet det Dødsblik, da
jeg besluttede at leve! — Men frist Mod! Heckings-
born! nu er det først, at Livet bør begynde at smage
dig, nu, da du bliver løstet fra dine Belymringer.

Blunt

(tager ham i Kloten)

Naadige Herre!

Heckingsborn.

Hvad er det? See! er det ham, Blunt! hvad
gode?

Blunt.

Jeg har et Brev, Mylord!

Heckingsborn.

Et Brev! hvorfor læser han det ikke selv?

Blunt.

Det kan indeholde Ting . . .

Heckings-

Heckingborn.

Det er kunns Snak. — Enhver maae lase mine Breve. Hvor tidt har jeg ikke saet ham, at jeg ikke gider have med det Krammerie at bestille? Læs det!

Blunt.

Ja; men De maae høre paa det, naadige Herre!

(Han brækker Brevet.)

Heckingborn.

Nu vel da, siden jeg endelig skal plages —
saa læs det, men gsvindt!

Blunt

(læser sagte.)

Himmel! hvad seer jeg?

(Støpper Brevet i Lommen.)

Heckingborn.

Nu, hvad er det? hvad fattes ham?

Blunt.

Det er — det er intet — en lidet ubehagelig
Sindende. —

Heckingborn.

Ubehagelig! — for Dem maaskee, Herr Blunt!
— ikke for mig. Siig mig kun, hvori den Ube-
hagelighed bestaaer!

Blunt.

Det er noget — noget, som De skal faae at vide
de i Morgen, naadige Herre!

Heckingborn.

Som jeg vil vide strax, Herr Blunt.

Han

han mig an for en Kjerling? Det som I godt Folk
kalder Ulykker! det er ikke Ulykker for mig. Der-
for sig mig det kuns!

Blunt.

Nu vel da — Det Skib som vi ventede hjem
fra Ostindien, er sprunget i Luften, og — — —

Hettingborn.

Oh, hvad saa mere! saa har vi jo den Byrde
af Halsen; gratuleer mig, min kjere Blunt! Jeg
bliver ikke ret lykkelig, førend jeg er riggesfærdig.

Blunt.

Vil De vide mere, naadige Herre?

Hettingborn.

Alting, Alting.

Blunt.

Belan! Kuns eet eneste Menneske er bleven red-
det, og har berettet, at Baron Fletcher selv fulgte
hjem med Skibet.

Hettingborn

(underst bestuuser.)

Gud! min Jenny.

(Gaar hastig ind.)

Anden Scene.

Blunt (alene.)

Min arme gode Herre! Der er da endelig Ting
til, som ogsaa han maae holde for Ulykker — men
hvorledes skal man berette Lady Fletcher denne Ti-
den?

denbe? Sid han kunsk ikke overiler sig, og selv —
 tyft — der kommer nogen!

Tredie Scene.

Blunt. John.

John.

Herr Dalton ønskede at tale med Herren.

Blunt.

Den kjedsommelige Karl, som taler idelig i Figurer og er metaphorisk fra Top til Taae — og Franssk oven i Kjøbet.

John.

Ja, og sougt fylder sin Tale med Pignelser, der ligner ingen Ting, og med Sententser, som om han var en Donnehog. Hans idelige Ordsprog, hvor med han spækker sin Tale, passer sig altid til den Ting, han taler om, som en knyttet Næve til et blaat Øje.

Blunt.

Det kommer ikke ham ved, min kjære John! at raisonnere derover. (Vindes.) Disse Djener: Raisonnements ere alt for meget i den gamle Comedie: Smag, til at jeg skulde kunde taale dem. (Høit.) Admiralen har Forretninger, saa at han ikke kan tale med nogen i Dag; ikke desmindre heed Herr Dalton trins ind, saa faaer jeg see at affærdige ham.

(John gaar.)

Fjer-

Fjerde Scene.

Blunt (alene.)

Skid jeg havde ham af Halsen; det er mig et utaaleligt Menneske; jeg veed ikke, enten han er en Nar eller en Skurk, eller begge Dele paa eengang. Dog, hans Arrighed med at imodtage os i sit Huus efter Ildbranden, fortæner dog saa meget, at man bør lufte Dinene for hans Naragtighed; og, sandt at sige, hvem skader han dermed, naar hans Hjertet er godt? og det er Hovedsagen.

Femte Scene.

Blunt. Dalton.

Dalton.

Fuglene fryde sig ikke mere ved Solens oplysende Glands, end jeg ved denne fjere Families og Deres Velgaaende, Herr Blunt!

Blunt.

De er overmaade forbindelig, min Herre! i Sandhed, alt for meget.

Dalton.

Venskab er Sjælens Gode, og hvor har jeg fundet den uden her? L'amitié c'est l'ame de l'univers. Men Venner ere som Meloner; man finder knap een iblandt ti, som duer.

Blunt.

Blunt. Venſkab er noget ſom er overmaade ſjældent. Den
 Dakt. on.

Ja næſten ligesaa ſjældent ſom den ſorte Svane,
 ſom Ordsproget lyder. En Ven kjendes i Nød og
 ikke i en Springedands. Men hvorledes befinder
 Lady Fletcher ſig? elle ſe porte bien, assurement?

Blunt.

Det vel, min Herre, men . . .

Dakt. on.

Og den ſjere gamle Miſanthrop?

Blunt.

Men, min Herre!

Dakt. on.

Hvad vil han ſige med ſit men? Comment?

Et Men i en Tale, ſtaaer ligesom 'et Naſværk paa
 en Broe, for at hindre Folk fra at falde i Vandet.

Blunt.

Jeg vil ſige for det første, at De ikke kjender
 min Herre ret, naar De kan troe at han er en Mi-
 ſanthrop. Han er den ædelſte og meeſt velgjørende
 Mand under Solen; men ingen Menneſkehader.

Dakt. on.

Det vil jeg ikke heller ſige, Herr Blunt! Kjøbt
 denne Feil er ſaa almindelig, at der ſom Had var en
 Veſt, ſaa var Verden for længe ſiden uddød. Ad-
 miralen, veed jeg nok, hader ikke Menneſker, det

viſer

viser hans daglige godgjørende Handlinger, hvorved han, ligesom Maanen, indgyder Frugtbarhed overalt i sin Virkefreds. Men han hader Omgang med Mennesker.

Blunt.

Det kommer fordi de saa ofte har narret og bedraget ham paa det skammeligste.

Dalton.

Tromper q'est le nature de l'homme. Sæt Hæven til at vogte dine Gjæs, saa bliver din Forvalter snart federe end du — og naar Narre kommer til Torvs, faaer Kræmmeren Penge.

Blunt.

Og for det andet, maae jeg sige Dem, at min Herre vel neppe vil være i Stand til at tale med nogen i Dag.

Dalton.

Comment? & le raison?

Blunt.

Oh! min Herre! Vi maae være Heste længe nok! der gives dog de Diebliske, da vi nødes til at være Mennesker.

Dalton (affedes.)

Brevet har gjort sin Virkning. (Heit.) Qu'est ce que cela? Ikke skulde jeg troe, at Mylord Heddingborn har haft nogen Ubehageligheder; dog han er et Menneske, og Mennesket er født til at lide.

Blunt.

Blunt.

Aldeles rigtig; og dette er netop Tilfældet.

Dalton.

Est il possible? mais il faut vous expliquer.

— Han, der stod stolt mod alle Skjebnens Omvælinger, som den grundfæstede Klippe imod Norden-Vindens Raserie, hvad skulde vel kunde rokke ham? Naturens Gald — —

Blunt.

Gandske naturlige Tilfælde. Der behøves ikke saa meget til at rokke et Menneske; og Mysford Hectingborn er, ved Gud! et Menneske. — Nok, min Herre! Deres Besøg vil paa en anden Tid være ham usigelig kjert, men i Dag — — —

Dalton.

Mais, le raison, il en faut pourtant savoir — Hvad er det da, kjære Blunt! Fausshed i vigtige Ting er ofte Forræderie imod en Ven. Naar Uglen reiser paa Jagt, saa er det Tid at tænke Pys; og naar Hundene sover, saa har Tyvene frit Spil.

Blunt.

Herr Dalton! jeg kjender mine Pligter. Men hvad Mysford Hectingborn vil have holdt hemmeligt, der maae Blunt ikke røbe, ellers fortjener han ikke Navnet af Hectingborns Ven.

Dalton.

C'est très bien pensé, mais pourtant, le voilà!

Sjet-

Sjette Scene.

De Forrige. Heddingborn.

Heddingborn.

Deres Tjener, Hr. Dalton! (tager Blunt ved Armen)
 Ikke et Ord til min Datter! forstaaer han mig?

Blunt.

Gud bevare min Mund, naadige Herre! Jeg
 behøver da ikke at opholde mig her længere?

Heddingborn.

Gjør som han vil, Blunt! Vi to har ingen
 Hemmeligheder sammen.

Blunt.

Jeg rekommanderer mig. (Gaaer.)

Syvende Scene.

Heddingborn. Dalton.

Heddingborn.

Adieu, min Herre! jeg har ikke vel Tid at tale
 med Dem.

(Vil gaae.)

Dalton.

Men jeg har meget vigtige Ting at tale med
 Dem om. Quelque chose de plus grand im-
 portance.

Heddingborn.

Lor jeg da udbede mig dem kortelig.

Dal-

Dalton.

Mylford! De har gjort mig den Ære, at betse-
ne sig af min Gaard, siden Deres egen brandte for
et par Dage siden.

Heckingborn.

Ja; — jeg inkommoderer Dem, vil De sige,
og —

Dalton.

Point du tout, ma cher ami. Jeg fordrer
det som et Venkab af Dem, at De benytter sig af
alle Stedets Bequemmeligheder, som om Stedet
var Deres eget. Jeg er jo Deres Ven? Ulven
er aldrig saa graae, han har jo Venner, skjøndt de
ere saa.

Heckingborn.

Jeg er Dem forbunden; det var da vel om de
ser hundrede Pund jeg skylder Dem.

Dalton.

Ingenlunde! Naar man vil ind til en Mand,
maae man ikke vende igjennem Skyldingen paa hans
Dør. Den Tjeneste er en Pligt jeg skylder Deres
Venkab, og man skal aldrig gjøre Regning over,
hvad en god Kaal koster.

Heckingborn.

Hvad var det da, De havde at sige, om jeg tør
bede?

Dalton.

Dalton.

Mylford! Sorg er ingen god Doctor, og Beskymringer betaler ingen Mands Gjeld. Slaae alle Beskymringer af Deres Sind. De har dog ikke mistet alt.

Hecklingborn.

Jeg har ønsket at miste alt, (assides) og jeg har mistet mere.

Dalton.

Jeg vil søge at fordrive Deres Griller og opmuntre Dem saa meget som det staaer i min Magt. Som der pibes, saa maae man dandse, og man maae tude med de Ulve som man er iblandt. Hei sa! du bon humour, macher! i Morgen er det min Søsters Geburts-Dag, og jeg har foranstaltet en Høitidelighed — —

Hecklingborn.

Som jeg vil være uden for, for ikke at forstyrre Deres Glæde.

Dalton.

Point du tout, macher! De er en af Hoved-Personerne. Det er ikke Børneleeg, naar Kjerlingen dandser. Hør eengang; det er et allegorisk Theater-Spykke i den høie Gout, og hedder Proserpings Bortførelse.

Hecklingborn.

(halv assides.)

Min arme Jenny!

Dalton.

Dalton.

Nei, nei, det er saamænd ikke hende der skal bortføres. Min Søster skal agere Proserpina. Giv Dem kun tilfreds. Lady Fletcher skal være Ceres, og jeg vil nok paatage mig at være Jupiter. Lige Dørn leger jo best, Kragen søger Mage, og Lige søger Lige, og De veed jo, at Jupiter holdt selv en lille Klat af Ceres.

Hecklingborn (Eksedfommelig.)
Skal jeg da ikke . . .

Dalton.

Jo vist, De skal være Pluto, og Søster harriet Proserpina. Hvad synes Dem om det? Min Søster er saamænd ikke at kisse af. C'est un morceau friand. Hun er nok værd at man gjør sig lidt Umage for hende; og uden Umage kan man jo ikke engang fange Lopper. Kort sagt: De spiller Pluto og fører hende bort.

Hecklingborn (fortredelig.)

Nei, saa min Sjæl! gjør jeg ikke. Jeg forslaaer mig ikke paa det Narrente, og kan ikke have med det at bestille, jeg er ogsaa for gammel — —

Dalton.

For gammel! Ha, ha, ha, — tre og halvtred; sindethve Nar; det er jo kun en Haandfuld Minuter, der smelter bort som en Stump Sukker i en Kopper Theevand.

Heckling:

Hecklingborn.

Tre og halvtredstindstyve Aar er, dog saa meget, at man ikke kan undskyldes, naar man i den Alder gjør sig til Aar.

Dalton.

Alter schüßte vor Thorheit nicht, siger Tydskken; og De er, min Ojfel i Deres beste Aar. I gamle Gryder kan man ogsaa kaae Lammekjød. Die kuns til siden, saa skal jeg tage endeel gamle Aviser, jeg har, saa skal jeg nok vise Dem, at De er et Barn endnu, ja knapt et Barn endnu.

Hecklingborn.

Jeg skalde næsten troe det om Dem, ifald De var tredive eller fyrgetyve Aar ældre.

Dalton.

Kort sagt: De fører min Søster bort, De ager Pluto, og . . .

Ottende Scene.

De Forrige. Blunt

(med en Regnskabsbog under Armen.)

Dalton.

Der kommer Hr. Blunt ret som om han var faldet. Han skal ogsaa være med; han skal agere Cerberus, for saaledes heed den Officeer, der havde Vagt ved Plutos Slotsport.

Blunt

Blunt (hæfter.)

Jeg takker ydmygst for den store Ære. Men jeg maae frabede mig den, siden jeg har vigtigere Forretninger. (Til Heckingborn.) Naadige Herre! jeg har noget at referere. (Heckingborn vil gaae.)

Dalton (holder ham tilbage.)

Lav Dem nu paa Deres Rolle. Hvem der vil spise Kjernen, maae knække Skallen.

Blunt.

Jeg har vigtige Ting at referere.

(Holder ham i den anden Arm.)

Dalton.

De fører da min Søster bort? ja min Sjel maae De det.

Blunt.

Naadige Herre!

Heckingborn

(til Blunt, i det han stöder sig løs.)

De er mig en uforskammet og kjedsommelig Karl, Hr. Blunt! (Til Dalton.) Og De, min Herre! —

Dalton.

Qui? moi?

Heckingborn

(Kaster sig, og vil derefter gaae.)

Dalton (holder ham tilbage.)

Nei hie! Sandheden er et kostbart Klenodie; hvem der fortier Sandhed, han begraver Guld. Hvad er jeg?

Leibergs Skuespil. 3die Deel.

B Hecking-

Heckingsborn.

Jeg er ikke vandt til at hylle. Jeg troer, De er en ærlig Mand. Deres Tjenester imod mig forbinde mig til at troe det; men jeg synes, at De er overmaade naragtig. (Gaar.)

Niende Scene.

Dalton. Blunt.

Dalton.

Ha, ha, — mais il faut s'y méprendre; Kragen raaber dog altid paa sit eget Navn; Mange kan ikke lide Gluer i Stuen, og har dog Hovedet fuldt af dem; og jeg veed ikke hvem af os to der er meest naragtig, enten jeg, der lader alting gaae sin egen fjeve Gang, eller han, der vil at hele Verden skal maales efter hans Vinkel.

Blunt.

Men, min Herre! Admiral Heckingsborn er virkelig ikke naragtig; men underlig at omgaaes med, for den, der ikke kjenner hans Skrøbelighed. Og De, min Herre! som ikke kjenner ham saa nøie, kunde let, med al Deres gode Villie, gjøre ham

Dalton.

O! tie stille, Monsieur Blunt! tænker han at jeg ikke veed, hvordan jeg skal tage Kjød op af Suppen, uden at brænde mine Fingre? jeg kan saamænd see en Tyv i Løset, saasnart som nogen anden.

Blunt.

Blunt.

Vel nok! det tvivler jeg ikke paa, men der gives Skrøbeligheder hos Folk, som man maae lade som man ikke seer, og Svagheder som man maae bære over med; og siger ikke Poeten . . .

Dalton.

Oh si donc, ma cher! Poeter og Genier det er noget forbandet Kram, det kan jeg slet ikke lide. Et Genie, Herr Blunt! er et Pindsvin, som alle pusser sin Hund paa, men kuns faa tør røre ved selv, for ikke at stille sig.

Blunt.

Ja, jeg vilde kuns sige i Anledning af . . .

Dalton.

Oh laissons cela! Siig mig bare hvad ny Ulykke er der indtruffet, som har kundet røre ham saa meget? Er den betydelig?

Blunt.

Visseelig, overmaade betydelig.

Dalton.

Kan jeg afhjælpe den? De veed jeg har sagt Dem, at Penge kan jeg ikke hjælpe med mere end jeg har gjort. Men et godt Raad er bedre end Penge, og hvem veed om jeg ikke kan give Dem det? Haren springer tide frem af den Buss, hvor Hunden mindst ventter den.

Blunt.

Nei! den kan ikke afhjælpes.

Dalton.

Hvori bestaaer den da? Dog! ikke alle Verdens
Reebslagere kan spinde en Snoer, der er lang nok
til at finde Bund i den hemmelighedsfulde Hr. Blunt
med. Men, jeg skal nok faae Tingen ud. Naar
Bjerget ikke vil komme til mig, saa maae jeg gaae
til Bjerget. Attendez, ma cher! je m'en vais le
chercher.

(Gaaer.)

Tiende Scene.

Blunt (allene.)

Ja gaae du kuns. Neppe er du saa god Spion
som Røvejæger. Dog, Sagen kan jo ikke dølges.
Gid kuns ikke den arme Lady Fletcher tager sin Død
derover. Men jeg maae see hvorledes jeg bliver af
med Procuratoren.

(Han vil gaae, men møder Procuratoren i Døren.)

Ellevte Scene.

Blunt. Procurator Fairwell.

Fairwell.

Det er ikke efter Løfte. Nu har jeg ventet mere
end en halv Time, og en Procurator har ikke nogen
Tid at spille.

Blunt.

Jeg veed det; men De maae undskylde mig.

Fairwell.

Vel! min Herre! hvad Svar giver De mig?
saar jeg Pengene?

Blunt.

Blunt.

Jeg har ikke været i Stand til . . .

Fairwell.

Jeg har ikke Tid til længe at staae her og snakke. Folk af min Profession har andet at bestille. Saaer jeg Pengene? Ja eller Nei . . .

Blunt.

Bed Gud! Mylord vil ikke bedrage nogen. Men jeg har ikke saaet talt med ham derom. De veed, hvor underlig han er, De maae have lidt Taalmodighed.

Fairwell.

Obligationen er udløben, og min Principal vil absolut have Pengene.

Blunt.

De veed vores Ulykker, dog ikke nær dem alle.

Fairwell.

Desto bedre maae jeg passe paa. Det er min Pligt.

Blunt.

De maae dog betænke, at Ildbranden røvede min Herre saa betydelige Summer, at man ikke maae undres over, om han ikke strax er i Stand til at betale Dem Deres Fordring.

Fairwell.

Min Principal kan ikke tabe, fordi Deres Herre har været ulykkelig. Kort sagt: veed De nogen Udveie til at skaffe mig Pengene strax og uden Ophold?

Blunt.

Nei, min Herre! men . . .

Fair

Fairwell.

Velan, saa maae jeg gjøre min Pligt, og for-
 skaffe mig den Sikkerhed, som Loven tillader.

Blunt (holdende ham tilbage.)

Die lidt.

Fairwell.

Hvad nu? har De Pengene, saa ryk ud med dem.

Blunt.

Net.

Fairwell.

Vil De da drive Gjak med mig?

(Vil gaae.)

Blunt (holder ham tilbage.)

Hør dog et Forslag: Obligationen er jo paa syv
 tusende Pund?

Fairwell.

Rigtig.

Blunt.

De veed, at jeg har staaende hos Banqueuren
 Young i London sex tusende Pund, som jeg har
 sparet sammen i denne min Herres Tjeneste, og som
 er al min hele Eiendom.

Fairwell.

Det veed jeg.

Blunt.

Hvem har nærmere Rettighed hertil end min
 Herre? vil De modtage min Berel for denne Summa?

Fair.

Fairwell.

Det er godt nok, men der mangler jo dog eet tusende Pund.

Blunt.

Troer De, at jeg er en ærlig Mand?

Fairwell.

Upaatvivelselig. Men Ærlighed fylder saa lidt i Pungen.

Blunt.

Jeg besvør Dem ved alt, hvad helligt er, spar min arme gode Herre. Ulykken ligger vægtig nok paa hans Skuldre alligevel. Modtag min Verel for de sex tusende Pund, og mit Beviis for eet tusende. Lad mig afstjene dem med min Sveed. Den kan aldrig anvendes bedre.

Fairwell.

Jeg tør ikke love noget. Min Principal er paa staaelig, og vil have den hele Summa. Dog, af Medlidenhed med Dem skal jeg stræbe at bevæge ham. Lad mig da faae Verelen og Deres Beviis strax. Men jeg lover intet.

Blunt.

Jeg løber. Vie et Dieblif. Men for Guds Skyld, nævn ikke et Ord for nogen.

(Gaar.)

Folgte

Tolvte Scene.

Fairwell (allene.)

En tung Pligt, at nødes til at gjøre sig haard,
naar Hjertet bløder. Derfor troer jeg ogsaa, at
kuns saa af mine Medbrødre har noget Hjerter, eller
i det mindste maae det være tørt og seit som Ponteder.

Trettende Scene.

Fairwell. Dalton

(Kommer liggende frem, og taler sagte.)

Dalton.

Naa! Hvor gaaer det?

Fairwell.

Han gif ud for at skrive en Verel paa ser tusen-
de, og et Beviis for eet tusende Pund.

Dalton.

De antog dog vel ikke dette Tilbud?

Fairwell.

Kun ad interim. Jeg lovede at see til at be-
væge min Principal.

Dalton.

Nei, ingen Naade. Barmhjertighed til Ude-
er ligesaa skadelig som Rottefrød og Kaneel paa Ri-
sengrød.

Fairwell.

Skal jeg da sige ham det?

Dalton

Dalton.

Ingenlunde, (Betænker sig lidt.) Le voila trouvé.

Jeg forstaaer at fange to Duer med een Ert, og slaae to Fluer med eet Smæk. Hør! De tager Berelen og Deviset, og i Eftermiddag kommer De hid og arresterer Blunt som Selvskyldner. Entendez vous? — Blunt og ikke Hecdingborn.

Fairwell.

Men hvor kan De gjøre det? Er det ikke meget ligt et Forræderie, og det imod en Ven?

Dalton.

Er jeg en Skjelm? Kiender De mig ikke? Stil De ikke Næsen ind ad Deres Naboes Gadedør, der har den intet at bestille, og De kan let faae den flemt fordærvet. Gjør som jeg siger. — Men tyst! der kommer nogen. Det er uden tvivl ham. Som sagt: I Eftermiddag kommer De hid, og Blunt kommer uden Naade i Arrest.

(Han gaar.)

Fjortende Scene.

Fairwell (alene.)

Det er mig aldeles ubegribeligt; men jeg har ingen Marsag til at troe, at Dalton kunde være nedrig. Jeg har da alle Documenterne i mine Hænder; og de skal ikke blive misbrugte til at gjøre en Familie ulykkelig. Naar jeg altsaa seier Dalton, saa maa der dog tillige bruges Forsigtighed fra min Side.

Fem-

Femtende Scene.

Fairwell. Blunt.

Blunt.

See her er Bexelen og Beviset. (Han leverer ham 20 Papirer.) Jeg har aldrig modtaget nogen Skilling deraf med saa megen Fornøielse, som jeg nu udgiver dem med. Naar jeg ret betænker det, er det jo Mylords Penge. Ved hans Edelmødighed har jeg samlet dem, og hvad billigere, end at jeg bruger dem til hans Nytte, nu da han behøver dem?

Fairwell

(som imidlertid har læst.)

Det er godt; De skal faae Svar i Eftermiddag; men jeg tør intet love; ja det som mere er, jeg frygter, at det ikke vil gjøre Sagen klar. Obligationen er stilet paa contante Penge, og her er kun en Bexel, og endog ikke paa den fulde Summa.

Blunt.

Gjør Deres Fliid, Hr. Fairwell! Jeg kjender ikke Deres Principal, siden Mylord selv har udstedt det Obligationen, Gud veed til hvem; kanstee han vil være ubekjendt, saa er det heller ikke min Sag at udsponere Hemmeligheder. Men jeg tror dog ikke, at han er nogen Barbar.

(De gaar.)

Anden Act.

Første Scene.

(Lady Fletchers Sovestue. Hun sidder i Regligræde paa Kanten af Sengen ved sit Barn som sover, og holder et lidet Portrait i Haanden, rigelig besat med Diamanter, og seer verelst paa det og Barnet.)

Lady Fletcher (allene.)

Du sover, dyrebare Glut! (Kysser Barnet.) Din Faders udtrykte Villedde! (Kysser Portraitet.) Gud være lovet! Sov roelig, lykkelige Dreng! Den Tid kommer alt for snart, da Bekymringer og Sorg skal jage Sønnen bort fra dine Dine. (Hun seer paa ham en Stund med Tavshed og en sorrigsuld Mine.) Du kender ingen anden Mangel, end Naturens daglige Fornødenheder, ingen anden Vellyst end deres Tilfredsstillelse. — Men din ulykkelige Moder (Hun staar op, gaar et Par Trin frem, men vender sig strax om igjen.) — Dog nei! kan den Moder være ulykkelig, der har reddet sit Barn af Ilden? Min eneste Rigdom! (Kysser Barnet.) Din Fader er uden Tvivl forloret for os begge. Kun to Maaneder smagte jeg Egestandens Sødhed i din Besiddelse, (Kysser Portraitet.) da den strænge, den fælesløse Vre kaldte dig bort i dit Fødelands Tjeneste. (Hun lægger Portraitet

trædet paa Bordet og gaaer frem og tilbage.) Ach Fletcher! Fletcher! uuelig har dette nærværende Dieblif, eller eet iblandt Millioner andre, gjort din Kone til Enke og berøvet din Søn en Fader! — Men tyst, der kommer nogen; — maaskee min stakkels Fader. — (Hun tørrer Pinene og seer sig i Spejlet.) Jeg maae vinde mig til at paatage en munter Mine, for ikke at bedrøve ham endnu mere.

(Hun tager en Kamme og sætter sig paa Kanten af Sengen og begynder at brodere.)

Anden Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet.

Miss Harriet.

God Morgen, min Beste! maae jeg komme ind?

Lady Fletcher.

Hjertelig gerne.

Miss Harriet.

Hvordan befinder De Dem?

Lady Fletcher.

Om jeg ikke befinder mig saa gandske vel, da er det vist ikke Deres eller Deres Broders Skyld, der har sørget saa vel for mig i alle Maader.

Miss Harriet.

Skrækken er endnu i Blodet, kan jeg troe. Men De er saa roddiet. Har De grædt?

Lady Fletcher.

Og om nu saa var?

Miss

Miss Harriet.

Det er sandt, Deres sidste Ulykke og store Tab kan nok tvinge Dem Taarerne af Dinene.

Lady Fletcher.

Tab! — jeg har intet tabt, eller dog kun blotte Bagateller; jeg fik jo reddet alt hvad jeg havde kjert; min Fader, min Søn og dette Portrait. — Gud veed om Originalen . . .

(Sukker.)

Miss Harriet.

De er lykkelig, at De kan tage sig saadant noget saa læt; men hvorfor græder De da?

Lady Fletcher.

Kjender De da ingen andre Ting, som kan presse Taarerne af Deres Dine?

Miss Harriet.

Nei jeg gjør ikke.

Lady Fletcher.

Har De da aldrig grædt?

Miss Harriet.

Nei, ikke siden jeg var gandske lille bitte — saa stor.

(Viser med Haanden hvor hoi hun var.)

Lady Fletcher.

Fælbede De da ingen Taarer, da Deres Søster døde for sex Aar siden?

Miss Harriet

(betænker sig lidt.)

Jo, det er sandt, for saa havde jeg ingen at leege med mere. Men jeg gråd dog mere Aaret efter.

ter,

ter, da een af min Broders Jagthunde beed Hovedet af min Duffe; men da var jeg ogsaa kun femten Aar gammel, og havde ingen Forstand.

Lady Fletcher.

Lykkelige Pige! jeg misunder Dem dette Humeur. — Dog nei! jeg beklager Dem. — Der er saadan Gødhed i de Taarer, der faldes ved visse Leiligheder, at jeg ikke vilde bytte dem bort for den meest sværmende Glæde.

Miss Harriet.

Da maac der saamænd gjerne græde for mig hvem der vil; jeg holder meest af at lee.

Lady Fletcher.

Har De da ingen, som De holder besynderlig meget af?

Miss Harriet.

Ingen uden min Broder, Vapegsien og lille Joli.

Lady Fletcher.

Vil De da ikke græde, om De mistede een af dem? eller om De troede, at een af dem var død?

Miss Harriet.

Troede? — Nei, jeg vilde være vis derpaa først. Og om Poppen eller Joli døde, saa vilde jeg faae mig en anden; men græde vilde jeg ikke. Og om min Broder døde — Ja, det vilde jeg dog nødig, for jeg kunde ingen anden Broder faae.

Lady

Lady Fletcher.

(seer paa hende med Medlidenshed.)

Beslynderligt! Men om De nu havde en Elsker, en Kjæreste?

Miss Harriet.

En Elsker, en Kjæreste! — En Mand, vil De sige? — Ja hør nu! veed De hvad? Min Broder har sagt, at han vil tage mig med til London, hvor jeg aldrig har været; og der skal jeg hen, for at see Kongen og Dronningen, og Madame Mara og Parlamentet, og Løven og den øvrige kongelige Familie, og saa for at kjøbe Stads og for at blive gift.

Lady Fletcher

(vender sig bort for at dølge et Smil.)

Har da Deres Broder bestemt Dem nogen Brudgom?

Miss Harriet.

Ikke saavidt jeg veed. Men han sørger nok for det.

Lady Fletcher.

Vil De da ikke selv vælge sig denne Lykkelige?

Miss Harriet.

O nei! min Broder forstaaer sig bedre paa det end jeg; og han holder saa meget af mig, at han vist skaffer mig den beste han kan faae. Men een Ting maae min Mand love mig, inden jeg tager ham.

Lady Fletcher.

Og hvad er det?

Miss Harriet.

At han skal være god imod vores Tjenestefolk,

og imod de sex gamle fattige Koner, som jeg underholder.

Lady Fletcher

(falder hende om Halsen og kysser hende.)

Edle gode Pige!

Miss Harriet.

Oh! hvad? er det saa meget? Jeg kan ikke høre en Hund pibe, uden at jeg maae hjælpe den, og skulde jeg da ikke gjøre det samme ved Mennesker? Sy, det var hæsligt! og seer De, min Broder og jeg har gjort os det til en Regel, at de fleste af vores Tjenestefolk skal være Krøblinger; for de vilde ellers have ondt for at føde sig, og vi kan dog bruge dem til noget.

Lady Fletcher.

Hvorfor skal De dog have saadan Niggdom paa Edelmødighed, og mangle saa mange . . .

Miss Harriet.

Jeg mangle? — Nei, Gud ske Lov! jeg er saa frisk og rask som nogen Pige i Landet; og hvad min Formue angaaer, saa har jeg meget mere end jeg behøver.

Lady Fletcher.

Det er ikke det jeg mener. Men der ere visse Følelser, som . . .

Miss Harriet.

Ja, kalder De det Følelser, at græde naar man burde lee, saa maae De gierne beholde dem for mig; jeg

jeg gider ligesaa lidet flabe selv, som jeg kan taale
at see andre græde.

Exedie Scene.

De Forrige. John.

John.

Herr Blunt er udenfor, og beder om Tilladelse
at komme ind.

Lady Fletcher.

Beed ham være saa artig.

(John gaar.)

Fjerde Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet. Blunt,
og en gammel Mand

(med hvide løshængende Haar, og klædt i en Noquelaura.)

Blunt.

Deres Naade! jeg bringer Dem her en Mand,
som, i hvor ussel han end seer ud, dog vil blive
Dem velkommen, og som fortjener Deres Venskab.

Lady Fletcher.

Enhver Fattig er mig velkommen, naar jeg kan
hjælpe ham! men hvem er han da? hvorfor skyder
jeg just ham mit Venskab?

Den Gamle

(betragter hende opmærksom.)

Zeibergs Skuespil. 3die Deel.

C

Blunt.

Blunt.

De seer i ham den Mand, hvis uforsagte Mod
reddede Deres Søn af Ilden forleden Dag.

Lady Fletcher

(bæst tagende ham i Haanden.)

Engel af Himmelen! Vær mig inderlig velkom-
men. Vær mig! om jeg ikke deler med dig den sidste
Bid Brød, som jeg har tilovers fra mit Varns og
min Faders Fornødenheder!

Den Gamle

(bæst Hovedet ned og kysser hendes Haand.)

Blunt.

Deres Naade! det kan ikke nytte, at De taler til
ham. Han kan ikke høre Dem, han er baade døv
og stum.

Lady Fletcher.

Stakkels gamle Mand! saa god og saa ulykkelig!
Betyd ham hvad jeg sagde, Herr Blunt!

Blunt.

Det skal skee, Deres Naade!

(Han gjør nogle Tegn til Manden.)

Miss Harriet

(tager en Pung med Penge frem af Lommen, og trykker ham
i Haanden.)

Der, gode Gamle! jeg har ikke mere for nær-
værende Tid.

Den

Den Gamle

(Nipper Pungen i hendes Haand, løber hen til Sengen, og staaer og betragter Baret, men vender Rygen til de andre, og det synes som han undertiden tørrer Minene. Lady Fletcher og Miss Harriet seer i nogen Tid efter ham.)

Lady Fletcher.

Hvor har De faaet fat paa denne Mand?

Blunt.

Paa Mylords udtrykkelige Ordre har vi søgt efter ham, og endelig fundet ham hos en fattig Møller et Par Mile herfra.

Miss Harriet.

Veed man ikke hvem han er, eller hvorfra han er kommet?

Blunt.

Nei; da han ikke kan tale, saa har man endnu ikke kunnet udspionere det; men han har opholdt sig i fire til fem Dage her i Egnen.

Lady Fletcher.

Besynnderligt! Formodentlig gaaer han omkring og lever af Almisse.

Miss Harriet.

Da undrer jeg mig over at han ikke vil tage Pungen.

Blunt.

Almeligviis har han syntes at der var for meget i den. Mylord har befaleet at han skal blive her,

og have sin Underholdning med de andre Vetsjenter, og er meget glad over, at vi sik fat paa ham.

Miss Harriet.

Ja, vi skal sørge for ham, min Veste! at han skal have gode Dage paa sin gamle Alder; og kapper om, hvem der kan pleie ham best.

Lady Fletcher.

Jeg paalægger Dem det, Herr Blunt, at tilsee, at han faaer alle muelige Bequemmeligheder.

Blunt.

Det skalde skee, endogsaa uden Deres Naades Befaling; jeg er heller ikke ufølsom. Men jeg vil gaae, og tage ham med mig.

(Blunt giver den gamle Mand Tegn at følge med sig. De gaaer.)

Femte Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet.

Lady Fletcher.

Nu er jeg mindre bedrøvet end jeg var før; og De, min Veste! er vel ikke mindre glad.

Miss Harriet.

Nei, nu vil først Chokoladen smage mig ret godt. Den staar anrettet herinde i mit Kammer. Kom derind med mig!

Lady

Lady Fletcher.

Ja mænd! lad os det, især, siden jeg seer at den Lille sover.

(Hun gaar hen til Sengen, og seer om Barnet sover, og gaar derefter ind med Miss Harriet.)

Sjette Scene.

(Værelset i første Akt.)

Heckingborn. Dalton

(med endeel gamle Noiser i Haanden.)

Dalton.

Som jeg siger, det eneste Raad for Dem, er at De givter sig igjen. Det er den rette Kuur for Deres Sygdom. En god Kone naar man er frisk, er det samme som en Svededrik, naar man er syg. Et diable m'emporte, il vous en faut.

Heckingborn.

Hvad? vil De have mig i Daarelisten? Afsted med mig derhen, naar jeg gjør mig saa meget til Nar paa min gamle Alder.

Dalton.

Nu den gamle Alder igjen. Tre og halvtred-
sindstyve Nar er en farlig Alderdom. Des chansons
ma cher! des chansons. En Mand paa halvsjerd-
sindstyve Nar kan jo gaar over en Kirkegaard, uden
just at falde i en Grav?

Heckingborn.

Ja; men naar en gammel Mand styrter sig selv
i den

i den Grav som han seer er aaben, saa er han en Nar. Det siger jeg; det siger Admiral Heckingborn; og han vil ingen Nar være. Jo! Heckingborn faae sig en Kone, og kanske en ung Kone til; det vilde faae et artigt Udfald. Ikke?

Dalton.

Ja, det er sandt nok. Fruentimmer og Munk-æster vil gaae deres egen Gang, til Trods for Ryttere og Sporer; og den der vil holde et Fruentimmer, maae ikke have for langt Loug, men en stærk Arm. —

Heckingborn.

Ja, og det har jeg ikke.

Dalton.

De ikke? Ja Ganden troe Munken, naar han faaer grønne Klæder paa. Maa hør da: siden jeg ikke kan overbevise Dem selv, saa har jeg her nogle Aviser, som nok skal faae Bugt med Dem. Lad os sætte os!

(Han tager Stole frem og sætter sig; Heckingborn staaer.)

Heckingborn.

Jeg gad nok vide, hvad der er for en Wiisdom i de Aviser, der skulde kunde gjøre mig gal! Jeg vil ikke høre paa det Løi.

(Vil gaae.)

Dalton

(holder ham tilbage.)

Eh mon Dieu! restez donc. Kan De ikke
sagte

sagte tilbringe denne Dag i mit Selskab. De har lovet mig det, og saa er De nødt til at holde Ord. Der kan, paa min Sjæl! ingen springe over sin egen Skygge. — Naa sæt Dem! Om De nu ennuyerer Dem eengang?

Heckingborn (affides.)

Han har Ret: jeg saaer ennuyere mig.

Dalton.

Hør da nu. Jeg har med Glid slaaet Krøllet ved alle Efterretninger om Folk, som er blevene meget gamle. Jeg vil ikke tale om Folk i den gamle Verden; for den kan man med rette kalde gammel, siden Folk i den Tid bleve saa gamle.

Heckingborn.

Ja, jeg veed hvor gammel Jerusaleem og alle de Folk blev; men det var i de Dage.

Dalton.

Ja, dem vil vi ogsaa gaae forbi, og holde os til vores Tid. (Han rager i Aviserne.) Balthazar Livelong, en Irlænder, var 112 Aar gammel den Dag han begravede sin Moder, som var den 12te April 1768.

Heckingborn.

Ja, de kan godt leve i Irland.

Dalton (læser.)

Christian Jacobsen Drackenborg i Danmark blev 146 Aar, giortede sig i sit 111 Aar; men blev snart

snart Enkemand, og friede siden adskillige Gange til unge raske Piger, til Aar 1772, da han døde.

Heckingborn.

Har de ingen Daareliste i Dannemark?

Dalton.

Ja Afsenet graaer i Moders Liv, og er derfor ikke besklogere, (blader videre) Jean Turpin de Mont-real i Lyon, blev dømt i sit 109de Aar til at ægte sin Stuepige, som kom i Barselseng med Tvillinger.

Heckingborn.

Nei, det Galleskab gaaer for vidt. Jeg maae ogsaa læse.

(Han tager en Bog af Kommen.)

Dalton (læser)

Johannes Christianus Augustus Fridericus Teufel von Hohlenfeldt, en tydsk Rigsgreve, giavede sig i sit 112te Aar med en ung Groden, der var saa jaloux, at hun det første Aar jagede tre Huusholdersker paa Dørren, blot fordi hun var bange for, at de skulde forføre hendes kjære Mand.

Heckingborn (læser.)

En Daare taler idelig; men den Vise tier og tænker.

Dalton

(blader og læser.)

William Boy fik i sit 99 Aar Hug af sin Søder, fordi han lod sin yngste Søster, et Barn paa 10 Aar, gaae uden Ledesbaand.

Heckingborn.

Heckingborn (læser.)

Støb en Nar i en Morter og destilleer ham,
saa faaer du Narren-Essents.

Dalton

(blader og læser.)

Den Blackbirdske Familie er deraf berømt, at den sidste afdøde John Blackbird, tilligemed hans Fader, Farfader og Oldefader, alle fire stode, paa een Dag og i een Kirke, aabenbare Skrifte for begangen Leiermaal; hvilket var et ærverdigt Syn.

Heckingborn (reiser sig.)

Nei, længer holder jeg det ikke ud. Tænker De at gjøre mig gal med de forbandede Kviser?

Dalton

(tager Glofferne under Armen.)

Nei, Macher! Men aldrig er der saa lille en Kalv, den kan jo blive en stor Ore; og det er bare for at vise Dem, at enhver Mand paa halvtredsindestyve Nar kan altid have god Marsag og Grund til at haabe at leve endnu i halvtredsindestyve Nar.

Heckingborn.

Det er en Døsmer som haaber det, og den som ønsker det; han veed ikke selv hvad han ønsker. Hvad godt er her vel i denne Verden? Jeg i det mindste har endnu aldrig fundet en glad Time der.

Dalton.

Vist nok er Livet en vanskelig Jord; naar den

ene

ene Fod staaer fast, saa stikker den anden i et Morads; men dog er der ogsaa megen Honning iblandt Malurten.

Heckingsborn.

Den har jeg endnu aldrig smagt. Grædende kommer man til Verden. Man plages i sin Barn- dom for at lære en Hoben Snaus, som man nødvendig skal og maae glemme. Man voxer til, og kommer ud paa Verdens vilde Hav, omringet af Hyklere, Dagvaskere, Spitsbuber, Forsørere, Dydens og Ufskyldighedens Mordere, paa alle Kanter, og alle disse Folk gaar dog i Dydens Liberie. Man erfarer et Skjelsstykke efter det andet; seer eet Rakhallierie efter det andet; man bliver mistroisk imod alle, og bliver paa samme Grund mistroet af alle. Lykkelig den som kan undgaar at blive et Skarn; som slipper med at ennuvere sig! — thi moere sig kan man dog vel ikke i saadant Selskab? Og naar man nu ikke længere kan holde det ud der, saa kan man ikke engang faae Lov til at forlade det, for disse uforkammede Folk, der tvinger een til at blive tilbage, ligesom man nøder Folk til at æde og drikke sig ihjel i et Gjestebud.

Dalton.

De har dog ogsaa fundet Verden langt værre end alle andre. Det maatte være et forbandet Nøddetræ,

træe, hvorpaa alle Nodderne vare ormstufne. Hør, lad os tale alvorlig! serieusement — — —

Heckingborn

(affides i det han reiser sig.)

Den utaalelige Karl! dog, jeg faaer holde ud, jeg har jo lovet ham det.

Dalton.

Serieusement macher! De maae have faaet nye Betymringer, thi i Gaar var De dog noget munter; men i Dag! — hvad er det? —

Heckingborn.

Intet, intet. — (affides.) Den Karl kunde kanskæe gaae hen og skræmme mig min stakkels Jenny, om jeg

Dalton.

Er det en Hemmelighed, saa forlanger jeg ikke at vide det. Naar der er Laas for Kisten, saa kan jeg ikke sige hvad der er i den; og den Ulykke jeg ikke kjender, kan jeg ikke raade Bod paa. Men saa meget er vist, at Kjerlighed, Sorg og en rød Næse kan man ikke skjule. Men for at komme til vores Apropos igjen, hvad synes Dem om min Søster?

Heckingborn.

Oh! det har jeg gjort mig meget lidt Betænkning om. Jeg troer at hun kan være en meget god Pige.

Dalton.

Dalton.

Heisa, der har vi det. Kjerlighed og en rød
Næse — ja saa min Sjæl! skal de to spænde deres
Heste sammen, som Ordsproget siger. Men kjere
Evoget! point de detours! ingen Omsvøb! gaae
lige til Sagen! en stum Tunge vinder intet, og den
kjempeste Friar faaer Nigen. En slet Hund kan vel
jage en Hare op, men den gode kniber den, og ta-
ger den vis.

Heckingborn

(leer af alle Kræfter.)

Naa, nu havde jeg ikke troet at skulde komme
til at lee i Dag. (Hidsig.) Men hvad den Ulykke ta-
ger De mig an for? troer De . . .

Syvende Scene.

De Forrige. Blunt (kommer ind.)

Heckingborn

(hastig, i det han seer Blunt kommer.)

Min kjere Blunt! har han intet at referere?

Blunt.

Jo, det veed Gud jeg har, ifald Mylord har
Leilighed.

Heckingborn.

Aldrig har jeg havt bedre Leilighed end nu; kom
gesvindt! af to Ulykker saa er dog denne den taale-
ligste. Gud velsigne ham! snart!

Blunt.

Blunt.

Mylord tillader mig da at hente mine Papirer?

Heckingborn.

Kuns hastig, kære Blunt! vil han see mig le-
vende, saa skynd sig. (Blunt gaar.)

Sttende Scene.

Heckingborn. Dalton.

Dalton.

De ønsker da vel ikke min Nærværelse?

Heckingborn (assides.)

Naar ønskede jeg mig den? (hoir.) Nei, De
behøver ikke at genere sig.

Dalton.

Stig Sandheden: at jeg generer Dem! n'est
il pas vrai?

Heckingborn.

Saa; siden De endelig saaledes vil have det. De-
res Person generer mig just ikke; men Deres for-
dømte Indfald og Propositioner, og Deres ravgale
Fransse.

Dalton.

Da er det, paa min Sjæl ikke saa dumt; og
naar De overveier mine Propositioner lidt, saa be-
tænker De sig nok.

Heckingborn.

Skulde jeg betænke mig, om jeg vilde blive en
Mar eller ikke? hvad?

Dalton.

Dalton.

O! De bliver ikke længere ved det Sind, end man kan binde en Hund ved en Pølse. De betænker Dem nok.

Heckingsborn.

Gid Ganden havde Deres Betænkninger! Og var det ikke i Deres eget Hus . . .

Dalton.

Saa vilde De vise mig Dørren?

Heckingsborn.

Nei, men jeg vilde bede Dem gaae bort.

Dalton.

Det skal jeg gjerne tjene Dem i, uagtet det er i mit eget Hus. Point de façons, macher! (I det han gaaer.) Det var en herlig Jagt, sagde Manden, han reed fyrgetyve Mile efter en Bildgaas.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Heckingsborn

(Alene, sætter sig.)

Endelig er det kommen saa vidt, at jeg maae taale Marre, fordi jeg trænger til dem. — Dog hvad? Skalde Heckingsborn trænge til nogen, fordi han er fattig? — Nei. — Men min arme Datter! — min stakkels Jenny! — — hun er da Enke? — — Hvorledes skal jeg bibringe hende denne græsselige Nyhed? og hvorledes skal jeg for Eftertiden sætte hende

Hende i Sikkerhed for Mangel? (grunder lidet og staaer derpaa hastig op.) Seer du nu, stolte Nar! at du er ingen Halvgud!

(Gaaer lidet frem og tilbage, sætter sig derefter need igjæn, og grunder.)

Tiende Scene.

Heckingborn. Blunt

(med en Bog i Haanden.)

Blunt.

Her er jeg.

Heckingborn

(tæller og hører ikke.)

Blunt

(med en høiere Stemme.)

Her er jeg igjen, Mylord!

Heckingborn.

Hvad godt, Blunt! hvad vil han?

Blunt.

Referere.

Heckingborn

(springer hastig op.)

Gaae Fanden i Bولد med sin Refereren!

Blunt.

Men Mylord har jo selv befaleet mig at referere.

Heckingborn.

Hvad nu? har han mistet Forstanden? Jeg?
jeg skulde have befaleet ham at komme her og gjøre
mig

mig Hovedet kruset med hans forbandede Kram? Net, min kjere Blunt! det er kun et af hans gamle Kneeb, som han pleier at bruge, for at faae mig til at høre paa hans Sniksnak.

Blunt.

Men erindrer De ikke, naadige Herre! hvor glad De blev for et Dieblif siden, da De saae mig? og at De selv spurgte mig, om jeg intet havde at referere, for at De kunde blive af med Hr. Dalton?

Heckingsborn

(betænker sig lidt.)

Naa, naa, min kjere Blunt, (tager ham ved Haanden) bliv ikke vreed! jeg troer, jeg vilde have gjort ham til en Løgner; jeg meente virkelig ikke, hvad jeg sagde. Mine Tanker sværmede noget. Nu hvad har han da at sige?

Blunt.

De veed at De fik aldeles intet reddet af Alben, undtagen Deres egen Person, Deres Datter og hendes Søn.

Heckingsborn.

Upropos! hvad tager den Gamle sig for? Han maae faae alt hvad han behøver; men ikke arbejde.

Blunt.

Han skal intet mangle. Det sørger overalt Lady Fletcher nok for. Men han har givet os tilkjende, at han vil have noget at bestille, og kan ikke være ledig,

Iedig. Derfor lader vi ham udrette saadanne smaae Huusforretninger, som ikke fordre Arbeide.

Heckingborn.

Det er godt.

(Wil gaae)

Blunt

(holder ham ved Armen.)

Nei! Mylord! De maae hie og høre.

Heckingborn

(trækker paa Skuldrene og viser sig nmaalmodig.)

Du vel da; men skynd sig.

Blunt.

De veed, at vores forrige Ulykker har foraarsaget, at vi maatte laane endeel Penge; disse bliver esters Haanden forfaldne, og skal udbetales, og Gaarden skal opbygges igjen. Veed Mylord nogen Udveie til de fornødne Penge?

Heckingborn.

Nei, det maae han vide. Derfor holder jeg ham.

Blunt.

Ja, gid jeg vidste nogen; men jeg har endnu i Dag . . . (han vender sig hastig om, og slaaer sig for Munden; affides.) Ubetænksomme! (høit.) Jeg har endnu i Dag spadseret ind til Byen, som, De veed, ligger kun en halv Miil herfra, for at faae laant Penge; men forgjeves. Ikke een eneste havde nogen; tvertimod lod man mig vide, at den Verel paa fem tusende Zeibergs Skuespil. 3die Deel. D Pund

Pund var i Dag forfalden, og skulde prompte udbetales.

Heckingborn.

Den maae betales.

Blunt.

Godt nok. Men hvor tager vi Penge fra? Saa brikør Wotton, som vi skylder de fem hundrede Pund for Vare, sagde mig med grædende Taare, at dersom jeg ikke strax kunde skaffe ham disse Penge, saa maatte han gaae Fallit.

Heckingborn.

Han maae hjælpes, Blunt! Det var et Bedragerie mod hele Landet, et Tyverie fra Staten, at bringe en arbeidsom Mand til Bettelstaven, fordi han ikke kan faae sit eget. Han maae absolut hjælpes.

Blunt

(blader i Bogen og tager et Papir frem.)

Det er godt nok, jeg indseer ogsaa, at han bør faae, hvad ham tilhører. Her er hans Regning, den er aldeles rigtig og billig. Men, ved Gud! jeg veed ikke, hvor jeg skal tage Pengene fra, undtagen vi saaer tage den Capital af ti tusende Pund, som Mylord har skænket til Underholdning for de Syge og Fattige, i det Hospital, som han byggede forleden Aar. Den skulde udsættes i disse Dage paa Børsen; men staaer kanskee endnu in deposito hos Inspectoren.

gnuff

B.

Hecking-

Heckingborn.

Hvad? er han gal? Skulde vi lade hundrede Krøblinger fryse og sulte ihjel paa Gaden i denne Vinter, for at hjælpe een eller to? Den Nødelighed var ilde anvendt. Maae ingenlunde skee.

Blunt.

Saa faaer vi da tage i det mindste de tusende Pund, som vi har tilgode hos Walter Harris. Han faaer rykke ud med dem, for at Wotton kan faae sit.

Heckingborn.

Han giver nogle nydelige Raad. Hvad var der ved vundet, uden at give een strøbsom Mand til en Tigger, for at hjælpe en anden? Nei, vi maae skaffe Penge tilveie paa andre Maader, Hører han det? Blunt!

Blunt.

Ja, jeg hører det nok; men jeg seer ingen Muelighed dertil. Det eeneste Haab, jeg har, er, at den ulykkelige Tidende, som Brevet bragte i Morges, torde kanske være usandskædig.

Heckingborn.

O intet; stol ingenlunde paa det! Den er alse for sand.

Blunt.

Den behøver dog endnu Bekræftelse.

D 2

Heckings

Hecklingborn. (Hæstig.)

Staaer der ikke med rene og tydelige Ord i Brevet, at Fletcher er død?

(Dorren i Baggrunden aabnes; Lady Fletcher og Miss Harriet vil gaae ind.)

Elleve Scene.

De Forrige. Lady Fletcher. Miss Harriet.

Lady Fletcher

(som har hørt de sidste Ord)

Fletcher død! Min Gud! hvad hører jeg?

(Hun falder i Miss Harriets Arme og Dorren lukkes.)

Tolvte Scene.

Hecklingborn. Blunt.

Begge.

Hvad er det?

Blunt.

Jeg frygter for, at det var Lady Fletcher.

Hecklingborn.

Formodentlig har hun hørt, hvad jeg sagde. Kom lad os løbe at hjælpe hende.

(De gaae begge, og naar Dorren aabnes, seer man Lady Fletcher endnu i samme Stilling i Miss Harriets Arme.)

Tredie

T r e d i e A k t.

En Epife-Sahl, hvori man seer et Episebors opsats
 men ikke døkket.)

F ø r s t e S c e n e.

Lady Fletcher

(allene, siddende i en Lehnestool i en sorgelig Stilling. Efter
 en kort Taushed.)

Saa er da endogsaa Haabet berøvet mig. — Daar-
 lige Jenny! som grundede din Lykke paa et Haab;
 — og hvad er vel Haabet? den usleste Ting i Ver-
 den; mere urimeligt end en Skygge. — En Skygge
 kan man dog see; men hvem siner Haabet? — in-
 gen, uden den Forsængelige, den Stolte, den Let-
 sindige.

(Hun staar op og gaaer frem paa Theatret.)

A n d e n S c e n e.

Lady Fletcher. Den gamle Mand.

Den Gamle

(kommer ind med en Døkketur med Dug og Servietter, sæt-
 ter den paa Bordet, og rager noget om dert.)

Lady Fletcher.

Dette er da Heckingborns Datter! den Jenny,
 som

som alle Englands Dine vare fæstede paa! — som var født til den meest glimrende Lykke! — ha! daarlige Indbildning! navn mig nu en saa usfel, at han vilde bytte Skjebne med hende! (hun tørrer Pinene.) ulykkelige Jenny! forladte Enke! Hun vender sig om og bliver den Gamle vaer.) Ha, gode Mand! dig skylder jeg dog den lille Glæde, som endnu er tilovers for mig i Verden.

Den Gamle

(Kysser hendes Haand, vender sig hastig om, og gaar ud.)

Third Scene.

Lady Fletcher (allene.)

Hvad vil det betyde? (efter en kort Tausshed.) Arme Mand! han maae ogsaa have Sorger! — O Jenny, Jenny! du tør kalde dig det ulykkeligste Menneske i Verden? — Du kan dog beklage dig; — det kan han ikke; — han maae lide allene. — Der er dog noget sødt i den Tanke, at kunde meddele andre sine Betyrninger.

Fourth Scene.

Lady Fletcher. Heckingborn.

Heckingborn.

Nu, min Datter! har du bragt dit Sind noget i Noelighed?

Lady

Lady Fletcher.

Jeg har i nogen Tid lært at forestille mig alting fra den værste Side, og dette er den sidste Gang, at Haabet skal have narret mig.

Heckingborn.

Det er godt, mit Varn! vi er nu ogsaa kommen saavidt, at det var en Forbrydelse af os at haabe. Jeg var kjed af min Rigdom, jeg ønskede mig fattigdom, jeg har opnaaet mit Ønske, og — o Gud, alt for bogstavelig.

Lady Fletcher.

Men er da alting saa aldeles forloren?

Heckingborn.

Alting. Vi har intet mere at tabe. Den yderste Elendighed er for Døren. O! Heckingborn! Heckingborn! du troede du var viis, da du gjorde et saa daarligt Ønske! — O! en Dødsmer var du, Heckingborn! du kan maaskee ikke engang blive saa lykkelig som Swift, at døde i dit eget Hospital! (han gaar frem og tilbage med Hæftighed; affædes.) Dog hvad? der er jo andre Udveje.

Lady Fletcher.

O min Fader! De beder mig at være roelig; og hvem er mere uroelig end De selv? Har jeg ikke mistet mere end De? De har jo dog en Datter og en Dattersøn endnu? og disse Hænder ere ikke saa svage,

at

at min Fader skulde døe af Sult. Og der gives desuden endnu medlidende Mennesker.

Heckingsborn.

Hvad? Skulde Heckingsborn betle sig igjennem Verden? — medlidende Mennesker! — Oh! det er en Ting, som ikke er til i Naturen. Græde kan de alle; deres Dine ere som Springvand, man kan sætte i Gang, naar man vil; men føle — nei, nei, mit Børn! Elefanten er ikke saa haardhudet som et Menneske.

Femte Scene.

De Forrige. Miss Harriet

(med et Brev.)

Miss Harriet.

En Mand, som er her uden for, leverede mig med Taarerne i Dinene dette Brev til Dem, Mylord!

Heckingsborn.

Vel! jeg har ingen flere Tidender at frygte for.

— (Han tager Brevet og læser.) "Savnet af de fem hun-

"drede Pund, som jeg har tilgode hos Dem, vil

"endnu i Dag bringe mig med Røne og mange Børn

"til Bettelstaven. Med en talrig Familie, Mylord!

"saa hoit som De ønsker sig Himmelenes Velsignelse."

Wotton.

Dette seilede endnu.

Lady

Lady Fletcher.

Fem hundrede Pund skulde gjøre en Mand ulyskelig, og en heel Familie? Nei, det tillader min Fader aldrig; han maae hjælpes.

Heckingborn.

Men hvormed? hvorledes? Ved Gud! jeg er ikke i Stand dertil.

Lady Fletcher.

Hvordan? usle fem hundrede Pund, dem skulde min Fader ikke kunde bringe tilveie, naar det gjælder om at redde en ulyskelig Familie? Red ham, min Fader! for Guds Skyld, red ham!

Heckingborn.

Ingen Bebreidelser, Pige! er din Fader en Barbar? Troer du, at han vilde betænke sig et Dieblisk paa, at berøve sig selv alting, naar han havde noget at berøve sig? — Red ham, red ham! siger du, og huster ikke paa, at du selv ikke var i Stand til at redde dit eget Barn forleden Dag.

Lady Fletcher.

Jeg har fortjent denne Bebreidelse, men —
(det banker.) Hvem er det?

Miss Harriet.

Manden er utaalsmodig. Det er ham — han kommer.

Heckings-

Hecklingborn.

Gud! det er mere end jeg kan udholde.

(Han løber hastig ud af den anden Dør.)

Sjette Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet. Wotton.

Wotton

(løber hen og kaster sig for Lady Fletchers Fødder.)

For Guds Skyld! hjælp mig! styrk mig dog ikke i den yderste Elendighed!

Lady Fletcher.

Staae op, ulykkelige Mand! hverken min Fader eller jeg kan taale at see Folk lide, naar vi kan hjælpe dem; men vi ere selv i den yderste Elendighed, og kan ikke hjælpe.

Wotton (staaer op.)

Hjælp? Forlad mig, Deres Naade! om jeg taler noget heftig; men jeg taler for en ulykkelig Familie, hvis eeneste Tilflugt jeg er. Jeg forlanger ingen Hjælp; jeg fordrer kun min Eiendom; og saa dybt kan Mylord Hecklingborn ikke være sunket, at han ikke skulde være i Stand til at betale mig mine fem hundrede Pund.

Lady Fletcher.

Gud! hvad skal jeg gjøre?

Syvende Scene.

De Forrige. Den gamle Mand.

Den Gamle

(begynder at dække Bordet, lægger Dugen og Servietterne paa.)

Miss Harriet

(til Lady Fletcher, tagende hende til Side bag imod Spisebordet, saa at Wotton staar foran paa Theatret.)

Men har De da intet at hjælpe ham med?

Lady Fletcher.

Intet, aldeles intet.

Miss Harriet.

Skemme Kone! Kan De see en Mand i saa ynkelværdig en Forfatning, og dog tage i Betænkning at give ham det kostbare Portræt som De har?

Lady Fletcher.

Gud! jeg har mistet min Mand, for evig mistet ham; og man vil endnu berøve mig min sidste Trøst, hans Villedde. — Dog, De har Ret, jeg misunder Dem, at De skulde lære mig mine Pligter, (til Wotton.)
 Die lidt, min Ven! De skal blive hjulpen, kuns et Dieblik.

(Saaer.)

Wotton (med Glæde.)

O! Deres Naade! Jeg kjennder Deres og Deres Faders ædle Tænkemaade.

Dt.

Attende Scene.

Miss Harriet. Wotton. Den Gamle.

Miss Harriet.

Gesvindt, min Herre! kom! (hun tager en Nøgle frem, aabner et Skatol, og tager en Bøsse der ud af.)
 See her, min Herre! tag disse Smykker, de til-
 høre mig; gaae strax til Byen med dem; hos hvil-
 ken Mand De melder sig, faaer De uden Betænke-
 ning de fem hundrede Pund, som De behøver, at
 låane derpaa. Skynd Dem og gaae! og send mig
 siden Regningen qvitteret.

Wotton.

Gud! hvilken Eedelmodighed! Himlen belønne
 Dem! Kun eet saadant Menneske endnu, saa maae
 Verden være et Paradiis.

Miss Harriet.

O! naar der ikke var mange tusinde saabanne,
 saa maatte Verden være et Helvede. Men gesvindt,
 der kommer hun! og Taushed for alle Ting, om vi
 skal være Venner. (han gaaer.)

Tiende Scene.

Miss Harriet. Den Gamle.

Miss Harriet

(Kunder sig og sukker Skatollet og stiller Nøglen i Lommen.)

See saa! nu er det gjort, (seer paa den gamle
 Mand.) Han skal da ikke røbe mig.

Ti-

Tiende Scene.

De Forrige. Lady Fletcher (med Portrætet.)

Lady Fletcher.

Her er det — Hvor blev Manden af?

Miss Harriet.

Han blev kaldt ud til Blant; og saavidt som jeg kunde mærke paa Ejeneren, saa maae Blant uden Tvivl have faaet Udveie for Pengene — Naa, er det nu godt? nu beholder De jo Portrætet?

Lady Fletcher.

Jeg forsikrer Dem, min Veste! at jeg nu skulde have givet det fra mig til saa godt et Brug, med den største Fornøjelse af Verden; men jeg kan dog ikke nægte, at jo det Duffe opkom hos mig, naa da jeg hentede det, at det havde været malet paa Lærred, isteden for emaillet paa Guld.

(Hun seer paa det, vender sig om og tørrer Øinene.)

Miss Harriet.

Men var jeg i Deres Sted, vilde jeg ikke eie det snavs Vildebe. De bliver jo saa bedrøvet hver Gang, De kaster Øinene paa det, og saa græder De, og det kan jeg ikke finde mig i.

Lady Fletcher.

O! min Veste! De har ikke smagt endnu den usigelig Sødhed der er i at elske; og Himlen spare Dem for, at føle alt det Græsselige der er ved at mis-

se

ste den, man har elsket saa høit, som jeg har elsket min Fletcher! Men! Deres Hjerte er alt for ædelt til, at det ingen Taarer Kulle have tilovers ved en saa sørgelig Leilighed.

(Den gamle gaar ud.)

Ellevte Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet.

Miss Harriet.

Ja, jeg tilstaaer gjerne, at De kan have Aarsag til at græde noget, og derfor vil jeg heller ikke Klænde paa Dem derfor; men længere end otte Dage faaer De heller ikke Lov til at græde; for det er vist, at havde Deres Fletcher holdt ret meget af Dem, saa havde han aldrig kundet reise fra Dem, og det allermindst til Ostindien, som er nogle hundrede Mile herfra.

Lady Fletcher.

O min Veninde! De veed ikke, hvor meget denne Skilsmisse kostede ham. Men vi lever i en Verden, hvor Naturens Love formaaer intet imod Staternes; hvor Naturens ædelste Følelser maae gaaes, og dens Stemme ikke høres, saasnart som en koldblodig Regent siger: Gaae hen og dræb Mennesker, og lad dig dræbe for min Vres Skyld.

Miss Harriet.

Ja saa maae De heller ikke have holdt saa me-

get

get af ham; for man siger, at Konerne kan formaae alting over Mandene, og naar Fletcher havde været min Mand, saa havde jeg saamænd ikke sluppet ham; han skulde smukt have faaet Lov til at blive hjemme; at sige, isald jeg havde holdt meget af ham.

Lady Fletcher.

Men vilde De da hellere have seet Deres Mand vanæret, end skille sig fra ham for en Tid? Den der elsker saaledes, den elsker slet ikke.

Miss Harriet.

Men hvad Vanære kunde der være i det? det kan jeg saamænd ikke indsee.

Lady Fletcher.

O! den spidsfindige menneskelige Forstand har opspundet tusinde Chimærer og Indbildninger for at plage hinanden med, og iblant dem — Vren den grusomste. Han var Officer, meer behøver jeg vel ikke at sige Dem — Ha! barbariske Vren! og saa mit Hjerte har du gjennemboret med din blodigste Dolk.

(Hun tørrer Øinene.)

Miss Harriet.

Naa, nu kommer den Græden igjen, lad os ikke tale om det mere; lad os tale om noget andet. Hør! i Morgen er det min Geburtsdag, og min Broder vil gjøre en Lystighed, en The — The — Thea — noget, jeg veed ikke, hvad det er han kalder det. Der maae De dog være med og være munter.

Lady

Lady Fletcher.

Kan jeg det? — er det vel mueligt? Nei, min Veste! men lad det ikke hindre Deres Fornoielse. Jeg misunder ingen sin Glæde, fordi jeg ikke selv kan tage Deel i den.

Miss Harriet.

Jo i Sandhed maae De være med. Vi maae see at muntre Dem op. Men jeg er noget stødt paa min Broder, for han vil, at jeg skal leegse Proserpina; det er jo en Hund, og han veed jo dog, at jeg kan ikke gaae paa alle fire. Er det ikke sandt? har jeg ikke Aarsag at være vreed paa ham? Og mon han ikke vilde fortryde paa, om jeg kaldte ham Paspop? — Hvad? — er det ikke ret? — O svar mig dog! —

Lady Fletcher.

O nei! Proserpina var en Gudinde, og hendes Navn har de siden gjort til et Hundenavn.

Miss Harriet.

Da er det ikke kjønt af hvem der har gjort det. Men siden det er saaledes, saa vil jeg da nok leegse med. Det var ogsaa Synd, at saa smuk en Cosmoedie skulle gaae overstyr. Ikke sandt?

Lady Fletcher.

O jo vist.

Miss Harriet.

Min Broder siger at den skal være meget smuk.

Jeg

Jeg skal sige, hvor han har seet den. Han reiste for nogle Aar siden udenlands med et Kulskib, og saa kom han til en stor Bye i Frankrig, som hedder Nantes, og der var han i fire Uger, og saae Co-moedier og lærte Fransk. Han havde gjerne blevet der længere; men den slemme Kulskipper vilde ikke, og min Fader levede den Gang, og han havde gjort Skipperen til hans Hovmester; og see, saa maatte han lyde; men kom min Broder der nu, saa raadede han sig selv.

Lady Fletcher.

Vil De tillade mig, at jeg gaaer lidt ind i mit Kammer?

Miss Harriet.

Nei, jeg slipper Dem saamænd ikke, førend De lover mig, at De vil være med i Morgen. Vi skal nok faae Dem i Lune, for det maatte være et meget sorgeligt Selskab, som min Broder ikke skulde gjøre muntert. Han er ret en Spasfugl, naar han tager sig det for. Naar, lov mig det nu, saa skal De slippe.

Lady Fletcher.

O ja da, jeg faaer vel.

Tolvte Scene.

De Forrige. Dalton.

Miss Harriet.

Maa, der er min Broder, han skal være Vidne til det. Lady Fletcher har lovet mig at slaa af Sorg af sit Hoved i Morgen.

Lady Fletcher.

Det har jeg ikke lovet, og det kan jeg umulig love.

Dalton.

Det er ret. Man maae rive Høe medens Sorgen Pinner; og et Knippe Bekymringer fylder ingen Mand's Madpose. Hør du Søster! tjen mig i at gaae ud og besørge det, jeg bad dig om før.

Miss Harriet.

Gjerne. Men see du til at du kan faae Lady Fletcher mere oprømt. (Hun gaar.)

Trettende Scene.

Lady Fletcher. Dalton.

Lady Fletcher

(vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Attendez un peu, s'il vous plait. Vie lidt, ikke saa hastig. Den kommer ogsaa frem, som kjører med Stude.

Lady

Lady Fletcher.

Hvad har De at befale?

Dalton.

Befale? — Slaven befale over Herren, og Jeg get lære Hønen? Nei, De har at befale. Jeg kjender Deres Omstændigheder, jeg veed at De trænger til Penge, og jeg tilbyder Dem min hele Formue; vous n'avez qu'à vous en servir à votre gré.

Lady Fletcher.

Min Herre! det er et alt for ædelmodigt Tilbud, og som min Fader vist ikke kan eller bør benytte sig af.

Dalton.

Deres Fader? Madame! a bon entendeur peu de paroles! en god Hørere en god Svarere. De maae benytte sig deraf, De — De — forstaaer De mig?

Lady Fletcher.

Nei; jeg maae tilstaae det, jeg forstaaer Dem ikke ret.

Dalton.

Da taler jeg, saa min Sjæl, tydelig nok. Et til Dem ikke saa dum an. De vil nok indbilde mig, at Deres Pande er tom som en Østers i Nyemaane?

Lady Fletcher.

De ønsker kanske ikke at forklare Dem højere, og altsaa vil jeg spare Dem derfor.

(Vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Nei bie lidt. Det er pardi den første Gang jeg har været nødt til at forklare mine egne Ord. Hvert Menneske, ja lige til mine Jagthunde, saa forstaaer de mig, bare jeg vinker, end sige naar jeg taler. — Hør nu, hvad jeg vilde sige — det maae herud. Den der ikke kan tie, den maae have Lov til at tale — Ikke sandt?

Lady Fletcher.

Det Ordsprog er just ikke aldeles rigtigt.

Dalton.

Uh! jo saa min Sjæl er det saa! Det er Hundens Natur at gøe, og Hanens at gale. — Hør nu, sig mig engang: De har virkelig været meget ulykkelig; men hvor faaer vi vel den Sneer fra som faldt i Fjor? og den Høne Hovedet er af, kagser ikke mere.

Lady Fletcher.

Min Herre! De maae pardonere mig, jeg forstaaer tilforladelig ikke eet Ord af alt hvad De siger.

(Vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Det er bog en forbandet Hast. Vie dog! me voila au fait. Seer De; jeg vil sige saa meget som, at det gaaer mig ligesom min Allart: naar man viscer ham et Been, saa logrer han strax. Det er nok et sandt

sandt Ordsprog, at man ikke maae bytte sin Koe bort
for et Par Træeskoe; men naar man dog har mistet
Koen . . .

Fjortende Scene.

De Forrige. Den gamle Mand,

(kommer ind med Tasterkener, Knive, Glas, Opsatser og
andre Fornødenheder til et Bord, som han rangerer,
medens dette og de toende næste Optrin varer.)

Lady Fletcher

(vil gaae.)

Dalton.

O bryd Dem ikke om ham, han kan ikke høre os.

Lady Fletcher.

De maae forlade mig, om jeg i Dag ikke har
Taalmodighed.

(vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Naa, naa, er De utaalmodig efter at vide det,
det vil jeg ikke have. Hør da: den der er født dei-
lig, er halv givt, og Lige søger Lige. See nu:
Jeg er Ungkarl og riig, De er Enke og fattig; kan
ikke vi koble os i eet Kobbelt sammen?

Lady Fletcher.

Er det Deres Alvor, Hr. Dalton?

Dalton.

Ja saa min Sjæl er det saa. Et pourquoi
non? en undseelig Frier vandt aldrig et smukt Fru-
entim.

entimmer. See der, mit Varn, der har du det første Vandt paa min Kjerlighed.

(vil knuse hende.)

Lady Fletcher

(stoder ham fra sig.)

Dumdriftige!

Dalton.

Ja det er en driftig Djævel der tør lade sig see ved Middags Tid; men vær kuns ikke saa undseelig! Jeg holder for meget af Frugt, til at jeg skulde længe lege Nodder i Hænde dermed; og det maatte være et stort Fjog, der ikke kunde skjære en Marvebudning for.

Lady Fletcher.

Jeg indseer nok at jeg har bedraget mig i mine Tanker om Dem. Jeg har anseet Dem for en ædelmodig Mand, og jeg mærker at De har nedrige Hensigter med Deres forstillede Godhed.

Dalton.

Jeg nedrige Hensigter? Det skal jeg nok overbevise Dem om, at jeg ikke har; men hver elsker sig selv, sagde Krage-Lungen til Nattergalen. Hør: to Ord saa gode som fire. Vil De være min Kone?

Lady Fletcher.

Og dette Spørgsmaal vover De at gjøre en Kone af min Tankemaade, og det just den selsomme Dag, da jeg har faaet den ulykkeligste Tidende i min hele Levetid?

Dalton.

Dalton.

N'importe. Jeg kender mangen Kone der ikke har taget ilde op, at man har gjort hende det Spørgsmaal, endogsaa førend hun haabede at blive Enke. Den Jæger der ikke kan skyde Fuglen i Flugten, er ikke et Skud Krud værd. Hør nu kortelig: Holder De noget af mig, og vil De være min Kone? Ja, eller Nei.

Lady Fletcher.

Nei, aldrig i Evighed, og jeg foragter Dem.

Dalton.

Det kan saa min Sjæl ogsaa være lige meget. Den største Kalv har ikke altid det fineste Kød; og det maatte være et forbandet Ussen, der ikke kunde gjøre Forskjel paa en Træhest og en Betrmølle. Hør da: siden De ikke vil være min Kone, vil De da være min Maitresse? det kommer mig ud paa eet.

Lady Fletcher.

Nedrige! Nei det overgaaer alt hvad jeg kunde forestille mig. Og Dem skulde min Fader og jeg nyde Velgjerninger af? Nei, før skal vi tigge os igjennem Engelland, for at komme ud af den Lust, som De forgifter ved Deres Nederdrægtighed.

Dalton.

O! rør kun ikke saa meget ved den høie Streng, den klæder Dem ikke. Gruentimmer og smaa Grise skrige altid. Men — Jeg vil ikke spille mit Trumf

Es

Es ud endnu. Der kommer vel den Tid, da De vil hofte, og jeg hører ikke; De vil vinke, og jeg seer Dem ikke. Tag mig, saa har I mig, for jeg er ingen Nar.

Lady Fletcher.

Afskyelige Skabning!

(Gaaer meget forbittret ud.)

Dalton.

Ja, gammel Ulv er ikke bange for høit Skraal.

Femte Scene.

Dalton. Den gamle Mand.

Dalton

(efter nogen Tausshed.)

Ha, ha, ha! Hun troede sacredieu at det var Alvor; ja lad hende det. Hun skal nok lære at kjende mig fra en anden Side. Naar Egen gavner, saa skader Sandhed; og ofte er en Pung fuld af Egen bedre end en Sæk fuld af Sandhed.

Sextende Scene.

De Forrige. Wotton.

Wotton.

Jeg torde ikke forlade Deres Huus, førend jeg lod Dem vide, at jeg havde været her, og opdagede Dem tillige noget, som jeg frygter for skulde regnes mig til Laft.

Dalton.

Dalton.

Hvad er det?

Wotton.

Jeg kom hid, som en ulykkelig Mand, for at kræve Mylord Hectingbern fem hundrede Pund, som han skylder mig. Deres ædelmodige Søster har, uden at nogen maa vide det, leveret mig disse Juveler, som jeg skulde pantsætte for Summen.

Dalton.

Den gode Pige! Ja Eblet falder ikke langt fra Strammen. Men hvorfor bruger han dem da ikke efter Ordre?

Wotton.

Jeg frygtede for at begaae et Bedragerie imod Dem, og heller vil jeg blive ulykkelig, end begaae nogen vanærende Handling.

Dalton.

Det er godt. De er en ærlig Mand. Ærlighed varer dog længst, siger Ordsproget. Flye mig Juvelerne. (Han tager sin Tegnebog og giver Wotton nogle Banco-Sedler.) See, der er de fem hundrede Pund! send min Søster Regningen qvitteret; men ikke eet Ord om hvad der er passeret.

Wotton.

Gud velsigne dette Huus! nu er min Familie lykkelig.

(Den gamle Mand gaar ud, og Wotton efter ham.)

Syt-

Syttende Scene.

Dalton (allene.)

Naa, det var een god Gjerning. Men een
Svale gjør ingen Sommer, her maae mere til.

Attende Scene.

Dalton. Heckingborn.

Heckingborn

(kommer løbende meget hastig og vil løbe ud af den anden Side.)

Dalton.

Hvorhen saa hastig?

Heckingborn.

Ud af dette forbandede Huus sørend Taget styr-
ter ned over os.

Dalton.

O der er nyt Tag paa Huset, det falder ikke
saa let.

Heckingborn.

Du nedrige Affkum; saaledes at misbruge dine
forbømte Velgjerninger til at forføre Ukyldigheden
med, og det Heckingborns Datter. Men hie kuns.
Vi trænger ikke til dig.

Dalton.

O Mylford! det var kuns en Proposition. Jeg
har det saamænd ikke saa hestig. Det som bliver
snart heedt, bliver snart koldt; og den der mister
et

et Fruentimmer og en halv Skilling, den mister to Bagateller; og den maatte være meget i Trang for en Fugl, som kunde synge, der vilde give en Guinee for en Natugle.

Heckingborn.

Vil du tage Livet af mig med dine forbandede Ordsprog? bie lidt, jeg kan ogsaa Ordsprog: — Ved du det, at hvor meget man gaber, flyver der dog ingen flegte Duer i Munden? Misregning er ingen Detaling; og for megen Munterhed er skadelig for en blind Hest. Forstaaer du mig? og der med Farvel!

Dalton.

Ja, gaar kun naar De behager! for mig gjerne. Jeg er ingen Nar; jeg har bedre Forstand, end at takke mit Huus med Vandekager; og jeg gier ikke mit Vble bort, uden jeg faaer en Pære igjen. Forstaaer De mig? og dermed Farvel!

Heckingborn.

Ja, bie kun! vi tales ved.

Dalton.

Ja, man kan altid faae Sag med en feed Soe; men jeg vil ikke true; De skal snart faae at søle at jeg kan handle.

Heckingborn.

Jeg trodser al din Ondskab.

(Han gaar forbitret ud.)

Mit-

Nittende Scene.

Dalton (affene.)

Jeg troer, at han vilde flyve bort med Vilbgjæds-
sene, om han fik Lov dertil; men det skal jeg dog
see at sætte en Pind for. (Gaaer til Døren og raaber.)
Heida Niclas, Tom, William! hvor er I?

Tyvende Scene.

Dalton. Tre Tjenere

(i randet liberie med Tøser paa.)

Dalton.

Hør, hvem af Jer kan løbe hastigst til Byen?

Niclas (haltende.)

Det kan jeg, Herre!

Tom (stammende.)

Nei, — maae — jeg?

William (dov.)

Hvad befaler Herren?

Dalton (raaber høft.)

Kan een af Jer løbe til Byen for mig?

William.

Hvad vil Herren med Gaaremøg?

Niclas og Tom (leer.)

Niclas (halter.)

O nei! lad mig løbe, jeg skal være her snart
igjen!

Dal-

Dalton.

Men hvad? du kan jo ikke gaae, og du vil end-
da løbe.

Tom (hammer)

Nei, lad mig, jeg kan bedre end han.

Niclas.

Handen i Vold! og du kan jo ikke snaffe.

William.

Du maae selv have Handen paa din Nakke.

Dalton.

Hvad Nytte har jeg nu af Jer Dosmere? Jeg
kan jo ikke bruge een af Jer. Den tredie er døv som
en Steen. Gaae og lad Jageren komme ind.

William.

Vil Herren have et Vager Viin? Det er min
Sag.

Niclas og Tom (seer.)

Niclas.

Men Jageren er jo blind, Herre!

Dalton.

Naa, et herligt Verthuus! sagde Røven, han
faldt i UlvesGraven. Skal jeg nu gaae selv? Jeg
holder fire Døgenigter, og kan ikke bruge een af dem.
Gefindt du Niclas! hump need i Stalden, og læg
Sadlen paa Skimmelen, og rid ind til Byen, du
veed jo hvor Procurator Fairwell boer? bed ham
strax komme herud med Rettens-Betsjente paa en For-

ret:

retning! beed ham besørge — dog nei, jeg faaer skrive. — Kom til mig, naar du har lagt Gadel paa Hesten, saa skal du faae Brevet. Gesvindt?

(Han gaaer og Niclas halter efter.)

Tom

(Stammende i det han gaaer.)

Naar, det vil blive et deiligt Rytterie.

William.

Nei jeg stod ved Gudsfolket, det har jeg sagt dig tidt nok,

(De gaaer.)

Fjerde Act.

(Et andet Værelse.)

Første Scene.

Heckingborn. Lady Fletcher.

Heckingborn

(tagende Lady Fletcher ved Haanden.)

Ja, min Datter! jeg vil nu kun anbefale den gamle døde Mand i Blunts Hænder, og saa vil vi forlade denne Koverkule.

Lady Fletcher.

Hvorfor vil De ikke selv blive hos Blunt? Vi kender ham jo, og veed, hvor gjerne han

Heckinge

Heckingborn (afbrøder hende.)

Pige! Pige! Skalde din Fader vanære sig, ved at fortære det en anden har fortjent med sin suure Sveed i min Tjeneste, og som han skulde have godt af paa sin Alderdom?

Lady Fletcher.

Men hvor skal vi da begive os hen?

Heckingborn.

Det veed jeg ikke. Dog — Fuglene paa Marken og Dyrene i Skoven have jo hver sin Buss at skjule sig i; og vi ere jo Guds Skabninger ligesaa vel som De? Naar jeg kun kan faae sørget for dig og dit Varn, saa bekymrer jeg mig ikke om mere. Mig gamle Nar ligger der ikke stor Magt paa.

(Gaaer hastig frem og tilbage.)

Lady Fletcher.

Min Fader! sæt Deres Sind lidt i Roelighed — Vi finder vel Redning — Dog! vores sidste Tilflugt er os endogsaa betaget. Har ikke Døden allerede for et Nar siden berøvet Dem Deres eneste, kjæreste Søster?

Heckingborn

(Kommer hastig hen til hende og griber hendes Haand.)

Min Søster!... det er sandt Pige! Gaae ind og tag din Son paa Armen, jeg skal hjælpe dig at bære ham. Deagelsted er min Svoger. Han har været gift med min Søster — Vi vil ile hen til ham.

Lady

Lady Fletcher.

Men betænk De, min Fader!...

Heckingsborn.

Jeg har betænkt det, mit Børn! uagtet hans dødelige Had til mig; uagtet han har lagt min Søster i Graven af Sorg, skal han dog blive min Tilflugt. Jeg vil ile til ham, gjøre det, som jeg aldrig før eller ved nogen anden Leilighed kunde overtale mig til at gjøre — kaste mig for hans Fodder, og tigge ham til at være en Fader for dig og din Søn. Troe mig Jenny, det vil kildre hans stolte Hjerter alt for meget, at see Heckingsborn krybe i Støvet for hans Fodder, til at han skalde lade mig gaae bort ubønhørt; og naar jeg saa har sat dig i Sikkerhed for Mangel, min Jenny! saa har jeg opnaaet mit Ønske. — Mig — O mig selv har jeg alt sørget for.

Lady Fletcher.

Min Gud! hvilket gyseligt Sprog! — Kan De vel troe...

Heckingsborn

(griber hendes Haand med Hastighed og fører hende imod Døren.)

Kom, min Jenny! gesvindt, vi maae ingen Tid spille.

(I det de vil gaae, møder de Miss Harriet i Døren.)

Anden Scene.

De Forrige. Miss Harriet.

Miss Harriet.

Hvad betyder denne Hastighed? hvorhen?

Heckingborn.

Forlade dette Huus, hvor man har paa den skammeligste Maade fornærmet Gæstfriheden.

Miss Harriet

Jeg forstaaer Dem ikke; hvem har fornærmet Dem? Mylord!

Heckingborn.

Deres Broder; det fjendtigste Uhyre som Solen nogentid har skinnet paa.

Miss Harriet.

Forlad mig! Den Titel fortjener min Broder ikke, jeg kjender ham alt for vel dertil; og allermindst fortjener han den af Dem.

Heckingborn.

Allermindst af os. O man hører nok paa Sprøget, at de ere Sødskende.

Miss Harriet.

Jeg kan lee ad Deres Fornærmelser, Mylord! for saavidt de angaae mig selv. Men De maae dog forklare sig naere. Hvad har da min Broder gjort?

Heckingborn.

O kuns Bagateller; (Witter.) han har paa den Seibergs Skuespil. 3die Deel. 8

nedrigste Maade villet forføre min stakkels uskyldige
Jenny. . . .

Lady Fletcher

(falder hastig ind.)

Og brugt Trudser imod min Fader, og viist ham
Døren som en Tigger.

Miss Harriet.

Og det skulde min Broder have gjort? Nei min
Veste! det forholder sig ikke saa.

Heckingsborn.

Hvad? De vil gjøre os til Løgnere, og forsvare
hans nedrige Handlinger? Jeg mærker De ligner
Deres Broder alt for meget.

Miss Harriet (grædende)

Min Gud! det er umueligt. Min Broder har
aldrig gjort noget Menneske ondt i sine Dage; og om
han kunde have gjort det som De skylder ham for,
saa vilde jeg aldrig see ham mere.

Lady Fletcher.

Giv Dem tilfreds, min Veste! De kan jo ikke
svare for andres Handlinger? Men det er dog, des-
værre! alt for sandt.

Endre Scene.

De Forrige. Fairwell.

Fairwell.

Min Herre! jeg nødes til at komme her for at
forklynde Dem Arrest.

Lady

Lady Fletcher.

Gud! — min Fader! (falder paa Knæ for Fairwell.)
 Vær dog naadig og medlidende.

(Heckingsborn og Fairwell hjælper hende op.)

Heckingsborn.

Staa op, min Datter! — maae jeg spørge om
 Aarsagen?

Fairwell.

Behag at læse dette, saa vil De finde den.

(Han leverer Heckingsborn et Stykke Papiir; han læser sagte.)

Lady Fletcher (til Fairwell.)

Min Herre! hvad Forbrydelse kan dog min gamle
 Fader have begaaet?

Fairwell.

Ingen Forbrydelse, men Retten maae dog bestaa-
 dig have sin Gang.

Heckingsborn

(efter at have læst.)

Det er godt, min Herre! De gjør Deres Pligt,
 (til Miss Harriet.) Læs dette, og forsvær saa Deres
 Broder, om De kan. O! flød der kun en eneste
 Draabe reent Blod i Deres Arer, iblandt alt det
 urene som Naturen maae have givet Dem tilsælles
 med Deres Broder, saa vilde De gyse over hans
 Handlinger.

(Leverer hende Papiiret.)

Lady Fletcher

(sætter sig ned i en Lauvstol.)

F 2

Heckings-

Heckingborn

(gaar frem og tilbage med Hestighed.)

Efter at have fornærmet mig paa den skammeligste Maade, forkynder han mig endnu Arrest for de sex hundrede Pund jeg skylder ham. — Ha! mon der dog ikke endnu skulde findes en Shylock der vilde laane mig disse Penge, imod at jeg betaler dem med mit eget Kød?

Miss Harriet (til Fairwell.)

Men er det virkelig vist, at min Broder har forlangt denne Forretning?

Fairwell.

Tilforladelig, Frøken!

Miss Harriet.

Han selv?

Fairwell.

Han selv og ingen anden. Her er hans Brev.
(Hun seer lidt i Brevet.)

Miss Harriet.

Vel, nu har jeg nok! (til Lady Fletcher.) De er min Søster; jeg har ingen Broder mere.

Lady Fletcher.

Dyrebare Veninde! hvorfor skulde De dog have en saadan Broder?

Heckingborn.

De er ikke Sødsøende.

Miss

Miss Harriet.

Hvor kan det være mig mueligt at troe, at min Broder — Gud forlade mig! det er sidste Gang jeg skal kalde ham saa; og dette er den første Gang jeg har ønsket mig at være raadig over mine egne Midler. (Hun tager Heckingborn i Haanden.) Gode Gamle! vær min Fader! lad mig dele Skjebne med min Søster Jenny! og lad ikke din Forbandelse hvile over en Ukyldig.

Lady Fletcher

(Springer hastig op og løber ud; Miss Harriet efter.)

Fjerde Scene.

Heckingborn. Fairwell.

Heckingborn.

Jenny! Jenny!

(Han vil løbe efter; men Fairwell holder ham tilbage.)

Fairwell.

Mylord! De behager at bide. De erindrer vel . . .

Heckingborn.

Det er sandt. Jeg er uden for mig selv, og glemmer, at jeg ikke engang er Herre over min egen Person. (Han gaar til Døren og raaber.) John! John!

Femte Scene.

De Forrige. John.

John.

Hvad befaler Mylord?

Hecking-

Heckingsborn.

Hold Die med min Datter, og see til hvad hun tager sig for, og beed Blunt komme ind til mig.

John.

Hr. Blunt er gaaet til Byen; og bad mig sige, naar Herren spurgte om ham, at han vilde være her igjen om en Times Tid.

Heckingsborn.

Naar da; saa gaae strax og gjør, hvad jeg befalte dig.

(John gaaer.)

Sjette Scene.

Heckingsborn. Fairwell.

Heckingsborn.

Naar, hvad vil De da gjøre af mig? hvor vil De have mig hen?

Fairwell.

Det skal Mylord strax blive underrettet om.

Syvende Scene.

De Forrige. Lady Fletcher (med Portrætet i Haanden.)

Miss Harriet.

Lady Fletcher

(kommer hastig løbende og leverer Portrætet til Fairwell.)

See her, min Herre! min Fader skylder jo ikke Herr Dalton mere end sex hundrede Pund? Her er

Bar:

Værdie derfor. I Deres Haand er det dog sagte
saa meget værd? For mig er det uskatteerligt.

Heckingborn.

Nei, min Datter! behold det, jeg forbyder
Dem at tage det. Det er ikke mit, det er hendes.

Lady Fletcher.

Hvad kan det vel bedre anvendes til? — Tag
det, min Herre! for Guds Skyld! tag det.

Miss Harriet.

Hvorfor betænker De Dem? Skynd Dem og
tag det.

Fairwell.

Det gjør mig ondt, at det ikke vil gjøre Sagen
klar. Det er mere værd end de sex hundrede Pund;
men naar de endogsaa ere betalte, saa har jeg her
en accepteret Bærel paa fem tusende Pund, som er
endossereet til Hr. Dalton, og som jeg fordrer Be-
taling for, da den sidste Løbedag i Dag er ude.

Lady Fletcher

(Læser sig i Bænestolen.)

Min Gud! ogsaa dette har det Uhyre ubtænkt.

Heckingborn.

Naar, saa bring mig nu den værste Djevle af
Helvede, og jeg skal kysse ham, fordi han er ikke
saa ond som Dalton. — Nu, min Herre! gjør De-
res Pligt.

Fairwell.

Fairwell.

Den har jeg gjort.

Heckingborn.

Før mig hen til det Sted, som er bestemt for mig! Det sorteste Fængsel vil være et Paradiis for mig, isteden for dette Helvede.

Lady Fletcher

(springer op og omfavner sin Fader.)

Ingen Ting skal skille mig fra min Fader, ingen Magt rive mig løs fra denne kjære Varm. De samme sorte Mure, som indslutte ham, skal ogsaa være min Boelig. — Ikke sandt. Hr. Fairwell! De har dog saa megen Gørelse endnu, uagtet al den Kulde, som Deres Profession fører med sig, at De ikke kan nægte mig denne Bøn?

Fairwell.

Forlad mig, Deres Naade! jeg er vist ikke ufølsom eller kold, uagtet det De behager at sige om min Profession. Men der ere Pligter, som maae iagttages, i hvor haarde de end falder.

Miss Harriet.

Pligter! — hvor staaer det skrevet, at det er vores Pligt at plage vores Medmennesker? I England er det ingen Pligt. — Der har vi Frugten af de udenlandske Reiser. I det stygge Frankrig maae han have lært saadanne Lærdomme, for ingen Engelskmand kunde ellers handle saa barbarisk. Men der kommer han. Jeg . . .

Lady

Lady Fletcher

(hastig saldende hende ind.)

Hvad? kommer han? O! jeg maae sige denne
Rovfugl med større Hastighed, end Duen flyer for
Falken.

(Hun løber ud.)

Ottende Scene.

Heckingsborn. Miss Harriet. Fairwell.

Dalton.

Heckingsborn.

Saa kom nu, og glæd dig over dine egne Hæn-
ders Gjerninger! Triumpherer du ikke nu over, at du
har været i Stand til ydmyge den stolte Heckingsborn?

Dalton.

O nei. Men det er sandt, hvad det franske Ord-
sprog siger: bien rit, qui rit le dernier, den leer
best som leer sidst, og Trudsler i den Afmægtiges
Mund klæder ligesaa ilde som en Fløiels Kjole til en
Tiggerpose.

Miss Harriet.

Og du kan være i Stand til at nedtrykke en uskyldig
dig Familie, der aldrig har gjort dig noget ondt,
saa dybt, og berøve en gammel værdig Mand sin Fri-
hed? Det? kan du gjøre? hvad?

Heckingsborn (bitter.)

Nævn mig en Last, som han ikke kan begaae.

Dalton

Dalton (til Miss Harriet.)

Ja, hvorfor skulde jeg ikke kunde gjøre det? —
Enhver er sig selv nærmest. Han skylder mig endeel
betydelige Capitaler —

Heckingsborn.

Hvoraf du har tilvendt dig de fleste paa den un-
dersundigste Maade, for at opnaae dine kjendige
Hensigter.

Fairwell.

Mylord! Adkomsterne ere gandske lovlige.

Dalton.

Sie stille! Det kan vi altid tales ved om. Jeg
kan ikke taale at miste disse betydelige Summer;
men maae see til at sætte mig selv i Sikkerhed. Den
Fugl, som man ikke vil maae flyve bort, den stækker
man Bingerne paa; og naar Hesten intet Foer har
i Krybben, saa maae man lukke Staldbørren.

Miss Harriet.

Naa, nu er jeg da overbevist om det, som jeg
aldrig — — —

N i e n d e S c e n e.

De Forrige. Lady Fletcher

(Kommer løbende ind med sit Barn paa Armen, og omsvæver
sin Fader.)

Lady Fletcher.

Ubesindige Jenny, saaledes at forlade din Far-
der midt iblandt Røvere! Foer os nu hvorhen I vil!

— Jeg

— Jeg trodser Jer, at I ikke skal kunde føre mig i noget saa afskyeligt Fængsel, som jeg vilde bytte bort for dette Huus. (til Fairwell.) Gesvindt, min Herre! gjør Ende paa Sagen. Vi følger Dem hvorhen De vil — godvilligen — kun snart, og ud af dette Huus!

Fairwell.

Jeg er kunns Herr Daltons Guldmechtig, vil han, saa — — —

Dalton.

Nei, Mylord! jeg er ikke ufølsom. Den der ikke kan føle, er ligesom en Landsbyedegn der ikke kan synge. Nei, Admiral Heckingborns Ord er mig Borgen for hans Person. Han skal ikke i Arrest, det var kunns en Formalitet, som maatte iagttages, jeg er alt for medlidende til, at . . .

Heckingborn.

Forbandet være din Medlidenhed! den er som Rattens, naar den leger med Musen.

Lady Fletcher.

Vi vil ingen Medlidenhed vide af at sige; vi gaaer.

Miss Harriet (til Dalton.)

Og jeg følger med.

Dalton.

Du bliver her, om du saa behager. Mands Billie, Mands Stimmerig; og Fruentimmer og lyb-
ke

ikke Heste maae man holde stivt i Lomme. Som sagt, Mylord! Deres Arrest er indskrænket til dette Huus, som De ikke maae forlade, førend jeg har faaet mine Penge; for Resten er De i alle Maader fri.

Heckingborn.

(til Lady Fletcher.)

Kom, min Datter! lad os gaae!

Dalton.

Deres Ere i Pandt paa, at De ikke vil forlade Huset; votre parole d'honneur!

Heckingborn.

Du tør vove at tale om Ere! du? — Velan! jeg gjer dig mit Ord, det er kostbarere end al din Rigdom.

Dalton.

Det smigrer mig at jeg mærker, jeg er een af Admiral Heckingborns Venner. Det Ord du, bruger en Engelskmand ikke gjerne uden til sine allerforetroeligste Venner.

Heckingborn.

Og til de allerforagteligste Skabninger.

(Han gaar bort tilligemed Lady Fletcher.)

Tiende Scene.

Miss Harriet. Dalton. Fairwell.

Miss Harriet (hjerlig.)

Min Broder! har du endnu mindste Medlidenshed tilovers, eller Kjerlighed for en Søster, o saa vær

var ikke saa grusom, og hævn dig ikke saa følelig, fordi du er bleven behandlet med en Foragt, som du maaskee — —

Fairwell.

Jeg tør forsikre Dem, Frøken! at Deres Broder ...

Dalton.

Stille, Hr. Fairwell! — Men er du da gal, og vilde at jeg skulde slænge saa mange Penge paa Gaden? Id, Penge og Forgift, maae man ikke spøge med.

Miss Harriet.

Naa, siden da Penge er bleven din Afgud, saa var det ogsaa Synd at skille dig derved. Men saa lad mig betale dem af mine Midler. Du er jo min Formyndere? . . .

Dalton.

Ja, det er noget af det klogeste, min Fader har gjort. Han kjendte dig, og vidste, at det var gal Mands Arbejde, at lægge Penge i en Skuffe som der ingen Bund er i. Du vil ruinere dig selv.

Miss Harriet.

Men kan det skade dig, om jeg ruinerer mig? Jeg skal ikke være dig til Byrde. Vær dog ikke saa haard!

Dalton.

Det er noget, som du ikke forstaaer. Det er

sket;

Reet; og gjort Gjerning staaer ikke til at ændre; og jeg vil have mine Penge, hver Skilling.

Miss Harriet.

Naar saa forbandet være det Dieblil . . .

Miss Harriet.

Tillad mig naadige Frøken . . .

Dalton.

Skal De nu igjen stille Fingrene imellem Træet og Døren? Nei, min Søster! vel er jeg medlidende; men . . .

Miss Harriet.

Du medlidende? — O din Medlidenshed har du lært af dine Jagthunde! Saa jeg ikke forleden Dag, med hvad for en Helvedes Glæde du lod dem pine en stakkels Hare? Nei, jeg skal sør vente Medlidenshed hos en Bøddel eller Arrestforvarer. Men er der nogen Gjengjeldelse til, saa skal jeg ikke holde op at bede Himmelen, at den snart vil lade dig føle — afkuns en Deel af den Sorg, som du forvolder en ulykkelig Familie.

Dalton.

Err . . . r! Saa sagte. Gselet tager altid Tønen for høit, derfor kan han ikke holde Musikken ud.

Miss Harriet.

Forbandet være du og dine Ordsprog!

(Saaer.)

Elleve Scene.

Dalton. Fairwell.

Dalton.

Ha, ha, ha! Jeg troer hun er vreed. Ja, vær det kuns, det siger ikke meget. Det var en elend'ig Mave, der ikke kunde fordøie Galden af en Kramsfugl. Du skal nok komme paa andre Tanker.

Fairwell.

Jeg maae imidlertid dog tilstaae, at alt dette forekommer mig meget ubegribeligt.

Dalton.

Ja, hvem siger ogsaa, at De skal begribe mine Planer? Speculeer kuns ikke for meget derpaa, for De kan let fordærve alting for mig. Kluge Høns lægger ogsaa tide deres Æg i Nælder.

Fairwell.

Intet uden den fasteste Tillid til Deres Iretskaffenhed, kunde ogsaa have faaet mig til at handle saaledes som jeg har handlet i denne Sag; og Vær Dem, dersom Udsaldet ikke svarer til mit Haab!

Dalton.

Ha, ha, ha! Voila mon homme de conscience! Men nu for at tale videre om Tingene.

Tolv=

Folgte Scene.

De Forrige. Den gamle Mand

(bærer en Kasse med Steentul ind, og lægger i Kaffeovnen.)

Dalton

(uden at afbryde.)

De har da vel besørgt det jeg bad Dem om?

Fairwell.

O ja! Blunt sidder maaskee i dette Dieblis i Arrest.

Dalton.

Got. Orden er Sjelen i alle Handlinger. Men De har da vel ogsaa besørgt Arresten relaxeret inden Aften?

Fairwell.

O ja vist!

Dalton.

Dette er ogsaa kun en Bisag i min Plan, og for at sætte den gamle Misanthrop endnu lidt mere i det Lune, jeg vil have ham. Alle Pengene til Obligation og Berelen skal De faae hos mig siden. — Men — (tager et Brev op af Lommen.) Le voila, le grand coup de maitre! Denne lille Pille maae Admiralen endnu synke. Det er vel lidt haardt, men det maae bitterdød til, om ellers alting skal gaae godt. Ondt skal Ondt fordrive; og en stot Sargjør en sjevmundet Skræder.

Fair

Fairwell.

Hvad indeholder det, om jeg maae spørge?

Dalton.

Ja pyt! Fragen ist frey, siger Tydsken, og een Daare kan spørge mere end ti Vise kan besvare. Det er forseiglet, just fordt De ikke maae vide hvad Indholden er. Men De maae praktisere det i Hockings Horns Hænder.

(Den Gamle gaar ud.)

Trettende Scene.

Dalton. Fairwell.

Fairwell.

Aet er godt nok, men jeg er bange . . .

Dalton.

Ei Sniffsnak, har De sagt A, saa maae De saa min Sjæl sige B med. (Fairwell tager Brevet.) Og naar saa alting er godt igjen, saa rider jeg ud for at bringe nogle andre Sager i Rigtighed. (Han gaar til Døren og raaber.) Heida! er her nogen af Tjenerne?

Fjortende Scene.

De Forrige. Tom.

Tom (stammende)

Hvad befaler Herren?

Dalton.

Du maae holde alting i Beredskab. Jeg rider

Heibergs Skuespil. 3die Deel.

G

Kan

kanskæe ud siden. Pistolerne maae være ladte med et
 Par gode Erter for. Det maae være en Mar der
 lod sig plyndre eller skyde for Panden af en Straten-
 Røver. Forsigtighed er en Borgermester's Dyd.
 Hører du?

Som (stammende.)

Det skal skee som Herren befaler.

(Gaaer.)

Femtende Scene.

Dalton. Fairwell.

Dalton.

Kom nu og følg ind med mig i mit Kammer,
 saa skal De faae Pengene. Der kommer uden
 nogen; og om jeg hører ret paa Gangen, saa er det
 just ham, som jeg endnu ikke skjøtter om at tale med,
 førend jeg kan sige til ham: Monsieur vous voila
 gueri!

(De gaaer.)

Sextende Scene.

Heckingborn. John.

Heckingborn

(Kommer løbende ind med en draget Kaarde i Haanden.)

Hvor er han? den Skjelm!

John

(holder ham tilbage.)

For Guds Skyld, Mylord! betænk Dem. Hvem
 siger at Hr. Dalton er Manden?

Heckings-

Heckingborn.

Hvem andre kan det vel være? Slip mig, eller
jeg udsæter mit Naserie paa dig.

John

(griber ham om Armen.)

Er det saaledes De belønner en troe Tjener, for
di han hindrer Dem fra at gjøre en Ulykke, i et
Dieblif, da De ikke er Dem selv magtig?

(Han vrister ham Kaarden af Haanden.)

Heckingborn

(kaster sig afmægtig i en Vænestoel.)

Gud! hvad var jeg paa Vet der at gjøre! Saa
svag er Mennesket, John! — Jeg vilde have mig
paa dig — paa en Ulykkelig. — Det var mit Lege-
me; — Ved Gud! min Sjæl havde ingen Deel deri.
— Kan du tilgive mig?

John.

Jeg tilgive? — Dem? — O min beste Herre!
Lad os ikke tale mere derom.

Heckingborn.

Siig mig da hvorledes du har faaet det at vide,
og alt hvad du har hørt.

John.

Manden sagde mig, at han nu i Diebliffet kom
fra Byen, og at han havde seet, at man trak Herr
Blunt i Arrest. Der blev sagt, at Fairwell havde
i Morges villet fordrø Betaling hos Mylord for en

Obligation; men at Blunt havde forekommet det, ved at give Fairwell en Berel paa sex tusende Pund, som han havde staaende i London, og som ere hans egne Penge, samt en Obligation paa eet tusende Pund, og at det var for denne Obligation man arresterede ham. Men der blev allene talt om Fairwell, og ikke et Ord om Herr Dalton.

Hecklingborn.

O! de to Navne Fairwell og Dalton ere ikke mere forskellige i deres Bemærkelse, end Satan og Beeszebub. Og du redelige gamle Blunt! — (til John.) Du kan gaae.

John (affides.)

Men denne tager jeg dog for sine Marsagers Skyld med mig.

(Han gaaer med Kaarden.)

Syttende Scene.

Hecklingborn (allene.)

Ogsaa du maae lide med mig! — Opoffre dig for min Skyld — Godvilligen for at redde din Herre! — hvad — din Herre? min Ven er du; min eneste Ven, og ikke min Tjener. (Vejser sig op og gaaer heftig frem og tilbage.) Hu! mine egne Ulykker kunde jeg dog nogenlunde taalmodigen bære; men at se andre paa en saa græsselig Maade indviklede deri,

og at lide uskyldt; — o det overgaaer et Menne-
skes Kræfter.

(Han stænger sig i Kænestolen, kaster Armen paa Bordet
og hejler sit Hoved derpaa. Dækket falder.)

Femte Act.

(Samme Bærelse.)

Første Scene.

Hecklingborn. Andrews.

Hecklingborn

(Sidder i samme Stilling og paa samme Sted som sidder i
forrige Act.)

Andrews

(Kommer hastig ind.)

Her skal jeg da finde min gamle, gode Herre! —
Ham, som saa ædelmodigen reddede min Familie
fra Undergang. — See! er det ikke ham som sidder
der? — han sover — paa denne Tid? — O ja! hvem
indsinder vel Søn og Moelighed sig villigere hos,
end hos den Riedelige, den Retskafne, den Dydige?
— Men skulde det vel være sandt, som man har for-
talt mig paa Veien, at hans Forsætning er saa yder-
lig slet? — Måsten skulde jeg selv ønske det, for min
egen

egen Skyld — for at jeg kunde komme til at gjøre det samme for ham, som han har gjort for mig.

Heckingborn (vaagner.)

Naar! har du nu ikke sovet igjen? Gamle Nar! — er Sønnen skabt for dig? — for den Ulykkelige? — Der seer man, hvad Herredømme dette ugle Føtural har over Sjelen — Det afmægtige Begeme fordrer sin Ret, og faaer den ogsaa, til Trods for alle Sjelens Indvendinger. (Han reiser sig, og bliver Andrews baer, og studser i det han seer ham.) Hvem er De, min Ven? og hvem vil De tale med?

Andrews

(tæer og seer med en kjerlig Smil paa Heckingborn.)

Heckingborn.

Hvem er De? man pleier dog at svare.

Andrews.

Wylford! Skulde De ikke kjende mig?

Heckingborn.

Nei.

Andrews.

Er det mueligt at De skulde saa reent have glemt Deres gamle Andrews, hvis Familie De paa saa ædelmodig en Maade har hjulpet fra sin Undergang?

Heckingborn.

Det veed jeg intet af.

Andrews.

Erindrer Wylford ikke den Morgen, da De selv
leves

leverede mig Nøglen til Deres Pengekæstin, og befalede mig at tage saa mange Penge, som jeg behøvede til at redde min Fader af Fængslet?

Heckingborn (betænker sig.)

Det kan jeg ikke erindre.

Andrews.

O Mylord! en edelmodig Mand kan glemme at han har gjort en vis god Handling iblandt tusinde andre; men naar han kun efter saa kort Tids Forløb saa levende erindres derom, saa er det umueligt andet, end at den maae komme tilbage i hans Huskommelse.

Heckingborn.

Naa, naa, er det dig, min gode Andrews?— Huskommelsen begynder at slaae mig feil.

Andrews.

De joeg mig paa Dørren strax, og gav mig en Hest til, og forbød mig at sætte min Fod inden Deres Dørre tiere.

Heckingborn.

Hvorfor har du da ikke ogsaa gjort det?

Andrews.

Jeg troer ikke at det er Mylord Huus. Men overalt var det en Befaling, som jeg ikke kunde holde mig efterrettelig.

Heckingborn.

Hvorfor ikke?

Ans

Andrews.

De syv tusende Pund, som jeg toeg af Mylord's Kæse, har jeg altid anseet for et Laan, som jeg burde betale igjen, saasnart, som det var mig mueligt.

Heckingborn.

Er du gal?

Andrews.

Nei, Mylord! ved Deres Velsmobighed er jeg nu en lykkelig Mand. Jeg gik ind i min Faders Contrakt, og ved Gltid og Lykke har jeg bragt det saavidt, at jeg nu kan betale min Gjæld. Jeg har haft Pengene liggende i nogen Tid, for selv personligen at overbringe Mylord dem, tilligemed det taenkeligste Hjerter; men mine Forretninger har hindret mig detsfra, indtil jeg i Gaar fik Efterretning om den ulykkelige Gldbrand, da satte jeg mig strax til Hest, og reed Nat og Dag for at bringe Dem Deres Eiendom; og her er den.

(Han tager endeel BancoSedler udaf sin Tegnebog.)

Heckingborn.

Nei, du maae virkelig rase. Det er jo Løgn, hvort et Ord du siger.

Andrews.

Betank Dem, Mylord! det er Deres ædle Hjerter der taler. De er indvortes fuldkommen overbevist

om

om Sandheden af, hvad jeg har sagt. Tag dem, det er jo Deres egne.

(Han vil give ham Sedlerne; men Heckingborn vender sig om og tager dem ikke. Andrews lægger dem paa Bordet.)

Heckingborn

(kaster dem paa Gulvet.)

Gaae Fanden i Bولد til den, som har laant dig disse Penge, — Jo, jeg skulle vel have været en saadan Nar! Nei, det Kneeb duer ikke.

Andrews

(samler Sedlerne op, og rækker ham dem.)

Mylord!

Heckingborn.

Gaae! siger jeg dig, eller jeg lader dig kaste paa Dørren.

Andrews.

Det var dog alt for haardt, om en gammel troe Tjener skulle blive kastet paa Dørren, fordi han eftera kommer sin Pligt.

Heckingborn.

Men det er ogsaa haardt, at saadan en gammel Esel vil staae og lyve mig noget for i mine aabne Dine.

Andrews.

Mylord! De veed selv best om Deres Omstaa-
digheder ere af den Beskaaffenhed, at De kan und-
være Pengene. Men vil De ikke modtage dem for
Deres egen Skyld, o! saa tag dem for min Skyld!

jeg

jeg besvør Dem Mylord! dersom jeg kommer hjem, og har Pengene med mig, saa vil min gamle Fader ikke længere erkjende mig for sin Søn.

Heckingborn.

Han er en Nar. Gaae! jeg trænger ikke til at plyndre dig og din Familie.

Andrews.

Nu vel, siden jeg ikke kan anvende disse Penge til det Brug, som jeg vilde og burde, saa skal De see, hvor megen Værdie jeg sætter paa dem.

(Han løber til Kaffelønnen, aabner Døren, og vil kaste dem i Ilden.)

Heckingborn

(løber efter og griber ham i Armen.)

Hy, Andrews! det var en hæslig Streg! var det ikke et reent Tyverie fra saa mange Gattige, der kunde blive lykkelige ved disse Penge?

Andrews.

Gud forlade mig, Mylord! men jeg vidste ikke selv, hvad jeg gjorde; og Sorgen over Dem og Deres Forsætning havde reent bragt mig uden for mig selv.

Heckingborn

(tager ham i Haanden.)

Godte ærlige Ven! Men gaae! lad mig være alene! Eenlighed er mig best tjenlig. Reis hjem til dine Forretninger og vær lykkelig! og tænk undertiden paa din gamle Herre, ligesom det altid skal være

være mig en glad Tanke, at jeg dog har fundet eet taknemmeligt Menneske i Verden.

Andrews.

O Mylord! vidste De, hvor bedrøvet jeg maade forlade dette Sted, o! De lod mig vist ikke reise bort, uden at opfylde min Begjering.

Heckingborn.

Ei Snak. Betænk, min Ven! at der ere hundrede Trængende for hver eeneste, der kan gjøre Godt i Verden; og hundrede som kan gjøre godt for hver eeneste som vil, og som har Hjerte dertil. Betænk saa hvad Rigdom du, med dit Hjertelaug, har i disse Penge. — See nu; tag dette Haandtryk til et Påndt paa mit bestandige Venskab. — Lad mig nu være allene, og reis med Gud! — Farvel!

Andrews

(i det han gaaer.)

Jeg maade endnu see at finde paa andre Udvele. Gud veed han behøver disse Penge!

(Gaaer meget nedslaget ud.)

Anden Scene.

Heckingborn (allene.)

Den ærlige Mand! — og ham skulde jeg kunde berøve det, som han maaskee vilde føle sin hele Levetid? — og kanskee just derved gjøre ham ulykkelig? Nei, det var alt for nedrigt. — Var der mange

saa:

saadanne Menneſker til i Verden, ſaa kunde det dog være, hvad det var at leve. — Men, nu! hu! jeg gyſer næſten ved den Tanke, at leve kunſt een eenſte Dag.

Tredie Scene.

Heckingsborn. John.

John

(med et Brev i Haanden.)

Naadige Herre! En Mand flyede mig dette Brev til Dem, og bad mig, ſtrax at levere Dem det.

Heckingsborn.

Hvad var det for en Mand? Kjenbte du ham?

John.

Nei, Mylord! men han ſagde, at det var fra Byen.

Heckingsborn.

Giv hid! (Han læſer uden paa.) Til: Admiral Heckingsborn. Jeg veed ikke, om det er værd at læſe. (Han lægger det fra ſig paa Bordet.) Det er vel ikke ſaa vigtigt. — Dog! (Læſer Brevet.) Hvem kan vide det? (Til John.) Du kan gaae. (John gaaer.)

Fjerde Scene.

Heckingsborn (alene.)

Jeg ſaaer dog læſe det — Det var jo ogsaa et Kujonerie, ikke at torde læſe et Brev. (Han aabner det)

det og læser.) "Den Haardhed hvormed De i Dag har
 "ladet Herr Blunt udpante hos mig de tusende Pund,
 "som jeg skylder Dem, har bragt mig i Fortvivlelse.
 "Naar De faaer dette Brev, staaer det ikke mere til
 "Dem at redde mig; men min Forhandelse skal hvile
 "over Dem og Deres. Jeg kunde kanske have und-
 "gaaet Deres Forsølgelser, ved at bruge samme
 "Konstgreek, som man mumler om at De skal have
 "brugt, for at besvige Deres Creditorer, nemlig,
 "ved at tænde Ild paa min Gaard. Men, jeg har
 "levet som en ærlig Mand, og som en ærlig Mand
 "vil jeg døe."

Walter Harris."

(Lægger Brevet fra sig.)

Naa, nu er jeg da roelig. — (Med en vilde Ratter.)
 Ha, ha, ha! Heekingsborn er baade Morder og Mord-
 brønder. — O! een af Delene kunde være mere end
 nok. — Men — Morder! — det er græsseligt. —
 Ha! Blunt, Blunt! hvad har du gjort? og det
 tvertimod mit udtrykkelige Forbud. O! gid hver en
 Draabe af hans Blod maae ligge brændende paa din
 Samvittighed. (Opsarende.) Men hvad er det du
 gør? Heekingsborn! affyelige Heekingsborn! du ban-
 der den redelige, den ærlige Blunt — din Ven! —
 ham, som du selv har styrtet i Fordærvelse og ikke
 er i Stand til at redde. (Betænker sig lidt.) Skulde jeg
 dog ikke kunde — (Hafsig.) jo, ved Gud! ham kan
 og

og skal jeg rebbe. Ha Andrews, Andrews! nu bes
høver jeg dine Penge.

(Han gaar hastig ud.)

Femte Scene.

(Et Værelse, hvori hænger adskillige Geværer, Pisto-
ler, Jagttaster, Krudthorn, Hagelpunge og andre
saadanne Ting. I Baggrunden staaer paa den ene
Side et Skjermbræt, og paa den anden Side noget
herfra et Bord. Paa Bordet staaer et Skrivertøj
og en Veste med Rugler i. Dalton har slået sig i
Ridebragt, og sidder og trækker Støvler paa. Wil-
liam staaer med Sporerne i Haanden. Tom staaer
ved Bordet og pudser et Par Pistolet.)

Dalton. William. Tom.

Dalton

(i det han trækker den anden Støvle paa.)

Nu maae Knuden snart briste.

William.

Det vilde jeg ikke haabe, det er jo nye Støvler?

Dalton.

Ha, ha, ha! c'est un bête que celui-ci,
Saa spend mig nu Sporerne paa!

William,

Ja, det kan gjerne være.

Dalton

(raaber meget høit.)

Spend mig mine Sporer paa! siger jeg.

Wil,

William.

Herren behøver ikke at raabe saa høit; jeg kan gandske godt høre.

(Han begynder at spænde Sporerne.)

Dalton.

Her i det mindste er dog det Ordssprog usandt: Som man raaber i Skoven saa faaer man Svar.

William (reiser sig op.)

Om Forladelse, jeg hørte virkelig ikke at Herren talte.

(Tom og Dalton leer.)

Dalton (raaber.)

Naa skynd dig og spænd den anden! (William buker sig og spænder den anden Spore.) Lad see, Tom! at du gjør Pistolerne smukt rene.

William.

Ja, saa faaer jeg hente Skoebørsten.

(Dalton og Tom leer.)

Tom (stammende.)

De skal blive saa blanke som Sølv.

Dalton.

Og saa maae du lade dem, saaledes som du pleier, med en god Kugle for hver.

(Han gaar ud.)

William

(i det han gaar efter.)

Ja mand er det godt Veir nok, undtagen det er noget foldr.

(Gaar.)

Gjæt-

Sjette Scene.

Tom

(allene, bestandig stammende.)

Nu kan de vel gaae an. De ere rene nok. Sid
 Panden pudse længere paa dem! — Nu maae jeg til
 at lade. (Han tager et Krudthorn need og lægger Fæng-
 krudt paa Panden af den ene.) Det var da det første
 man skal gjøre. (Han hælder Krudt i Haanden og derpaa i
 Pistolen.) Der er Nummer to, og her er Nummer
 tre. (Han trykker Forsadningen for, og lader Ladestokken sidde
 i Pistolen.) Men nu kommer Nummer fire, een af
 de Erter der ere saa vanskelige at fordsie. (Han tager i
 Ruglesæffen.) Lad mig see jeg finder een, som min
 gode Herre ikke skal blive narret med. — See her
 er een. — Naa, I gode Herrer Stratenvovere!
 hvem af Jer der faaer den i Planeten, han faaer
 en haard Død at knække.

Dalton

(i Kulissen.)

Tom! kom hid strax!

Tom.

Nu skal jeg komme, Herre!

(Lægger Ruglen i Sæffen, og Pistolen bag ved Sæffen, og
 gaaer ud.)

Sya

Syvende Scene.

Andrews

(Kommer ind ad den anden Dør, da Tom gaaer ud.)

Nei, det er mig umueligt at reise. — Alting synes mig er i Norden her i Huset, og ingen Ting kan jeg finde Rede i. — Blunt er ikke tilstede. Lady Fletcher kan jeg ikke faae i Tale. Admiralen sværmer; og Esenerne — Ja det er nogle Bæster. Saa meget kan jeg dog finde Rede i, at her er mere end en enkelt Ulykke paa Gærde; og at min stakkels gamle Herre er færdig at fortrivle. Disse Penge vil han ikke tage imod, uagtet de tilhører ham, og dog trænger han saa høiligen til dem. Nei, det er umueligt at jeg kan reise bort med dem. — Jeg maae finde paa Udveie til at faae dem bragt paa en listig Maade i hans Hænder. (Han gaaer lidt omkring og grunder.) Det gaaer an! — See her ere alle Skriveskrifter. — (Han sætter sig ned og skriver nogle Ord paa et Aft Papir.) Kuns disse saa Ord, det er nok. (Han tager sin Tegnebog op af Bommen, tæller nogle Banksedler af, lægger Brevet sammen og Pengene deri.) Nu disse Penge! — en Oblat for Brevet, (han foreslæer det,) og saa en kort Udskrift; bare disse Ord: (han skriver.) Til Admiral Heekingborn. — See saa! Lad nu det ligge, nu kommer det nok i Eierens Haand. Nu kan jeg gaae, naar jeg vil; — Men dog kuns til Heibergs Skuespil. 3die Deel. H Wyn

Vyen først; for jeg maae absolut vide noget mere om Mylords Forfærning, inden jeg reiser hjem. — Men tyst, kommer der ikke nogen? Jo rigtig; — mon de vil herind? — Jeg troer jeg maae skjule mig bag ved dette Skjermbræt; for jeg vilde dog ikke at nogen skulde finde mig her tilligemed Brevet.

(Han gaar bag ved Skjermbrættet.)

Sttende Scene.

Heckingborn. Andrews (bag Skjermbrættet.)

Heckingborn.

Ogsaa det var forgjæves. Han er borte. — Ja, hvorfor ikke? — Maa saa vil jeg da lade den Almægtige selv sørge for dig, ærlige gamle Blunt! (Han sætter sig lidet need paa den anden Stool hvorpaa Dalton sad.) O Heckingborn! Heckingborn! du som engang kunde gjøre andre lykkelige, og hjælpe saa mange — hjælp dig nu selv! — Almægtige! det kan du ikke. — Alting har du mistet, alting! dit gode Navn og Rygte er borte. Du er en Morder, en Bedrager, en Mordbrænder. (Reiser sig hastig op.) Nei, Heckingborn! du har dog ikke mistet alt endnu; — din Samvittighed har du i Behold, og Trods nogen kan røve dig den! — Hvad kan Verden da berøve mig mere? — Jo Livet. — Ja, en herlig Skat at holde paa! — Men see om nogen gjør det! — Nei, at gjøre Heckingborn Tjenester, det har al Verden for

forsvoret. (Han nærmer sig til Bordet og seer Brevet.)
 Et Brev! — Tre Breve har jeg faaet i Dag; hu!
 jeg kan ikke see det uden Gysen. (Han læser Udskriften.)
 Til Admiral Heekingsborn — Atter en ny Opfindelse
 af den ugudelige Dalton! — Gud forlade ham, for
 mig han har plaget! — jeg kan let tilgive ham; —
 nei, jeg læser det ikke, jeg har læst alt for meget.
 (Han bliver Pistolen vaer, griber i største Jil derefter, trækker
 Ladestokken ud, og støder en Kugle for.) Ha, vær mig vel-
 kommen! min Befrier! — Gud velsigne min Jen-
 ny! og forlade mig min sidste Svaghed!

(I det han vil stude løs, springer Andrews frem, og gri-
 ber ham om Haanden, saa Skuddet gaaer af i Lusten.)

Andrews. *)

Gud! hvad vil De gjøre?

(I det Skuddet gaaer af, styrter Dalton ind fra den ene
 Side, og den gamle Mand fra den anden Side.)

Niende Scene.

De Forrige. Dalton. Den gamle Mand.

Dalton.

Min Gud! hvor nær kunde dette ikke blevet en
 Tragoedie!

Den gamle Mand.

Min Fader!

(omfavner Heekingsborn.)

H 2

Heeking-

*) Saafermt Pistolen ikke skulde gaae af, da skal An-
 drews, i det han griber Heekingsborn om Haan-
 den, raabe høit og med tydelig Stemme: heida!
 hjælp! hjælp!

Heckingsborn.

Min Fader! — hvad er dette?

Dalton

(tager ham fat i begge Armene og seer stift paa ham.)

Hvordan? que diable! — han taler?

Den gamle Mand.

Ja, min Fader! See her Deres Søn.

(Han kaster det hvide Haar og Røgelauren af sig, og
taaer i Søes Officers Uniform, som Baron Fletcher.)

Tiende Scene.

De Forrige. Lady Fletcher. Miss Harriet.

Lady Fletcher (nøtter ind.)

Min Fader! hvad har De gjort?

Miss Harriet.

Gud! hvad er paa Færde?

Heckingsborn.

Kun paa Veien til at gjøre en Narrestreg. —

Men, see der! (Han peger paa Fletcher.)

Lady Fletcher.

Drømmer jeg, eller er jeg vaagen? — Veste
Fletcher!

Fletcher (i det samme.)

Dyrebare Jenny! (han kysser hende.)

Heckingsborn.

O Andrews! min gode Skjedne styrede din vel-
signede Haand —

Lady

Lady Fletcher.

(falder ham baskig ind)

Og ingen uden en Gud sendte os min Mand i dette forfærdelige Dieblif.

Andrews.

Lykkelige Hændelse!

Fletcher.

Iffe i dette Dieblif, min Dyrebare! (han tager Noquelanten op, og sætter det holde Daar paa Hovedet.)
Kjender du mig, min Jenny? — Og De, Frøken! her seer De den Mand, som De viiste sig saa ædelmodig imod.

Miss Harriet.

Bespynderligt!

Lady Fletcher.

Du, min Fletcher! har spillet denne gamle Mand's Rolle? — Na, jeg kunde ikke gjøre Niebe for min egen Høielse, men det var noget gandske usædvanligt, hvad jeg søgte strax ved at see denne gamle Mand.

Hecckingborn.

Men hvad skal det Indfald betyde?

Fletcher.

Jeg kom til England, og hørte at min Fader endnu ikke var helbredet for sin Sinds Svaghed; jeg besluttede at curere ham. Jeg kan ikke nægte, at jo en lille Lyst til at sætte en Prøve paa min Jen-

nye Kjerlighed var med i Spillet. Jeg tilstaaer, det var uoverlagt, men — Om du kan tilgive mig, min Deste! det veed jeg ikke.

Lady Fletcher.

Tilgive? — O! her er min Tilgivelse!

(Høstet halm.)

Fletcher.

Jeg kom herhid for at iværksætte min Plan. Den ulykkelige Jdebrand hindrede mig i nogle Dage. Endelig kom jeg her i Huset, jeg fandt alle Ting i den Gang, som jeg selv ønskede; men var ikke i Begyndelsen i Stand til at begribe, hvad der bevægede Hr. Dalton . . .

Heckingborn.

Nedrighed, den afskyeligste Nederdrægtighed —

Dalton.

Naa, naa Mylord! ikke for hastig. Jeg er ganske ligesom de franske Renetter, der ere bedre indvendig, end de seer ud til. Det er en Lykke for mig, som jeg ikke formodede, at den gode Krabat kunde høre saa godt. Du maae han forsvare mig.

Fletcher.

Nei, Venkab for Dem, min Fader! og de redbeligste Hensigter bevægede ham. De troer dog vel mig, der saa umistænkt har kunnet gaae og være Vidne til alle Ting. Jeg kan indestaae for ham, at han aldrig har haft i Sinde, enten at gjøre min

Fa-

Fader uhykkelig, eller at forføre min Jenny. Tak
min ædelmodige Ven!

(Hun tager ham i Haanden.)

Miss Harriet.

Det er min Broder, nu kjender jeg ham.

Dalton.

Tak mig ikke. Jeg har ikke fortjent Deres Tak.
Jeg er en Fusentast, sagde Skipper Bluffhead ofte
til mig i Nantes; men det har jeg ikke troet sørend
nu. Den sidste Kuur med Brevet fra Walter Har-
ris var noget for haard; og det kunde let have gaaet
med den, som det gaaer med Rottkrudt i et Apo-
thek, og Satiren hos Skribenterne: naar man ikke er
forsigtig og vaersom med de Ting, saa gjør de Skade.

Heekingborn.

Tilgiv mig, Hr. Dalton! ædelmodige Mand!
Det er da vel Dem, der har opfundet det falske
Brev, at Fletcher var død?

Dalton.

Ja, det er ikke det eeneste falske Brev De har
saaet; il y en a bien d'autres.

Elleve Scene.

De Forrige, Blunt, Fairwell.

Dalton.

Nu kommer De som De var kaldet. Det vil
give sig i Enden, sagde Reebflageren; og naar den

er

er god, saa er alting godt. Finis caronum opus,
hedder det paa Latin.

Blunt.

Baron Fletcher!

Fletcher.

Ja! ærlige Blunt! det er mig selv.

Heddingborn

(tager Andrews ved Haanden.)

Blunt! her er min Belgjører.

Andrews.

Jeg er inderlig glad over, at jeg har kundet be-
kænde en liden Deel af min Geld.

Fairwell

(til Dalton.) Comedien er da vel til Ende?

Dalton.

Ja!

Fairwell (til Blunt.)

Der er alle Obligationer og Bøxer tilbage. Hr.
Dalton har betalt Pengene; og den fasteste Overbe-
visning om hans Redelighed er det eneste, der har
kundet bevæge mig til at spille den Rolle, som jeg
har spillet.

Miss Harriet.

Min Broder! og jeg har kundet troe om dig,
at du var ond? du har aldrig gjort noget Kreatur
ondt i dine Dage.

Dals

Dalton. Du skal have
et Kys for den Handling. Den ærlige Wotton lever
rede mig dem.

Lady Fletcher (tæser hende.)

Beste Veninde! Naar, hvor mange Træk har
jeg ikke nu seet af Dem i Dag, som jeg misunder
Dem!

Heckingborn (tager Brevet som ligger paa Bordet.)

Herr Dalton! hører dette ogsaa til Deres Plan?

Dalton (seer paa det.)

Nei, det maae komme fra en anden. Der ere
flere brogede Hænder til, end Præstens.

(Heckingborn aabner Brevet.)

Miss Harriet (til Dalton.)

Naar, nu har jeg intet mere at ønske mig, end
at faae London at see.

Heckingborn (tæser.)

"Jeg betaler min Gjæld, til Trods for Dem selv
"Mylord." (Tager Andrews ved Haanden.) Nei, min
redelige Ven! behold dine Penge; hvortil behøver
jeg dem nu.

(Han omfavner sin Datter og Fletcher.)

Blunt (til Andrews.)

Min varmeste Taksigelse!

Fletcher (til Andrews.)

Behold Pengene; min Ven! Vi har virkelig mis-
stet

stet meget; men jeg har nok tilovers endnu, for endog at kunde leve i Overflødighed; og intet uden Døden skal rive mig af min Jennys Arme.

Lady Fletcher.

Dyrebare Mand!

Heckingsborn.

Et Kys, Frøken! og mit evige Venkab! — Her seer man dog, hvor lidet menneskelige Dine kan se ind i det Tilkommende, og hvor daarligt det er at fortvivle, da et eneste Dieblis kan gjøre den sorteste Side i Skjebnens Bog aldeles hvid; og hvem veed, om ikke dette Dieblis ofte har netop været det første, efter at mangen Nar har berøvet sig selv Livet? men saa er det for sildigt. Sid kun alle Svagsindede vilse lære denne Sandhed af mig, saa vel som jeg har lært, at af to Ulykker, er det dog altid bedre at være for rig end for fattig.

Heckingsborn.

Lady Fletcher.

Heckingsborn.

Lady Fletcher.

Heckingsborn.

Lady Fletcher.

Heckingsborn.

Lady Fletcher.

Heckingsborn.

Lady Fletcher.

De

De syv Zanter.

Comedie i to Acter.

Forfatterens gamle Ven Rahbek tilegnet.

Personerne.

Fresken Mette. }
— Barbara. }
— Cecilia. }
— Maren. } von Billmanns Søstre.
— Antoinette. }
— Ophelia. }
— Magdalene. }

Fresken Helene, deres Broderbatter.

Madame Soik, Gjestgiverke.

Kammeraad Bredahl

Søren Sommer, hans Tjener.

En Dreng.

Handlingen foregaaer i en Sal i et Bertshuus i
Kjøbenhavn.

Første Akt.

Første Scene.

Helene. Madame Svif.

Mad. Svif.

Det er i Morgen, siger De, at Deres Onkel skal have Bryllup?

Helene.

Så vist; og det er mig ubegribeligt, hvor den Boan kan blive af. Han havde dog skrevet saa udtrykkelig, at Bognen skulde komme, for at hente mig, som i Gaar Morges.

Mad. Svif.

Der er vel indløbet Forhindringer, og den kommer nok. De veed jo, at hverken han eller hans Folk tager ind noget andet Sted end hos mig, naar de kommer til Byen.

Helene.

Det veed jeg; og derfor er det ogsaa just, at jeg er kommet herhen, for at høre om der ingen Efterretning var kommet.

Mad.

Mad. Svik.

Endnu ikke; men naar den kommer saa har jeg den fra første Haand. Det er et gandske fordeelagtigt Privilegium, jeg har faaet, fordi jeg har tjent paa Deres Onkels Herregaard. Jeg var tilfreds at min salig Mand og jeg havde saaledes tjent rundt omkring paa alle Herregårdene i Sjælland, for saa havde jeg Næring fra dem alle.

Helene.

Jeg kan dog ikke nægte, at jeg jo er noget uroelig over denne Udeblivelse.

Mad. Svik.

Deres Uroelighed reiser sig vel ikke saa meget deraf, at De længes efter Bognen, som efter Svarret paa det Brev, som De skrev til Deres Onkel og de mange Tanter, De har.

Helene.

Jeg venter intet Svar paa det Brev, uden mundelig, naar jeg kommer derud.

Mad. Svik.

Og hvad Svar venter De da?

Helene (næst).

Gud veed det. Jeg frygter og haaber. Snart forestiller jeg mig, at de samtlykker, snart at de misbilliger mit Brev; og denne Uvisshed gjør mig meget uroelig.

Mad.

Mad. Svif. *Smilende*
 De plager Dem uden Nødvendighed. Hvorfor
 Kulde Deres Familie misbillige? Hvad kan der vel
 være paa Kammerraad Bredahl at udsætte? Det er
 jo en vakker ung Mand, der er agtet og æret af alle,
 sidder i et godt Embede, og har en ret lille Formue
 aparte.

Helene. *Smilende*

Det er sandt nok; men jeg søler nu, mere end
 nogeninde, hvor tungt det er at have mistet sine
 Forældre. Det er dog i alle Tilfælde bedre at have
 med dem at bestille, end med en Onkel og en Tante.

Mad. Svif. *Smilende*

Sandske rigtig. Og endnu bedre, end naar man
 har med syv Tanter at bestille, som De. Et gam-
 melt Ordsprog siger: Saa mange Hoveder, saa man-
 ge Sind; og hver af Deres Tanter har i det mind-
 ste eet Sind for sig selv, om jeg ellers kjender de go-
 de Frøkener ret.

Helene. *Smilende*

Men hvad, om de nu ere eenige allesammen i
 den Punkt at sætte sig imod min Lykke?

Mad. Svif. *Smilende*

Oh nu, saa bliver De selv ved Deres Beslut-
 ning, og lader Tiden jævne alt.

Helene. *Smilende*

Jeg længes efter Bognen, og jeg frygter for
 hendes

dens Ankomst. Hvad om den afhenter mig for bestandig, saa at jeg ikke mere faaer Lov til at komme til Kjøbenhavn?

Mad. Svif. *Mad. Svif.*
O Snak! De er jo endnu ikke nær færdig med alt hvad De skulde lære herinde.

Helene.

Det vilde være stor Skade for mig, om min Undervisning saaledes paa eensgang blev afbrudt.

Mad. Svif. *Mad. Svif.*
Vist nok Skade, uden at tale om hvad Skade det vilde være, om Deres Omgang med Kammerraaden blev saaledes afbrudt.

Helene.

Spot mig ikke, men hav heller Medlidenhed med mig.

Mad. Svif. *Mad. Svif.*

Jeg spotter sandelig ikke. Hvor talt: vilde det dog ikke være Skade?

Helene *(sukker.)*

Saaledes at forlade.

Mad. Svif. *Mad. Svif.*

Kjøbenhavn, eller Kammerraaden?

Helene.

Er det nu et Spørgsmaal?

Mad. Svif.

De elsker da ret inderlig denne lykkelige unge Mand?

H

Helene.

O ret inderlig!

Mad. Svsk.

Nu saa trost Dem, Kroken! Endnu er der jo ingen Hinder i Veien. Om endog saa var, saa er der jo Raad for alting, undtagen for Døden. Jeg veed forresten nok, at jeg ikke kan troste Dem; men see til Dørr'en; Deres Trost kommer.

Helene.

Bredahl!

(løber ham imøde.)

Anden Scene.

De Forrige. Kammerraad Bredahl.

Bredahl.

Kjæreste Helene! God Morgen! Jeg kommer fra Deres Veninde, som De logerer hos. Man sagde mig at De var gaaet herhen; og jeg skyndte mig for at kunne geleide Dem hjem igjen. Jeg bringer Dem med det samme et Brev, som nyelig er ankommen.

Helene.

Et Brev til mig?

Bredahl.

Netop, ifald ellers ikke Udskriften lyver. Læs selv!

Heibergs Skuespil. 3die Deel.

3

H 2

Helene

(tager Brevet og aabner det.)

Det er fra alle mine Tanter. (Læser, sagte.) Hvad
 siger jeg! min Onkel er død!

Bredahl.

Deres Onkel død?

Mad. Svif.

Gud være hans Sjæl naadig!

Helene.

Ja vist. Hør engang! (Læser høit.) "Vi høre os
 "i Støvet, tilbede Himmelens skjulte Raad, og kys
 "se den Haand, som straffer"

Mad. Svif.

Det Brev vil jeg døe paa, at Tante Cecilia har
 skrevet.

Helene (læser.)

"Disse vare de første Tanter, der faldt os ind,
 "da Døden pludseligen i Aftes bortrov vores eneste
 "og elskede Broder fra sine dybsjærgende Søstre . . ."

Bredahl.

Og den stakkels Brud! hvor jeg beklager hende!

Helene (læser.)

"Ogsaa hans Brud sørger med os, dog vil Ei-
 "den trøste hende, og oprette hendes Tab. Vores
 "er ubodeligt. En Brudgom kan faaes . . ."

Mad. Svif.

Ikke altid. Det har ikke synderlig lykkes for
 nogen af de gode Brøfener.

H e:

Helene (tafer.)

"En Brudgom kan faaes igjen; men hvo erstat-
ter os Tabet af en saa kjer Broder?"

Mad. Svif.

Sa det vil rigtig nok have sine Vanskeligheder.

Helene (tafer.)

"Denne sørgelige Tildragelse gjør det til en Nød-
vendighed, at vi paa en Dags Tid maae reise til
Kjøbenhavn, for at konsulere en Advocat. Maa-
ske ankomme vi paa samme Tid, som dette Brev. —

Mad. Svif.

Hillemænd! der faaer jeg paa engang sex Senge
i Brug.

Bredahl.

Syv, Kulde jeg tænke.

Mad. Svif.

Nei, kun seks; for Frøken Barbara ligger paa
Sulvet paa sine egne Pudehynder; hvorfor hun hel-
ler ingen Kammerleie betaler. Lad mig nu see Al-
svad jeg behøver for at stille dem tilfreds: Et aparte
Bærelse til Frøken Maren, for ellers kan de andre
ikke sove for hendes megen Snak; Kjøge Hunsfors
til Frøken Cecilia; en Sminketrulle og een af de
nyeste Romaner til Frøken Mette; et Pund Suk-
ker og en Staal Melk til Frøken Magdalenes Hund,
ifald hun ikke skal rive mine Øjne ud. De nyeste
Viser og Syngestykker til Frøken Ophelia. Den

Sikke Seng og en Tiener til Frøken Antoinette.
See saa er alting færdigt.

Helene.

Lad mig nu læse videre, uden at blive afbrudt.
(læser.) "Maaskee ankomme vi paa samme Tid, som
"dette Brev, og da skulle vi mundelig afgjøre det,
"som du har tilskrevet os om. Dog kunne vi ikke
"undlade forud at melde dig, at vi aldeles intet ha-
"ve at indvende imod det Valg, som du har gjort —

Bredahl.

Beste Pige! hvor er jeg ikke lykkelig!

Helene.

Og jeg da? o jeg er ikke mindre lykkelig!

Mad. Svif.

Det er fornuftige Tanter; det maae man lade
dem.

Helene (læser videre.)

"Kunns maae vi bede dig erindre, at du er saa
overmaade ung" hvorledes?

Mad. Svif.

Ser ten Har! kalder man det at være ung i disse
Tider for en Pige? Det er nok lidt Misundelse,
fordi de selv ere een eller halvanden Gang saa gamle.

Helene (læser videre.)

"Og at du endnu behøver at lære en Hoben, for
"ret at kunne forstaae en Huusholdning. Vores eneste
"Bilkaar er altsaa det at Bryllupet udsættes i et par
"Aar."

Bre

Bredahl.

Et besynderligt Vilkaar! Og hvad siger De der
til? beste Pige!

Helene.

Hvad skal jeg sige? Jeg tør ikke misbillige mine
Finters Hensigt. De mener det saa vel med mig,
som De selv seer.

Mad. Svif.

Men hvad er det for et Brev, der ligger inden i?

Helene.

Det er et Brev til Procurator Troeman, som
de beder mig strax at besørge.

Mad. Svif.

Åh! mig det, saa skal jeg sende een hen med
det, (tager Brevet og vil gaae.) Hvad kan de gode Frø-
kener have at gjøre med en Procurator? (affides.) Det
maa jeg vide. (Brækker Seglet, og kommer tilbage.) Gud
forlade min stemme Synd! hvad har je der gjort?
Har jeg ikke brækket Brevet?

Helene.

Det er meget uforsigtigt.

Bredahl.

Vi faaer see til at forsegle det igjen, saa at det
ikke skal kunne mærkes.

Mad. Svif.

Da nu Ulykken eengang er skeet, saa gjør De
best i at løse Brevet først.

He:

Helene.

Sy! det var et hæsligt Raad.

Bredahl.

Deri har De ret, kjære Pige! Jo mere jeg lærer at kjende Dem, jo mere holder jeg af Dem.

Mad. Svif.

Nu saa vil jeg da gaae, og see til at reparere, hvad jeg har gjort galt.

(Gaaer, men aabner Brevet, og begynder at læse.)

Bredahl.

De bliver da vel her, for at imodtage Deres Tanter?

Helene.

Det forstaaer sig; og De med?

Mad. Svif

(Kommer tilbage.)

Nei det er alt for galt. Jeg fortryder nu aldeles ikke paa mit Kusentasterie og min Næggjerrighed. Jeg har ikke kunnet bære mig for at læse nogle Ord, og nu skal De bare høre . . .

Bredahl.

Vi vil intet høre.

Mad. Svif.

De maae, saa sandt som jeg er ærlig, høre. Det er alt for vigtigt for Dem. (Læser.) "Vores eneste Broders pludselige Dødsfald sætter os i den Forsatning, at vi behøver en lofkyndig Mand's Raad:

"Raadsførsel. Deres Deputation er saa almindelig
 "bekjendt, at vi ikke troe at kunne henvende os til
 "nogen bedre. Sagen er denne: Fundatsen for
 "Stamgodset Willmansholm bestemmer, at Godset
 "altid skal tilfalde den ældste Søn i nedstigende Linie
 "fra Stamherren, saa længe som mandlige Arvin-
 "ger existere; men naar disse ophøre, skal Godset
 "administreres, og Indkomsterne deles i lige Dele
 "imellem de qvindelige Arvinger, saa længe til der
 "af dem igjen opkommer Sønner, hvoraf Stamhu-
 "set strax tilfalder den Ældste og hans Forældre.
 "Dette Tilfælde er nu indtruffet. Den mandlige
 "Linie er aldeles uddød med bemeldte vores Broder.
 "Familien bestaaer nu blot af hans undertegnede søv
 "Søstre, der alle ere ugifte, og af en Broderdatter,
 "som endnu er, saa at sige, et Barn. I Morgen
 "kommer vi til Kiøbenhavn. Vi udbeder os derfor
 "af Dem, at De ved Middagstider vilde møde os
 "i den forgyldte Gaas, hvor vi agte at logere, for
 "at vi med Dem kunne overlægge Raaden, hvorpaa
 "Stamherrens Villie best kan efterleves. Vi have
 "den Ære at henleve o. s. v. Mette, Barbara,
 "Cecilia, Maren, Antoinette, Ophelia, Magda-
 "lene von Willmans." Forstaaer De det Brev?

Wredahl.

Upaatvovelseligen.

Helene.

Det er tydeligt nok.

Mad. Svif.

Jeg vil bde paa, at De ikke forstaaer det. Hvad mener De, Herr Kammerraad! at Hensigten er med alle disse Tantes Reise til Kjøbenhavn?

Bredahl.

Det staaer jo udtrykkelig i Brevet.

Mad. Svif.

Det staaer der ikke udtrykkelig; men naar man har en fin Næse, som jeg, saa lugter man let Hensigten. Hør nu, saa skal jeg forklare Dem Sagen. Enhver af de gode Tanter har Lyst til at blive Eier af Stamgods. De vil gifte sig, det vil de. Det er den eeneste Maade, hvorpaa det kan lykkes dem. Derfor er det, at Kroken Helene er kuus et Barn; derfor er det, at hendes Bryllup skal udsættes endnu i et Par Aar. Forstaaer De nu Meningen?

Helene.

Jeg kan aldrig troe, at det er deres Hensigt.

Bredahl.

Mig forekommer denne Plan ikke saa urimelig.

Helene.

De har saa tidt erklæret at ingen af dem giftede sig.

Mad. Svif.

Kan vel være. Men nu hænger der et Stamgods paa Krogen, som Loffemad.

Bredahl.

Bredahl.

Jeg begynder at frygte for at De har ret, Madame! og jeg vilde give tusende Rigsdaler til hvem der kunde faae denne Plan til at ryge i Lusten.

Mad. Svif.

Tusende Rigsdaler! Den skal ryge i Lusten. Vil De holde Ord?

Bredahl.

Der har De min Haand; og den er saa god som . . .

Mad. Svif.

Som en Obligation.

Helene.

Men sig mig dog hvorledes det skal gaae til?

Mad. Svif.

Hvorledes. Ja det faaer ingen af dem at vide. Jeg kjender Dem. De kunde fordærve mig Sagen.

Bredahl.

Men vær forsigtig! Jeg beder Dem.

Helene.

Det er mine Tanter; det maa De ikke glemme.

Mad. Svif.

Vær roelig! jeg skal intet glemme. . . . Men hvad er det for en Laster? Jeg troer det er Deres Tjener, Herr Kammeraad! Hvad mon han leer ad?

Bredahl.

Tredie Scene.

De Forrige. Søren Sommer.

Søren.

Ha ha ha ha. Nu har jeg da i min Levetid
aldrig seet Magen. Om Forladelse, Herre!

Bredahl.

Hvad leer du ad? min gode Søren!

Søren

(bliver ved at lee.)

Herren maae ikke blive yreed; men jeg kan, Gud
hjælpe mig! ikke lade være at lee. Ha ha ha.

Bredahl.

Mu saa lee i Guds Navn, og behold din Glæde
for dig selv.

Søren.

Seg Skal siige Herren Ha ha ha

Mad. Svif.

Kan det da ikke faae Ende? din Grinebider!

Søren.

Frøkenens ha ha ha O jeg
sprakker af Latter; ha ha ha Frøkenens
Lænter er kommet, ha ha ha

Bredahl.

De er kommet?

Søren.

Ja de holder nede i Gaarden ha ha ha

He:

Helene.

Jeg beder dig, at du ikke leer ad dem i min
Nærværelse.

Søren.

Det er ikke ad dem Frøken, men det er over
Maanden hvorpaa de reiser . . . ha ha ha.

Bredahl.

Skal vi gaae ned for at tage imod dem?

Helene.

Sa lad os det.

Mad. Siv.

Nei det giver jeg ikke mit Samtykke til. De
maa lyfse mine Ordres. De veed hvorfor. De
følger Frøkenen hjem, Herr Kammerraad! og om
en Times Tid kommer De her igjen begge to, som
om jeg havde ladet Dem vide, at Tanterne var
kommet.

Bredahl.

Som De behager. Men hvad var det som Herr
Søren fandt saa latterligt?

Søren.

Jeg staaer ude i Gaarden, saa kommer der mig
en stor Hølskeens Vogn rullendes ind ad Porten,
og saa for al Verden saa livagtig ud, som en Vold-
buevogn . . . ha ha ha . . . der kjører til Torvs
med Glas. Der var kun tre Sæder, og der sad
Frøkenens Tanter, to og to paa hvert Sæde, hver
med

med sin Byldt paa Skjodet; og Fruen Barbara maatte . . . ha ha ha . . . tage til Taffe med at sidde hos Rudken.

Mad. Svil.

Hvorfor de andre sikkert ogsaa maae betale For-
tæring og Bømpenge for hende paa Veien.

Bredahl.

Og du havde ikke den Eftertanke at hjælpe dem
af Bognen?

Søren.

Herren maae ikke tage mig det ilde op; men jeg
kunde, min Troe! ikke for bare Latter. Desuden
var der strax syv eller otte Mennesker ifærd med at
læsse dem af.

Helene (til Bredahl.)

Saa er det nok best, at vi gaaer, inden de kommer.

Søren.

Det har, saamænd, ingen Hast, Fruen! De
bliver ikke aflæssede i en halv Time, for de var saa-
ledes stuvet paa Bognen, at jeg troer Rudken maae
fjøre under Løfts-Vinden, og vinde dem af, som man
vinder Meelsække af en Møllervogn . . . ha ha ha.

Mad. Svil.

Det bliver dog best, at De gaaer.

Bredahl.

Altsaa farvel! Følg med, Søren!

Mad,

Mad. Svif.

Nei, endnu eet Ord, Herr Kammerraad! Kan De ikke tjene mig i at laane mig Søren i et par Timers Tid? Jeg har ingen Tjener ved Haanden, og dersom Frøken Antoinette ikke strax faaer een, saa bliver hun vreed.

Bredahl.

Meget gjerne. Du bliver altsaa her, Søren!

Søren.

Med Fornøielse. Hvor mon man bedre er, end blandt sin Slægt og Venner?

Bredahl.

Men glem ikke, Madame! hvad De har lovet mig!

Mad. Svif.

Vær De roelig! Troer De at jeg glemmer tusende Rigsdaler?

Helene.

Farvel! jeg stoler paa et godt Udfald.

(Gaar med Bredahl.)

Fjerde Scene.

Mad. Svif. Søren.

Mad. Svif.

Hør nu, min gode Søren Sommer! jeg behøver din Hjælp.

Es.

Søren.

Det er mig kjert. Min heele Krop er til din Tjeneste; uden at tale om Sjelen. Den slider du ikke saa let op.

Mad. Svif.

Saa meget desto bedre; for egentlig er det kun Sjelen jeg behøver.

Søren.

Au, det var ilde, for jeg har lært i min Ungdom, at man skal aldrig frygte for dem, der kan forðærve Legemet.

Mad. Svif.

Monsieur Søren er honet.

Søren.

Det skulde jeg troe. Men hvad har da min Sjæl at bestille?

Mad. Svif.

Den skal gaae mig tilhaande.

Søren.

Det gjør den med Fornoielse. Men sig mig først, hvad betyder de tusende Rigsdaler, som du talte med min Herre om? Jeg skulde dog aldrig troe at Tanden rider dig

Mad. Svif.

Slubbert! Men hør nu: hjælper du mig til at fortjene de tusende Rigsdaler, saa er din Lykke gjort.

Eg:

Søren.

Jeg forstaaer dig; men det har du jo allerede lovet mig.

Mad. Svif.

Kuns halveis, Kammerrat! Og vil du ikke opfylde dette Vilkaar, saa er der nok som vil.

Søren.

Mange Tak! jeg skal bede dig at de andre maae blive uden for Spillet. Men sig mig nu hvad jeg har at gjøre?

Mad. Svif.

Kjender du disse Tanter noget nøie?

Søren.

Saa temmelig. Jeg var i Fjor med min Herre i to Dage paa Willmansholm, som jeg kalder Tantenborg, og der studerede jeg dem af Grunden. De ere lovlig dumme allesammen. Der er ingen Vre ved at narre dem.

Mad. Svif.

Ja vare de klogere, saa toeg jeg mig ogsaa i Agt for at bruge dig.

Søren.

Mange Tak for Complimenten.

Mad. Svif.

Intet at takke for. Læs dette Brev.

(Læser Dam Brevet.)

Søren.

Søren

(efter at have læst.)

Og hvad lærer vi nu af dette Brev?

Mad. Svik.

Dosmer! kan du ikke begribe at enhver af disse syv kloge Jomfruer har lyst at skaffe sig en Son, der kan blive Fier af Stamtogstet.

Søren.

Og denne Son skal jeg da skaffe dem? Een kunde de gaae an, men syv paa cengang, det er vel meget. Jeg er ingen Hercules.

Mad. Svik.

Hercules eller Mardocheus, det er ikke Sagen. Men du skal betage disse Damer Lysten til at gifte sig.

Søren.

Dertil veed jeg kun to Midler.

Mad. Svik.

Og det er?

Søren.

Det eene er at læse Ritualet op for dem.

Mad. Svik.

Det duer ikke. Jeg har endnu aldrig hørt, at det Middel har hjulpet.

Søren.

Nu saa er det andet desto kraftigere: Jeg gifter mig med dem allesammen. Inden to Gange fire og tyve Timer skal de være saa fæde af Egteskab, som Kat af Senop.

Mad.

Mad. Svif.

Er det saaledes du agter at behandle mig?

Søren.

Nei det er en anden Sag. Dig skal jeg behandle saaledes, at du skal ønske, at du havde to Mænd, som jeg dog forresten vil frabede mig; men skal maage det saaledes med de andre, at de skal ønske, at de havde kun en halv allesammen.

Mad. Svif.

Nu ingen Spøg mere, det haster, og jeg er bange, at de kommer.

Søren.

Du skal blive fornøiet med mig. Naar paatog jeg mig noget som jeg ikke udførte? Jeg er en Polyphemus i Intriguer, og en Holofernes i Skjelmspytter. Jeg kjender Farvandet, og Kjerlighed er min Loots. Men du veed at Lootser maae have Brændevin. Jeg lader mig nøie med Viin.

Mad. Svif.

Du skal faae saa meget, som du behøver.

Søren.

Men nu maae du forhindre Procuratoren fra at komme.

Mad. Svif.

Dummerhoved! kan du ikke begribe, at du skal agere Procurator?

Leibergs Skuespil. 3die Deel.

R

Es

Søren.

Men om de nu kiender Procurator . . . hvad er det nu han hedder? (seer i Brevet.) Procurator Troeman?

Mad. Svil.

Er du saa fattig paa Opfindelser, at du ikke skulde vide Naad for det? Jeg seer at den Rolle er for vanskelig for dig. Du kan vel ikke agere Procurator?

Søren.

Jeg skulde ikke kunde agere Procurator? Jeg kan tage pro arrha. Det er Kinessen i Konsten. Jeg giver ikke fire Skilling for en Procurator der ikke forstaaer det Kneeb.

Mad. Svil.

Er det da nok, naar man forstaaer det?

Søren.

Det er Hovedsagen. Rigtig nok hører der lidt eet og andet til aparte; men det er Smaaeting, som jeg let skal komme ud af. Kunns maae jeg gjøre dig opmærksom paa een Ting. Jeg har ladet mig sige, at det ikke skal være brugeligt at tale i Sranferne med Liberie paa, undtagen med Studenter. Liberie. I sig selv kunde det rigtig nok være det samme, men Moden tillader det nu eengang ikke; og man maae Skik følge eller Land flye.

Mad.

Mad. Svif.

Det er der gode Raad for. (Tager ham en Nøgle.)
Der har du Nøglen til mit Klædeskab. Der finder
du min salig Mands Klæder, som du godt kan brue
ge. Og neden i Skabet staaer et Par Flasker Viin.
Men tag dig i Agt! Gud naade dig, istsald du drikker
en Taar over Tørsten!

Søren.

Vær roelig! Men jeg siger dig, at bliver jeg
drukken, saa er det ikke af Viin, men af Kjerlighed,
som jeg nu kommer til at vade i, op over Støvle-
traverne.

Mad. Svif.

Saa skynd dig, skynd dig! Jeg synes, jeg hører
Allarm i den forreste Stue. De kommer. Jeg
skal være ved Haanden, og hjælpe dig med hvad du
behøver. Afsted! (Skyder ham til Døren.)

Søren.

Jeg gaaer, jeg gaaer. Men først pro arrha.
(Kysser hende.)

Mad. Svif.

Herr Søren begynder at blive nærvist.

Søren.

Hvor vil du vente at Tingene skalde gaae godt
for mig, naar jeg ingen Opmuntring fik? Solda-
ten faaer Brændeviin med Krudt i, sørend han hibses
paa Fienden.

Mad. Svif.

Afsted, asted, Sladderhank!

Søren.

Jeg gaaer, jeg gaaer. Farvel min Elfskærdigskel
(Kysker paa Fingeren, og gaaer ud ad den ene Side.)

Femte Scene.

Mad. Svif (allene.)

Nu maae de komme naar de vil. Jeg er vis
paa at Søren spiller sin Rolle godt. Det er en ha-
bil Karl. Jeg kommer dog til at gaae Frøkenerne
imøde, og tage imod dem med Respect, ellers bliver
de vrede, især Frøken Antoinette. (Gaaer til Døren
i Baggrunden, og aabner begge Fløiene.) Ih min Gud!
mine naadige Frøkener! er De allerede der? Vel-
kommen til Byen!

Sjette Scene.

Mad. Svif. De syv Tanter (i Rejseklæder.)

(De træder ind parvis, og i følgende Orden: Antoinette
i Spidsen, derefter Mette og Magdalene, efter dem
Maren og Ophelia, tilsidst Cecilia og Barbara.)

Antoinette

(rækker Mad. Svif Haanden at kysse.)

God Dag, mit Barn! hvorledes lever du?

Mad. Svif

(kysker hendes Haand)

Jeg takker Deres Naade, ret vel.

(De andre kysse hende paa Munden, hver i sin Orden.)

Es

Cecilia.

Gud være med dig, mit Barn, og med dit hele
Hus!

Mad. Siv.

Jeg takker Frøkenen for hendes gode Ønske.

Maren.

Vi kan vel logere her i Nat, som vi pleier?
Vi bliver her ikke længere end til i Morgen. Vi
kan ikke. Nei mand kan vi ikke. Hør nu saa skal
jeg sige dig hvorfor. Bores kjære Broder har lagt
sig til at døe, og . . .

Cecilia.

Gud give ham den evige Glæde!

Maren.

Amen! og seer du, mit Barn! saa er der hun-
drede Ting hjemme at tage vare paa. Hør nu saa
skal jeg sige dig: For det første maae vi tænke paa
Begravelsen, for det andet . . .

Magdalene

(med en Hund paa Armen.)

Tænke? naar tænke vel du, Søster? Du ta-
ler saa meget, at du aldrig faaer Tid til at tænke.

Maren.

Maae jeg faae Lov til at tale ud? Hør nu,
saa . . .

Magdalene.

Nei du skal holde din Mund, og lade os andre
tale med. Seer du det? Ma

Maren.

Jeg faaer vel tie; for naar du bliver vreed, saa lader du det ikke blive ved Munden allene.

Nette.

Hør, min Moer! vær saa god og send strax Bud efter en Haarstjerner, for jeg vil paa Comedie i Aften.

Cecilia.

Du tænker ikke paa andet end paa Stabs og Comedie. Jeg beklager at det er ikke Søndag, at jeg kunde faae en god Aftensang at høre. Den maae vi savne paa Landet.

Maren.

Du har ret, Søster! for hør nu, saa skal jeg sige dig: Jeg holder ogsaa meget af Kirken, medens man synger; men hvad jeg ikke kan lide, er at man skal holde Munden, saa længe som Præsten er paa Prædikestolen, undtagen naar han læser Evangeliet.

Nette.

Madame Svik! glem ikke Haarstjerner!

Mad. Svik.

Han boer strax herved.

Ophelia.

Lad Buddet med det samme lobe mig et Par af de nyeste Syngestykker.

Mad. Svik.

Skal skee.

(Bil gaar.)

Amo

Antoinette.

Jeg haaber at jeg faaer den sædvanlige Seng.

Mød. Evil.

Det forstaaer sig, den med det Damaskes Omhang.

Barbara.

Jeg behøver ingen. Jeg ligger som sædvanlig.

Maren.

Og jeg, min Veste! jeg faaer det Bærelse hvori den Seng staaer med det chinesiske Omhang; for hør nu saa skal jeg sige dig, naar jeg saa ikke kan sove om Natten, som destoværre ofte hender, saa ligger jeg og moerer mig med at snakke med de Chinesere, der er malet paa Omhængen.

Ophelia.

Og hvad svarer saa Chineserne?

Maren.

De gjør, hvad du burde gjøre, min Søster! de hører og tier.

Magdalene.

Naar kom nu ikke op at slaes!

Ophelia.

Nei saa maatte vi have dig med, Søster!

Magdalene.

Hun er ret høflig, Masoeur! det maas jeg sige.

Cecilia.

Velig dog, velig, mine Søstre! lader os være
som

som de syv flogte Jomfruer, der altid havde Olie i deres Lamper.

Barbara.

De kunde have hjulpet sig med Tran, de gode Mamseller. De vare vel ikke saa steenrige.

Magdalene.

Det var vel ogsaa for kostbart for dig, Barbara? Madame Svif! Jeg haaber, at De ikke glemmer min Hund.

Mad Svif.

De har at befale over alt det Sukker og den Mælk her er i Huset.

Barbara.

Den Hund æder dig fattig.

Magdalene.

Det er den eeneste Skabning, der aldrig gjør mig Fortrød, eller skændes med mig, og derfor sparer jeg heller ikke noget paa den.

Antoinette.

Og saa, mit Barn! lader du gaae Bud efter vores Broderdatter.

Cecilia.

Siig hende, at hun ikke maae pynte sig.

Meete.

Det vilde ellers see ud, som om hun kom for at trodse sine Tanter, og for at stikke dem ud.

Mad.

Mad. Svif.

Jeg skal ikke glemme det. (Vil gaae.)

Maren

(holder hende tilbage.)

Hør nu, saa skal jeg sige dig: Siig hende, at vi ere Hadere af Ceremonier; at vi ere hendes Taster; at hun kjender os, og vi hende; at vi onsker at tale med hende; at det er os inderlig kjert at see hende; at hun gjerne kan komme som hun gaaer og staaer; at vi ikke bliver her længe i Byen; at vi reiser igjen i Morgen Middag; at hun maae være hos os bestandig, saa længe som vi ere her; at vi

Magdalene.

Errr! hvor den Mund løber paa hende, som en Rjep i et Hjul! Kan det faae Ende engang, at Ro-
nen kan komme til at gaae?

Maren.

Jeg tier, jeg tier, du Nabskralle!

Mad. Svif.

Og jeg gaaer for at udrette Deres Befalinger.

Barbara.

Kuns to Netter Mad til Middag. Jeg betaler kuns atten Skilling for min Middagsmad, og en halv Skilling for Brød.

Mad. Svif.

Det skal ingen Vanskelighed have. (Gaaer.)

Sj

Syvende Scene.

De Forrige, undtagen Mad. Svif.

Magdalene.

Den gode Prokurator kunde nok være her. Det er just ikke anstændigt at lade os saaledes vente paa sig.

Maren.

Ja, ifald han har faaet Brevet, Søster! men det er mueligt at det kan være gaaet Feil. Saadant arriverer saa tit. Hør nu, saa skal jeg fortælle Jer hvorledes det gik mig for en halv Snees Aar siden med et Brev

Ophelia.

En anden Gang, Masoeur!

Maren.

Jeg troer at jeg aldrig har fortalt Jer det. Hør nu saa

Magdalene.

So hundrede Gange i det mindste, saa jeg skal bede dig, at du vil spare os i Dag.

Barbara.

Vare den Prokurator er en habil Mand.

Cecilia.

Med Himmels Bistand vil han nok vide at finde Raad.

Antoinette.

Det er den fornemteste Procurator i Kjøbenhavn; ellers havde jeg ikke givet mig af med ham.

Ophelia.

Fornem, eller ikke fornem, det ligger der kun et Lidt Lag paa; naar han bare har Kundskaber og forstaaer Loven og Propheeterne.

Cecilia.

Loven og Forordningerne vil du sige! Du maa ikke tale saa besporteligt.

Maren.

Ja hør nu, man har sagt mig at det skal være en Mand, der ikke har sin Lige i at tale.

Mette.

Ja det er Vand paa din Mølle. Og jeg forestiller mig ham som en ung, smuk, velskabt Mand.

Barbara.

Og jeg bilder mig derimod ind, at det er en Mand af en sat Alder; der har noget til Veste, og som mere har lagt sig efter at fortjene end at fortære.

Mette.

Ja du er en Barbar, Søster! det kan man høre paa dit Navn.

Barbara.

Og du er en Gjed, Mette! det kan man høre paa dit Navn.

Mette.

Mette.

Veed du hvad, min Søster? Gengang for alle:
Jeg lider ikke det Navn. Jeg vil ikke hedde Mette.
Jeg hedder Medea.

Cecilia.

Gud forlade din slemme Synd! Behold det
Christne Navn, som du fik i din Daabes Pagt.

Antoinette.

Stille dog! skammer I jer ikke saaledes at munde-
hugges?

Magdalene.

Det er det jeg hundrede Gange har sagt dem,
men det nytter ikke.

Cecilia.

Ia du har ogsaa den rette Maade at omvende
Folk paa.

Ophelia.

Stille dog! der kommer nogen.

Sttende Scene.

De Forrige. Mad. Svik.

Mad. Svik.

Her er en Prokurator uden for, som ønsker den
Vre at tale med Frøkenerne.

Maren.

Saa gif dog Brevet ikke Feil den Gang. Jeg
var

Var næsten paa Bei til at troe det; for det har man
seet Exempler paa før. Hør nu skal jeg

Magdalene.

Die lille!

Mette.

Det er ilde at jeg ikke er klædt endnu.

(Gaaer hen til et Speil, og pynter noget paa sig.)

Antoinette.

Beed ham komme ind, og lad os saa være allene
med Manden.

(Mad. Svif gaaer, og Antoinette sætter sig i en Benestool.)

Niende Scene.

De Forrige, undtagen Mad. Svif.

Cecilia.

Nu i Guds Navn, lad os da høre ham, og følge
hans Raad.

Ophelia.

En viis Mand's Tale, er som et Guldbæle i en
Sølvskaal, som Syrach siger.

Barbara.

Hvad siger du? Et Sølvbæle og en Guldskaal!

Magdalene.

Ja det havde du nok lyst til at have fat paa?
du!

Antoinette.

Hold dog op engang! der kommer han.

Di

Tiende Scene.

De Forrige. Søren

(i sorte Klæder, med en stor Varns paa Hovedet; et Plaster
over det høire Pæ, og et mindre dito under Næsen.)

Søren.

Underdanige Tjener, mine smukke Frøkener!

Mette

(som kommer fra Speilet.)

Han er styg som Fanden, men han har dog Le-
vemaade.

Antoinette

(reiser sig lidet op, og sætter sig strax igjen.)

Bekommen Herr Troeman! Deres Karakter?
om jeg maae spørge.

Søren.

Med Deres høigunstige Tillæbelse, mine naadige
Frøkener! Jeg hedder ikke Troeman.

Maren.

Hvorledes? har nu: De hedder ikke Troeman?
De er ikke den som vi har skrevet til?

Søren.

Nei, min Naadige! jeg hedder Bartholomæus,
og er Shandehaver af Brevet, som jeg herved har
den Vre at forevise Dem. (Viser Brevet.)

Antoinette.

Og hvorledes er det kommet i Deres Hænder?

Søren.

Søren.

Det skal jeg allerunderdanigst forklare Deres Naade. Jeg er Herr Troemans intime Ven og Kollega i Skrankerne. Jeg er den af alle Advokater, som han har den meest uindskrænkede Tillid til, og som besørger hans Forretninger, naar han selv er upasselig.

Magdalene.

Hvad er der da nu at stikke paa ham?

Cecilia.

Har Himlen slaaet ham med en Sygdom?

Søren.

Ja; men denne Sygdom er ikke dødelig, haaber jeg.

Barbara.

Dødelig eller ikke, saa koster det Penge at være syg i Kjøbenhavn.

Søren.

Å! om han døde, hvad tabte da ikke Rettersdigheden? Han er ubestikkelig. Han dømte for et Par Aar siden sin Hest fra Livet, fordi den havde slaaet en Hund ihjel. Pereat justitia, sagde han, et fiat mundus.

Maren.

Det var ret, for hør nu, saa skal jeg

Magdalene.

Saa tie dog stille!

Ophæ

Ophelia.

Er Sygdommens Symptomer farlige? som Doktorerne kalder dem.

Søren.

Jeg skal have den Ære at fortælle hvorledes han er kommet til den Ulykke. Han var i Aftes paa Bal i det juridiske Selskab. Han er, som De vel veed, en smuk gammel Mand, der gjør alting med.

Antoinette.

Vi har ikke den Fornøielse at kjende ham personlig.

Søren.

Det er Skade. Kort at fortælle: Manden danser en Solo, og just som han vil gjøre en Pirouette . . . see saaledes (dreier sig om paa den ene Fod.) Saa bliver Foden forviklet i hans Kappe, saa at han falder og forvrider en Seene i den venstre Fod, og man maae lade ham bære hjem.

Cecilia.

Hvor mange Ulykker er dog ikke Mennesket underkastet! Men det er en Guds Straf over ham.

Søren.

Kan gjerne være. Hans dydige Kone er utrøstelig. Og saadanne Tilfælde er det, der ofte gjør Ægteskabet ulykkelig. Derfor har jeg endnu ikke kunnet resolve til at gifte mig, men er Pebersvend den Dag i Dag er.

Meis

Mette.

Men naar Sygdommen ikke er af anden Vesskaffenhed saa kan vi jo kjøre hen og tale med ham.

Antoinette.

Det er ogsaa sandt.

Søren.

Lillad mig Deres Naade! at anmærke, at Lærerne aldeles har forbudt ham at tale med Folk.

Magdalene.

Og det for en lumpen Beenslades Skyld?

Søren.

Ulykkeligviis er det truffet paa den Scene i det venstre Veen, der communicerer med Underlivet, og

Cecilia.

Staaer i Forbindelse med Underlivet, vil De sige.

Søren.

Gud forlade mig! og De ogsaa, min Naadigel . . . der staaer i Forbindelse med Underlivet, vilde jeg sige, hvor den passerer igjennem Lungen, og gjør siden en Vending ned ad, for at komme ind i Hjertet.

Mette.

Det er farligt, ifald Manden har Hjertet paa det rette Sted.

Søren.

Ja det har han, min smukke Frøken! Nu
Heibergs Skuespil. 3die Deel. E er

er det en bekjendt Sag, at en duelig Advocat ikke kan tale, uden at arbejde med ethvert Ledemoed paa sin hele Krop. . . .

Ophelia.

Det er hvad Juristerne kalder, at tale med Emphase.

Søren.

Gandske rigtig. Troeman kunde altsaa ikke tale med de naadige Frøkener, uden at bevæge den venstre Fod. Dette Arbejde vilde angribe hans Lunge, hvilket vilde være farligt formedelst Communionen. . . . jeg vilde sige. . . . Forbindelse med Hjertet; og man paastaar, at naar der først kommer Rødsfyr eller Kræft i Hjertet, saa gaaer Patienten ad undas.

Barbara.

Skal vi da betale to Advocater, fordi han er bleven syg?

Søren.

Aldeles ikke. Jeg forretter denne Consultation gratis. Med Betalingen behager De at henvende Dem til Troeman, med mindre De af egen Godhed skulle vilde forunde mig en liden Discretion.

Ancoinette.

Det skal ikke mangle. Men vil De ikke behage at tage en Stool!

Marren.

O ja! lad os sidde allesammen, for at kunne tale i Ma-

i Magelighed. (Hver henter sin Stool, og imidlertid fjerner Søren Plasteret fra det høire Die hen paa det venstre.)

Barbara

(sagte til de andre.)

Jeg synes at han var før blind paa det høire Die.

Mette.

Det forekommer mig ogsaa saaledes.

Cecilia.

Du tager Feil, Søster!

Antoinette.

Ja vist, det var det venstre Die.

Ophelia.

Upaatvivleligen. Saae jeg det ikke før, da jeg stoed og vendte Ansigtet imod ham, at Plasteret sad lige ud for mit venstre Die?

Maren

(til Søren, i det de sætter sig ned.)

Maae jeg nu have den Ære at fortælle Dem Sagen korteligen. Hør nu saa . . .

Magdalene.

Det kan du ikke, Søster!

Søren.

Det behøves ikke. Brevet indeholder al den Oplysning, jeg trænger til.

Antoinette.

Og hvad er da Deres Mening?

Søren.
Sagen er, at der skulde være en mandlig Arving til Stamgodsjet.

Ophelia.
Og den er der nu ikke.

Søren.
Men den kan komme. Det er mig sagt at De skal have en elskværdig ung Broderdatter.

Barbara.
Det er sandt nok, men hun er alt for ung endnu.

Søren.
Hvor gammel da? om jeg maae spørge.

Magdalene.
Med Skam at tale om, Herr Procurator; hun er kun to Aar ældre end min lille Hund. Næppe sexten Aar endnu.

Søren.
Men det er jo nuomstunder den rette Alder for et Fruentimmer til at gifte sig.

Ophelia.
Nei mange Tak! de maae samle lidt mere Forstand.

Nette.
Deres Legeme er jo ikke engang ret udviklet i den Alder.

Søren.
Du vel da: saa hiet man et Par Aar.

Antoinette. Det er ikke raadeligt at gie. Der gaaer saa let
ere eller fire Aar hen, og imidlertid skal Godset, es-
ter Fundatsen, administreres.

Barbara.

Og De veed, hvorledes Administratører i Almin-
delighed er? De Herrer tager Gløden for dem selv,
og lader den affkummede Wælt blive tilbage.

Søren.

Der er altsaa, i mine Tanker, kun eet Mid-
del tilbage.

Cecilia.

Og det er?

Søren.

At Deres Naader anstiller et ordentligt Bedde-
løb, om hvem der kommer først til Maalet.

Antoinette.

Et Beddeløb?

Maren.

Det var løierligt nok. Men hør nu, saa . . .

Magdalene.

Saa var det med Munden, saa løb du fra os
allesammen.

Ophelia.

Men forklar Dem. Jeg forstaaer Dem ikke.

Søren.

Jeg mener et Egetælløbs Beddeløb. At mine

naar

naadige Frøkener giftede sig allesammen jo før jo
heller.

Cecilia.

Gud forlade Dem for et saadant Raad!

Barbara.

Jeg gifter mig ikke. En Mand er et alt for kost-
bart Møbel.

Mette.

Der er dog noget i, hvad han siger.

Søren.

Det vilde da komme an paa, hvem af de smukke
Frøkener, der først fik en Son. Det kunde ikke
staae saa længe paa.

Maren.

Vi gifter os ikke. Hvor nu saa skal jeg . . .

Magdalene.

Svar for dig selv, om du saa behager.

Mette.

Det har du Ret i, Søster!

Søren.

De ere jo alle i Deres blomstrende Alder, og be-
stemt til at forplante Verden?

Antoinette.

Men sæt nu engang . . . endskjøndt jeg ikke
troer nogen af os bekvemmer sig dertil . . . sæt at
vi fik i Sinde at benytte os af dette Raad, hvorle-
des skulde vi da bære os ad?

Søren.

Ja seer De, Deres Naabe! Det er en Sag, der er udenfor min Competence. Det er en Egte-Kabs-Casus, og dem har min Broder Privilegium exclusivum paa.

Mette.

Hvorledes det? Har ikke enhver Procurator Lov til at føre hvad Sag han vil?

Søren.

Saaledes var det i gamle Dage, da Loven laa, saa at sige, i Overdrev, saa at alle Creature kunde græsse i Fleng derpaa. Men hvad skede? Der gik den ene og aad op for den anden, reves og sloeges om Processer, bagvaskede og bagtalede hinanden, for at trække Møringen til sig. Hvem der var om sig, fik alle de gode Sager, de andre de fik blot Tid-sterne, eller de flette Sager, saaledes kalder vi Jurister dem, der ikke betaler sig godt. De maatte altsaa sulte, som enhver let kan begribe, sætte af paa Huldet. Den ene græssede paa den andens Ager, og det gav Anledning til et evigt Hurlumhei. Nu kom Udskiftnings-Besætt med Bøndergaardene i Moden. Man saae at det var fordeelagtigt, og derved faldt nogen af os paa at forsøge, om vi ikke paa samme Naabe kunde faae Loven flistet ud af Fælledskab. Der var mange Kabaler derimod, men endelig triumpherede den gode Sag, og vi fik Ud-

flistet.

kifstningen i Stand. Hver Procurator fik saaledes sit Enemærke, eller sit Kapitel i Loven, som han maae gjøre sig saa nyttigt, som han best veed, vil, og kan; og uden for det maae han ikke komme. Saaledes fik min Broder . . . og artigt nok er det, at det skulde just træffe paa ham, der er ugift ligesom jeg . . . saaledes fik han det Kapitel om Egteskab.

Ophelia.

Det er tredie Bogs firtende Kapitel. Det Kapitel, der følger strax efter det om Alfare-Beie.

Søren.

Min smukke Frøken er kapitelfast i Loven?

Ophelia.

Ikke synderlig. Men det Kapitel har jeg nydelig læst.

Søren.

Det er et langt og feedt Kapitel. Min Broder lever gandske ypperlig deraf.

Maren.

Hør nu: og hvad for et Kapitel har De faaet?

Søren.

Trettende Bogs sjette Kapitel, om Losagtighed.

Mette.

Sjette Bogs trettende, vil De nok sige. Jeg har ogsaa læst Loven.

Søren.

Om Forladelse! Jeg bytter sandelig ikke med min

min Broder, uagter hans Kapitel er dobbelt saa langt som mit. Det Kapitel jeg har faaet er drøit og godt; for det bruges saa meget, skal jeg sige.

Antoinette.

De kan da ialtsaa ikke raade os i denne Sag?

Søren.

Ja det kommer an paa et Spørgsmaal: Bestemmer Fundatsen at den Son, der arver Stamgodset, skal være avlet og født i et lovligt Ægteskab?

Cecilia.

Det forstaar sig. Vores Stamfader var gudsfrygtig og en god Christen.

Søren.

Nu, det var Skade. Naar ikke den Klausul havde været, saa havde jeg nok kunnet hjælpe mine naadige Brødere ud af Forlegenheden. Nu maas jeg overlade det til min Broder, der, uden at rose mig selv, er en klog, smuk, velskabt, ung Mand, ugift, og i sin bedste Alder. Jeg skal sende ham herhen. Naar befaler De, at han skal komme.

Mette.

Lad ham komme jo før jo heller.

Antoinette.

Saa sagte, Søster! Vi skal jo dog ikke gaae i vores Rejseklæder den hele Dag?

Barbara.

Jeg klæder mig, min Trøe, ikke om. Jeg er god

god nok, som jeg er. Ikke sandt, Herr Procurator?

Søren.

De er charmant, min naadige Froken! om De saa var klædt paa den høieste Mode; det er at sige, uden Klæder.

Ophelia.

Hvad om han kom strax efter, at vi har spist?

Maren.

Ja det er sandt; for saa har vi bedre Lyst til at tale med ham. Hør nu, saa skal jeg sige Dem.....

Søren.

Han skal ikke udeblive.

Antoinette

(reiser sig tilligemed de andre.)

Altsaa Farvel! Tak for Deres gode Raad. Vi vil betænke os, om vi skulle gjøre Brug deraf. Lad os nu gaae ind for at klæde os.

(De gaae i forrige Orden; Antoinette foran.)

Elleve Scene.

Søren. Barbara

(som kommer strax tilbage.)

Søren

(tager Blåseret fra Piet.)

Du gesvindt! Der er meget tilbage endnu.

Barbara.

Endnu et Par Ord, Herr Procurator, siden

jeg

jeg har Tid at tale med Dem, og ikke skal klæde mig om.

Søren

(forfækket, sætter i en Hast Plasteret paa igjen, men paa det høire Pte.)

De har at befale, min Naadige!

Barbara.

(betragter ham noie.)

Hvorledes hænger dette sammen? Nu tydelig havde De Plasteret for det venstre Pte.

Søren.

Tyft, min Naadige! Sloeg ikke Kloffen nu tolv?

Barbara.

Gandske rigtig. Men hvad kommer det mit Spørgsmaal ved?

Søren.

Overmaade meget; for ellers havde jeg gjort en forbandet dum Streg.

Barbara.

Hvorledes da? Deres Pte fattes jo intet?

Søren.

Har De troet, at jeg var blind paa det ene Pte?

Barbara.

Ja hvad andet?

Søren.

Gud være lovet! Det er jeg ikke. See her!

(Rykker Plasteret lidt fra Pte.)

Bar.

Barbara.

Og hvorfor bærer De da det sygge Plaster?

Søren.

Allene af Oekonomie.

Barbara.

Det forstaaer jeg ikke.

Søren.

Jeg skal have den Ære at forklare mig. Seer vi ikke ligesaa meget med eet Øie, som med to? og da vi har kun to Øine, saa synes mig at det er Synd at slide paa dem begge paa eengang. De bliver derved hastigere opslidt end ellers, og saa bliver man enten blind, eller man maae kjøbe Brillen. Dette er strax en Udgift, som kan spares; og den Skilling der er spart den er fortjent.

Barbara.

Jeg admirerer Deres Oekonomie i høieste Grad.

Søren.

Seer De nu: Om Natten har jeg intet Plaster paa, for saa sover man, og slider ikke paa Synet. Saasnart jeg staaer op, lægger jeg det paa det ene Øie, og gaar saaledes til Middag. Saa flytter jeg det paa det andet Øie, hvor det bliver liggende til jeg gaar i Seng.

Barbara.

Er De saa oekonomisk i alle Ting?

Søren.

Søren.

I alle Ting, min naadige Frosken! derfor har jeg ogsaa en smuk Kapital til Veste.

Barbara.

Men siig mig engang: Det Plaster De har under Næsen, er det ogsaa et oekonomisk Plaster?

Søren.

O, Deres Naade! Jeg er gandske skamsfuld. Nei, det er Ødselhed; men det er ogsaa min eneste Ødselhed. Dog, De skal see at jeg har i Sinde at forbedre mig. (Han tager Plasteret af og lægger det i sin Tegnebog.) Seer De, der skal det ligge, til jeg engang virkelig behøver det.

Barbara.

Det roeser jeg Dem for. Men siig mig endnu et: Har De Huusholdning?

Søren.

Gud bevare mig derfra! Jeg tænker paa den gamle Mand, og vil ikke ruinere mig i min Ungdom. Jeg skal fortælle Dem min Levemaade. Jeg maae holde en Karl, til at gaae Errender for mig, og han er baade Tjener og Skriverdreng paa engang. Jeg giver ham ingen Løn, men derimod faaer han Drikkepenge; for alle de, som jeg fører Sager for, maae give ham en Douceur, naar han henter og bringer Acterne. Selv spiser jeg paa et Spiseforster, og det kunns eengang om Dagen, for jeg har næsten ingen Appetit.

Bar:

Barbara.

Saa det er en Ulykke at have for megen Appetit.

Søren.

Jeg forsikrer Frøkenen paa min Ere, at jeg kan leve af Møl, som en Bundtmager om Sommeren.

Barbara.

Det er herligt. Nu videre!

Søren.

Min Tjener maae ogsaa nøies med een Gang Mad om Dagen; og dertil maae jeg . . . desto værre! give ham Kospenge. For et Par Aar siden kostede min Middagsmad mig en Rigsort, og da jeg nu har gjort den Beregning at en Tjener maae kunne komme ud med Halvparten af hvad hans Herre forærer, saa gav jeg min Tjener tolv Skilling daglig i Kospenge. En Dag kommer jeg ved en Hændelse ind paa det Sted hvor han spiser, og jeg fandt at Maden var ret god og overflødig for den Pris, hvorfor jeg ogsaa kommer der bestandig, og siden den Tid faaer min Tjener kun sex Skilling, hvormed jeg mærker, at han ogsaa ret godt kommer ud. Nu holder den Kjeltring det saa hemmeligt hvor han spiser, men kommer jeg engang efter hvor det er, saa svær jeg paa at han ikke faaer mere end tre Skilling, og det bør han kunne komme ud med. Han kan jo spise den Rumsfordske Suppe; den er saamænd ret god.

Bar

Barbara.

Og tre Skilling om Dagen, det gjør sandelig en net lille Kapital ud imellem Aar og Dag; uden at tale om Renter.

Søren.

Af Deres Naade! Oekonomien er mit daglige Studium. Jeg spekulerer derpaa fra Morgen til Aften. Være alle mine Forsøg i den Post lykkedes saa havde jeg været en hovedrig Mand. Jeg troer at man kunde vænne sig reent af med at spise. Jeg har just ikke villet forsøge det paa mig selv endnu; men jeg havde i Hjør en Hund, som jeg gjorde Experimentet med. Hvad mener De? den holdt det i tolv Dage . . .

Barbara.

Og det lykkedes?

Søren.

Nei! . . . Jeg er færdig at græde, naar jeg tænker derpaa. Saa døde den. Det var stor Skade; for den var allerede kommet saa herlig i Vane med at sulke.

Barbara.

Men har De ingen Fristelse havt til at gifte Dem?

Søren.

Tael ikke derom! Fristelsen føler jeg desværre, men saa tænker jeg strax paa hvor meget det vilde koste at søde en Kone. Og hvor finder man een i disse

disse Tider, det ikke er ødsel? Er hun ikke ødsel med andet, saa er hun det med Kjerlighed; ogsaa den maae man spare paa.

Barbara.

Det gaar mig næsten ligeledes. Jeg har havt mange skønne Tilbud i mine Dage, og saamænd Griere nok. Men naar jeg saa har tænkt paa at en Mand maa ske i et Par Aar kunde forøde hvad jeg i saa lang Tid omhyggeligen har skrabt sammen, saa er Giftestygen forgaaet mig. Men, for at tale om noget andet: Siig mig oprigtig: Er der da aldeles intet andet Middel, til at blive Eier af Godsset, end det som De har foreslaaet os?

Søren.

Slet intet andet. Det er vel noget ubehageligt; men vil De blive Eier af Godsset, saa maae De hide i det sure Eble, og gifte Dem jo for jo heller. Tænk hvilken Glæde, om De inden kort Tid kunde blive Moder til en Søn, og saaledes gjøre alle Deres Søstres Haab til intet!

Barbara.

De gjør mig undseelig. Men . . . men . . . hvad jeg vilde si? . . . om det nu blev en Datter, saa var det sidste værre end det første.

Søren.

Det er sandt nok. Men noget maae man altid gøre. Forresten . . . (Betragter hende noie.) Hvad

seer

seer jeg! har De ikke der en lille nyselig bruun Plet
paa det høire Dienbryn?

Barbara.

Gandske rigtig. Men hvad vil det sige?

Søren.

Jeg gratulerer Dem Frøken! det er et useilbart
ligt Beviis paa, at De aldrig faaer andet end Søn-
ner. Gifte Dem, Frøken, gift Dem! En Plet
paa det venstre Nie betyder Døttre.

Barbara.

Jeg seer at jeg faaer bekvemme mig dertil. Men,
destoværre! Mænd voxer ikke paa Træer, som Æb-
lerne i en Have, saa at man kan plukke dem, naar
man vil; og førend jeg tager en ødsel Mand, for-
lader jeg det Galskab fare.

Søren.

De har ret. Og dersom det ikke var for dristigt
af mig, saa vilde jeg gjøre Dem et Forslag. Jeg
kjender en Mand, der er Dem ikke aldeles uværdig.

Barbara (undseelig.)

Jeg troer selv at jeg kjender een; men
lad mig høre hvem De meener.

Søren

(tager Sædet af en Stool, og lægger paa Gulvet, griber hens
des Haand, og falder paa begge sine Knæ paa Gulvet.

Mig selv, elskværdigste Frøken!

Zeibergs Skuespil. 3die Deel.

M

Bar

Barbara

(Nægger, som om hun blev forskrækket.)

De forskrækker mig. Staa op!

Søren.

Jeg staaer ikke op fra Deres Fodder, førend De har affagt min Dom.

Barbara

(klapper ham paa kinden.)

Staa op og haab!

Søren.

Men Haabet bedrager.

Barbara.

Nu velan da! jeg vælger Dem til min Mand. Vores Hjerter sympathisere med hinanden, og vores Tankemaade er overeensstemmende. See her! (tager en Pung op af Lommen og derudaf en Ring, som hun sætter paa hans Finger.) Tag denne Ring til Pandt paa min Kjerlighed!

Søren

(køber hendes Haand og staaer op.)

Charmante Engel! Jeg gaaer hen for at kjøbe en Ring, til at gjøre Gjengjæld med.

Barbara.

Hvorledes? . . . kjøbe? . . . Vil De saaledes klatte Penge bort? Troer De at jeg havde givet Dem en Ring, naar jeg skulde have kjøbt den?

Søren.

Naar jeg siger kjøbe, saa mener jeg ikke at give Penge

Penge derfor. Men jeg fører en Proces for en Guldsmed; og han skal give mig en Ring; foruden mit Salarium.

Barbara.

Sa det er en anden Sag.

Søren.

Men jeg staar jo hen i Taaget, og glemmer at jeg har en Ring paa min lille Finger. Vil De tilslade mig at jeg offererer Dem den?

(Tager Ringen af Fingeren og byder hende.)

Barbara

(tager Ringen og betragter den meget noie.)

Men er den ogsaa af Guld?

Søren.

Tilførlæbelig, min Engel! Den er fem Rigsdaler værd imellem Brødre.

Barbara.

Nu saa modtager jeg den da til Pandt paa Deres Gjenfærlighed. Vores Forlovelse er da skeet med alle Formaliteter.

Søren.

Men endnu eet, min halve Sjæl! taal ikke derom, endnu til Deres Søstre! og gaae ind til dem, for at undgaae Mistanke.

Barbara.

De har ret, min Engel! Farvel!

Søren.

Wiß aufs Wiedersehn, Elskværdigste!

(Kysker paa Fingeren. Barbara gaaer.)

Tolvte Scene.

Søren (allene.)

Det gif forbandet let. Holder det saaledes ved, saa faaer jeg, inden Aften, henimod en halv Snees Koner hængende ved mig. Nu maae jeg ind og lave mig til at fuldføre mit Værk. Lad mig see. (Tæller paa Fingrene.) Een, to, tre, fire, fem, sex, syv, og Bortinden her i Huset, som er det beste af alt, hun er Nummer otte. Død og al Ulykke! otte Koner paa eengang! Mangen en Mand har sin Ulykke med een eneste. Men der kommer nogen. Det er Frøken Mette . . . hun læser . . . O jeg kjenner hendes Smag; den maae jeg benytte mig af. Hurtig affted!

(Gaaer.)

Trettende Scene.

Mette

(allene med en Bog i Haanden.)

Det er herligt! det er dog en guddommelig Bog! Jeg vil doe paa, at den er af Kotzebue! Jeg har kuns bladet i den, og dog er jeg saa glad over den. Jeg er ellers ikke misundelig, men jeg nægter dog ikke, at jeg gjerne vilde være i Heltindens Sted.

Kuns

Kuns

Kuns atten Aar gammel, og allerede tre Gange volds-
 taget! . . . og jeg! . . . (sætter.) Allerede to og
 fyrgetyve Aar, og endnu ikke een eneste lille bitte
 Gang bortført. Al! Mandfolkene ere ikke mere nu
 hvad de vare i gamle Dage. Der ere ingen rette
 Elskere mere til. Lyver da mit Speil? Er jeg da saa
 styg? Nei det er just ikke Sagen. Har jeg ikke havt
 hele to Friere i mine Dage? Men den ene var kuns
 Forpagter, og ham forbyd min Stand mig at tage;
 og den anden vilde blot have mit Ja, og saa gaae lige
 til Brudekammelen med mig. Jeg elsker ikke de
 Frierier, der ere som God i Høse. Noget frappant
 maae der være ved; nogen Krumspring. En skrang
 Formynder eller Fader; Trubler om at indspærres;
 et Par Rivaler; en Duel; Strikkefister; Vortfø-
 relse; hemmelig Vielse; Faders og Moders For-
 handelse i nogen Tid; Knæfald og Taarer uden
 Nytte; endelig et lille Barn, som Besteforældrene
 ikke kan lade være at elske, og som forsoner dem med
 deres Datter og Svigersøn; see det sætter Smag
 paa en Egteskabs-Historie, som Kryderier paa en
 Ragout; det har jeg altid villet have. . . . Ja . . .
 det var i den Tid . . . Nu skulde jeg da sagte fin-
 de mig i at forforte Formaliteterne lidt. (Blader nes-
 get i Bogen.) Hvad seer jeg! . . . En Skov! . . .
 Mordere! . . . En forklædt Elsker redder hende
 hvem kan det være? (blader videre.) Min
 Gud!

Gud! en Prinds! . . . En Prinds! . . . Al
 min Gud! hvorfor er det dog ikke min Historie?
 . . . O det er en herlig Bog! . . . den maae jeg
 fange.

Fjortende Scene.

Mette. En Dreng (med et Brev.)

Mette.

Hvad godt vil du?

Drengen.

Jeg har et Brev til en Frøken her i Huset.

Mette.

Lad mig see det. (Tager Brevet og læser udskriften.)

Til Frøken Medea von Willmann. Det er til mig.
 Hvem er det fra?

Drengen.

Det er mig forbuden at sige. Jeg skal heller
 intet Svar have. (Gaaer.)

Femtende Scene.

Mette

(Læser, daabner Brevet, og læser.)

"Tilgiv en ubekjendt Ven, som advarer Dem om
 "en forradersk Plan, der er opspundet imod Dem.
 "Grev Spiritus er dadelig forelsket i Dem. Istedes
 "for at gaae den søvlige og anstændige Vej, for at
 "erholde Deres Haand og Hjerte, vil han bortføre
 "Dem

"Dem med Bold, og bringe Dem til Hveen, for
 "der at lade sig vie til Dem. Jeg beder Dem, saad
 "kjerst som De har Deres eget Vel, gaae ikke ned i
 "Haven ved Værtshuset i Ertermiddag. Forræderen
 "har flasket sig en Hovednagle til at aabne Bagpor-
 "ten, der vender ud til en eensom Gade her ved
 "Bolden. Her skal en Vogn med fire Heste holde
 "færdig, for at bringe Dem til Skovshoved. Han
 "er bevæbnet med Pistoler, for at dræbe Dem, ifald
 "De gjør Allarm. Tak Gud! naadige Kroken! der
 "har valgt mig til at redde Dem, ved at advare
 "Dem om den overhængende Fare Søren
 "Sommer." Hvad skal jeg troe herom?
 Skulde det være mueligt? Man maae dog see Ud-
 faldet herpaa.

(Gaaer til Døren, og moder Madame Svif.)

Sextende Scene.

Mette. Mad. Svif.

Mad. Svif.

Haarskjereren er kommen.

Mette.

Det er vel. De kommer ret som De var kaldet.
 Jeg vil just i Dag friseres paa den hvide Mode,
 og tage mine beste Klæder paa. Jeg maae være den
 første, som Haarskjereren begynder paa, for jeg har
 ikke Tid til at bie. Men sig mig, mit Varn!
 hvor

Hvor har du Nøglen til Haven? Jeg maae ned
og see den.

Mad. Svif.

Men det begynder at regne, naadige Frøken!

Mette.

Ja jeg hjer ogsaa til i Estermiddag. Hvor er
Nøglen? siig mig det.

Mad. Svif.

Den hænger paa et Søm inde i Stuen.

Mette.

Og Nøglen til Bagporten?

Mad. Svif.

De er begge bundne sammen paa eet Baaend.
Jeg skal vise Dem, hvor de hænger.

Mette.

Det er godt. Nu maae jeg strax flæde mig.
Kom, og hjælp mig, for at jeg kan komme til at see
lidt ordentlig ud. Gesvindt!

(Hun trækker Madame Svif ud, og begge gaar.)

Anden Aft.

Første Scene.

Mad. Svif (kommer ind ad Dorren i Baggrunden.)

Søren (fra Siden. Han er klædt i en elegant Frak, en
Ror Halsklud om Halsen, Haaret stættet, oplagt med en Kam
i Nakken, og vel pudret.)

Mad. Svif.

Saa vidt er da alting gaaet lykkeligt. Men der er
meget tilbage.

Søren

(Nikker Hovedet ind ad Dorren.)

Er du alene?

Mad. Svif.

J dette Dieblis; men det varer ikke længe.

Søren (kommer ind.)

Hvorledes er det gaaet med Brevene?

Mad. Svif.

Herligt. Frøken Mette er allerede i Haven i
sine beste Klæder, endstjøndt det regner, saa det
søser ned; og det andet Brev fik jeg stukket til Frø-
ken Cecilia, saa at ingen saa det. Hun gik ud for
at læse det; og inden vi veed et Ord deraf har vi
hende her, for at tale med mig derom. Men hvor

Pok,

Pokker har du faaet de smukke Klæder fra, som du har paa?

Søren.

Det er min Herres, som jeg har laant af ham, uden at han drømmer derom. Men derfor maae du ogsaa see til at holde ham borte herfra, saa længe indtil jeg er færdig.

Mad. Svik.

Det forstaaer sig. Han kom herhen med Frøken Helene; men saa gik han strax sin Vej igjen, indtil Tanterne ere pnyttede.

Søren.

Og hvad bestiller Frøken Helene?

Mad. Svik.

Hun har, Skam faae mig, et Mandts Arbejde, for hun har maatte hjelpe Tante Mette, og nu hjælper hun Tante Antoinette, og det er ingen let Sag; for de vil klædes som om de skulle staae Brud, og de faaer det aldrig godt nok, især Mette, der, endskiøndt hun er den ældste, er den der maier sig meest ud, og som desuden har et Stevnemøde i Dag. Men mig synes jeg hører nogen. Gaae din Vej, og det strax.

Søren.

Jeg gaaer, jeg gaaer, og skal staae Vagt her udenfor.

(Gaaer.)

Anden Scene.

Mad. Svif. Cecilia.

Cecilia.

Gud velsigne dig, mit Barn? Kender du ikke en Mand der hedder Søren Sommer?

Mad. Svif.

Oh min Gud! De har jo selv talt med ham i Dag.

Cecilia.

Har jeg? og naar da?

Mad. Svif.

Det er jo Advocaten, som var her i Formiddags.

Cecilia.

Vil du narre mig? han heder jo Bartholomæus?

Mad. Svif. (affides.)

Hille en Ulykke! der forløb jeg mig grovt. (Høit.) Det er dog alligevel den samme, Frøken! Jeg skal forklare Dem Sammenhængen. Der er en Forordning, eller et Reskript, som siger, at ingen Procurator maae føre Sag for mere end een af Parterne ad Gangen. Dette kan nu i sig selv være ganske godt, men det har dog ogsaa sine Uleiligheder. For, seer De, naar en Procurator har studeret en Sag igjennem for een af Parterne, saa kender han med det samme Contrapartens Sag langt bedre end nogen anden. Hvad var nu rimeligere end at han fortæ

begge

begge Sagerne paa eengang? Saaledes har man sig
ad i gamle Dage, som De kan see af Holbergs Co-
medier

Cecilia.

Gud bevare mig fra at see eller læse dem.

Mad. Svif.

Ja De er ikke den eneste der siger det, Frøken!
for saaledes taler alle stikkelige Folk nuomstunder.
Men for at komme til vores apropos igjen: da nu
dette blev forpurret for Procuratorerne, hvad har
de saa gjort? Saa finder de paa at have hver to
Navne, og saa er Vanskeligheden hævet uden at
overtræde Forordningen. Sæt nu at vi to havde
Proces sammen, Frøken! saa tog De Bartholomæus
til Procurator, og jeg tog Søren Sommer, saa
havde vi hver sin, og det var dog een og den sam-
me. See saaledes maae kloge Folk vide at finde
Raad for alt Uraad.

Cecilia.

Ja saa. Men hvorledes er hans Reputation?

Mad. Svif.

Det er en meget formuende Mand, og en af de
beste Advocater i Landet.

Cecilia.

Det er godt nok. Men jeg mener hans Mo-
ralitet.

Mad.

Mad. Svif.

Al min Gud! det er Dyden selv. En sand Belsignelse for den hele Gade hvor han boer.

Cecilia.

Og hvorledes det?

Mad. Svif.

Siden han kjøbte det Huus han nu eier, er der ingen Ulykke skeet i den Gade, intet Tyverie, intet Indbrud, intet Slagsmaal; ingen er faldet over noget Rendssteensbret. Politiet behøver aldrig at sætte sin Fod i hans Gade. Ingen Nagerkal i den Gade, og det er dog meget sagt, tager mere end fem Procent Renter om Maaneden; og alle Urtekræmmerne sælger gode Vare efter rigtig Vægt. Huusleien er derfor ogsaa paa det Strøg steget til det Dobbelte, imod paa et andet, for alle Kjennekkestrømmer derhen; og Aarsagen til al denne Belsignelse siger man skal være Mandens bekjendte Gudsfrugt.

Cecilia.

Er han da saa gudfrugtig?

Mad. Svif.

Ja, det er sandt hvad Ordsproget siger: Ehler falder ikke langt fra Træet. Saaledes var Faderen for ham. Man fortæller om Faderen, at han havde gjort saa meget godt ved Kirker, Skoler og Hospitaller, at han tilsidst ikke vidste hvad mere han kunde

skulde gjøre. Og hvad gjør saa Manden? Han tæn-
der, min Troe! Ild paa en Kirke, og brænder den
af, for at kunde have den Glæde at bygge en bedre
og smukkere paa sin egen Beføstning.

Cecilia.

Det var en Guds Mand.

Mad. Svik.

Man fortæller ogsaa om ham, at han lod sine
egne Børn sætte ud paa Gaden, strax naar de vare
fødte; kom saa selv og fandt dem, som af en Hæns-
delse, og toeg dem hjem med sig, for at have den
Fornøielse at opdrage Hittébørn.

Cecilia.

Og Sønnen træder i Faderens Fodspoer?

Mad. Svik.

Jeg tør næsten sige at han overgaaer Faderen.
Hør engang: Han offerer fire Gange om Aaret til
alle Kirkens Betientere, lige indtil Taarnvægteren;
og Sognepræstens Porthund sender han Melk og
Brød hver Søndag Morgen.

Cecilia.

Men det maae koste ham meget?

Mad. Svik.

Rigtig nok; men han er ogsaa meget rig; og
det gode man gjør kommer altid igjen med Renter.
Han forsømmer aldrig nogen Dag at gaae i Kirke,
og det holder han saa nøie over, at han, om Løvers-
dagen,

dagen, naar der ingen anden Præken er, altid gaaer
i Jødesynagogen.

Cecilia.

Nu, det maae jeg befjende.

Mad. Svil.

Og hvor han skriver for sig! O det er himmelsk!
Han har skrevet en Bønebog, hvori der er Bønner
for alle mulige Tilfælde i Livet. Sænt engang:
der er endogsaa en Bøn, som man skal læse, naar
man falder ned af et Kirketårn.

Cecilia.

Saa han fører en prægtig Pen. Hør engang:
Dersom du ikke vil lade dig mærke for mine Søstre,
saa vil jeg nok sige dig noget.

Mad. Svil.

Grofsenen kan stole paa min Tausched.

Cecilia.

Det er fra ham, det Brev du nyelig skydede mig.

Mad. Svil.

Hvad siger De?

Cecilia.

See her! læs selv, og overbeviis dig derom,
og sig mig saa hvad jeg skal gjøre?

(Læser et Brev op af Lommen og siger hende.)

Mad. Svil (læser.)

"Mit næstelskede Væsen!" . . . Seer De en-
gang, hvilken Estertanke! en anden havde sagt:

Min

Min Gudinde! eller noget saadant; og det havde været bespotteligt, endskjøndt vi Fruentimmer ellers nok kan lide lidt Smiger.

Cecilia.

Jeg dog alligevel ikke; og jeg agter ham desto høiere for denne Eftertankes Skyld. Nu videre.

Mad. Svik (læser.)

"Jeg takker Himmelen, der har aabnet mine
"Mine, og ladet mig udmærke Dem iblandt Deres
"fortræffelige Søstre, som den allerfortræffeligste.
"Deres himmelske Mine, Deres andægtige Tale,
"har opflammet min Sjæl til en Kjerlighed, reen
"som Englenes. Tillad mig, Elskværdigste Andægti-
"rige! at lægge mit Hjerte aabent for Deres Fødder.
"Værdiges at tage det op! Modtag med det samme
"min Haand, og vær en Betsiguelse for mit Huus.
"Er det, hvorom jeg aldeles ikke tvivler, Himme-
"lens Beslutning, at Gudsret, i den af Stamherren
"fastsatte Orden, skal tilfalde Deres Afkom, hvilken
"himmelsk Glæde vil det da ikke være for mig, at
"kunne kappes med Dem, om at opdrage samme til
"Gudsfrygt og dydige Handlinger. Jeg venter med
"Utaalmodighed min Dom i to Ord fra Deres hel-
"lige Haand, som jeg lyser i dybeste Verbødighed.
Søren Sommer."

Cecilia.

Naa hvad siger du om det? hvad raader du mig til?

Mad.

Mad. Svif. De er en vanstolig Sag at raade i. Har De aldrig følt Tilbøielighed til at gifte Dem?

Cecilia.

Jeg er et syndigt Menneske. Jeg nægter ikke, at jo den Onbe ofte har fristet mig med sine Anfægtelser; men med Himlens Bistand har jeg overvundet hans Friftelser.

Mad. Svif.

Har De gjort Løfte paa at leve og døe ugift?

Cecilia.

Det har jeg egentlig ikke gjort; men sandt at sige, havde jeg næsten slaaet al Forsængelighed af Hovedet.

Mad. Svif.

Ja naar saa er, saa veed jeg nok, hvad jeg vilde gøre i Deres Sted.

Cecilia.

Og hvad vilde du da gøre?

Mad. Svif.

Jeg vilde, paa min Væge, smalle til.

Cecilia.

Det er godt nok. Jeg skulde heller ikke tage det i Betænkning, naar jeg blot var overbevist om at det var Himmelens Villie.

Mad. Svif.

Intet er lettere end at overbevise Dem derom. Zeibergs Skuespil. 3die Deel. D. For

For det første, kan ingen syndige Lyster opkomme i et saa gudsfrygtigt Menneskes Sjæl.

Cecilia.

Jeg har jo sagt dig, at jeg er et syndigt Menneske, som alle andre.

Mad. Siv.

For det andet, er det jo unægteligt, at vi Fruentimmer ere bestemte til at have, i det mindste, een Mand hver; og De vil dog vel ikke forsætlig handle imod Skaberens Bestemmelse?

Cecilia.

Gud forbyde det! men jeg har dog endnu nogle Betænklichkeiten.

Mad. Siv.

Og endeligen vil jeg bede Dem at se hen til, hvorledes Børneopdragelsen er nuomstunder. Hvad lærer de fleste? Begynder man ikke, naar de skal lære at læse, med Fabler og Fortællinger, isteden for med Katekismus? Lader man dem ikke lære Naturhistorie, for at gjøre dem til Naturalister, og Grietankere? Og hvorledes skal der vel sættes en Dæmning for denne Fordærvelse, naar ikke gudsfrygtige Mennesker, som De og Deres Børn, vil lægge dem efter at avle Børn, som de kunne opdrage til at modstaae Verdens Børn, og til at forhindre Religionens Udryddelse?

C.

Cecilia.

Du har Ret. Det Argument overbeviser mig. Men en Ting staaer mig endnu for Hovedet. Jeg er bange for, at Søren Sommer gifter sig med mig, og Bartholomæus med en anden.

Mad. Svik.

Jeght ikke! dertil er Manden for ærbar og dydig, og desuden er der stor Straf for det. Altsaa antager De hans Tilbud?

Cecilia.

Ja; alt vel overveiet, antager jeg det.

Mad. Svik.

Det glæder mig. Jeg gratulerer Dem, ikke altseneste med Deres Brudgom, men ogsaa med Stamgodsset.

Cecilia.

Jeg beder dig, staa min Undseelse. Men han beder om Svar. Jeg saar vel skrive ham et Par Ord til. Her er Blæk og Pen; men har du ikke noget Papiir?

Mad. Svik.

Jeg har intet ved Haanden; men det beste er at De skriver to Ord neden under hans Brev, saa skal jeg siden staae en Konvolut derom, og sende ham det.

Cecilia.

Nu vel. (Gætter sig og skriver.) "Himlens Villie

"flee, i dette som i alt andet! Jeg modtager Deres

"Haand

"Haand og Hjerte, og giver Dem min Haand og mit Hjerte igjen. Kom hid i Aften, saa vil vi overraske mine Søstre med denne Nyhed. Jeg er, selv paa hiin Side Graven, Deres Cecilia von Willmann." Er det ikke nok?

Mad. Svik.

Fortræffeligt. (Læser Brevet.) Du skal jeg nok besørge Resten.

Cecilia.

Hvor mine Søstre ville blive forundrede! De ere alle paa Deres Bærelser, undtagen Barbara og Mette. Hvor mon de er?

Mad. Svik.

Hvor Frøken Mette er, veed jeg ikke. Men Frøken Barbara er gaaet ud for at kjøbe Rattun til at syge Liget i.

Cecilia.

Ja hun kan best prutte, og Negotien forstaaer hun. Mine andre Søstre har deres Spas med hende der ude paa Gaarden. De siger at hun prøver Neg, som man prøver Kanonkugler, med en Jernring; og alle de Høns, hvis Neg ikke ere saa store at de bliver hængendes i hendes Jernring, dem sælger hun.

Mad. Svik.

Det har hun ikke saa meget Uret i. De gjør ikke Gavn nok for Jøden.

Er

Cecilia.

Men Hillemand! jeg maae hen til Viintapperen
for at kjøbe Viin. Det er min Sag, at have Op-
sigt med Viinkjeldereren.

Mad. Svif.

Den er i gode Hænder. Saaledes bør det være.
Det er gandske besynderligt, hvad for en Sympathie
der altid er imellem en Postil og en Viinflaske.

Cecilia.

Altsaa Farvel til videre!

Mad. Svif.

Adieu, Frøken! Gud velsigne Dem!

(Cecilia gaar.)

Tredie Scene.

Mad. Svif. Søren (kommer frem.)

Søren.

Bravo! du kunde blive Doctor Juris, naar
det skulde være.

Mad. Svif.

Jeg gad nok vide, hvorledes det skulde gaae til.

Søren.

Intet er simplere. Du kaager jo Suppe, saa
godt som den bedste Kof i hele Byen?

Mad. Svif.

Det vil jeg haabe. Men hvad kommer det Sa-
gen ved?

Es.

Søren.

Den der forstaaer sin Videnskab af Grunden, han er Doctor. Altsaa er du Doctor Juris; for Suppe hedder paa Latin: jus juris.

Mad. Svik.

Men saa skulde jeg jo hedde Doctor jus juris?

Søren.

Nei vi Latinere vi sige, for Kortheds Skyld, Doctor Juris.

Mad. Svik.

Ja saa. Men hvor har du lært Latin?

Søren.

Du veed da ikke, min Beste! at jeg har siddet i Mesterlektie? Det var min Rektors Koffepige, der var Skyld i at jeg kom ud af Skolen. Forresten er den Affære saa langt fra at være nogen Plet paa min Karakter, at den meget mere, i en vis Henseende, er en Rekommandation for mig. Men lad os ikke tale mere derom. Jeg skammer mig ved at roese mig selv. Du til vores Historie igjen. Jeg maae tilstaae at du er en Slange til at forføre.

Mad. Svik.

Og du er en Domsmer til at skrive Breve. Er det en Dumhed, der er tilgivellig, saaledes at sætte dit eget Navn under Brevet? Der har du Svaret.

(Siger ham Brevet.)

Søren.

Søren.

Jeg mener at det havde været mere utilsigveligt, om jeg havde sat et andet Navn derunder; det havde jo seet ud, som om jeg ikke tilgævede dig Forstand nok til at reede dig, ud af den altermæst forbandede Sag i Verden.

Mad. Svik.

Jeg takker dig for de gode Tanker du har om mig.

Søren.

Ogsaa maae jeg tillige sige dig, at af alle Navne paa Jorden, er der intet, jeg holder saa meget af, som af mit eget.

Mad. Svik.

Du er, i det mindste, beskedent.

Søren.

Jeg skalde troe det. Er nogen Ting kjønnere og behageligere end en varm Sommer? og er det mueligt for et Fruentimmer at holde af en Mand, der hedder Vinter?

Mad. Svik.

Ja jeg har ladet mig sige at det skal være ganske mueligt.

Søren.

Det maae da være Undtagelse fra Regelen. Og saa vil jeg sige dig, at een af de Aarsager, hvorfor jeg holder saa meget af mit Navn, er fordi du snart skal gjøre mig den Ære at bære det.

Mad.

Mad. Svif.

Det er da en anden Sag. Saa skal altsaa din Forsængelighed være dig tilgivet. Jeg vil til Gjen- gjæld fortælle dig, at alle Frøkenerne brænder i lys Lue, saa Charmant har jeg malet dig.

Søren.

Mal mig som jeg er; det er nok. Jeg behøver ikke at smigres.

Mad. Svif.

Du er uforfæmnet i dine Indbildninger om dig selv.

Søren.

Men, min Gud! den, der er saa lykkelig at behage dig, skulde jeg troe, maade være Charmant. Forresten gjorde du ikke ilde i om du gif ind, for at faae een af mine Skjønne til at komme ud.

Mad. Svif.

Du har ret, men jeg troer at een af dem kommer. Stille! det er Frøken Magdalene.

Fjerde Scene.

De Forrige.

Magdalene

(med en Hund paa Armen, og en Staal Sukker i Haanden.)

Magdalene

(kastet til Madam Svif.)

Hvem er det du taler med?

Mad.

Mad. Svff.

Det er Advokaten, Broderen til ham, som her
var i Formiddags.

Magdalene.

Det er, min Troe, en smuk Mand; lad os
være allene.

Mad. Svff.

Gjerne. Jeg vil gaae ud i den forreste Stue,
og forhindre at ingen skal komme herind.

Magdalene.

Det var et godt Indfald. Gjør det.

Mad. Svff. gaaer ud ad Døren i Baggrunden, men seer af
og til ind i Stuen.)

Femte Scene.

Magdalene. Søren.

Magdalene.

Tjenerinde, Herr Procurator!

Søren.

Underdanige Tjener, min smukke Frøken!

Magdalene.

Jeg og mine Søstre har taget os den Frihed at
bede Dem umage sig herhid, for at vi kunde consu-
lere Dem.

Søren.

Min Broder har allerede raadet Dem saa vel,
at jeg intet bedre Raad kan sige Dem.

Ma go

Magdalene.

Og De har inter at tilføie?

Søren.

Aldeles inter, i Henseende til Hovedsagen.

Magdalene.

Saa saaer vi da finde os i at følge dette Raad.
I det mindste er det min Beslutning.

Søren.

Jeg skal have den Ære at sige Dem, min
smukke Frøken! min Broder og jeg vi har kuns een
Billie, een Meening; saa at sige, kuns eet Hoved;
og Folk der kjender os, siger, at man skulde sværge
paa, at vi vare kuns een eneste Person.

Magdalene.

De er lykkelig, min Herre! at leve i en saadan
Eendrægtighed.

Søren.

O det er en Himmel paa Jorden. Endnu har
ingen dødelig hørt os disputere eller vare ueenige.

Magdalene.

Jeg misunder Dem denne Lykke. Den blev
ikke min Lod.

Søren.

Hvorledes, Frøken? Deres Søstre

Magdalene.

Jeg er, uden at rose mig, Fromheden selv . . .
Men mine Søstre! Ja de har ingen større Glæde,

end

end den at sige mig imod bestandig. Den eeneste,
der aldrig siger mig imod, og aldrig klamres med
mig, det er det lille velsignede Dyr.

Søren.

Hvilken dydig Hund! og saa deilig tillige. Til-
lad mig at gjøre min underdanige Opvartning hos
denne Deres Favorit. Den bider dog vel ikke?

(Kysser den paa Foden.)

Magdalene.

O den er saa from som jeg selv. De kan tage
den paa Deres Arm.

Søren.

De gjør mig megen Vre.

(Tager Hunden men taber den paa Gulvet.)

Magdalene

(smækker ham paa Øret.)

Klodrian! kan han ikke holde fast paa hvad han
har i Haanden! (Tager Hunden op.)

Søren

(griber hendes Haand og kysser den.)

Tilgiv mig, naadige Kvinden!

Magdalene (forvirret)

Om Forladelse! ... kjære Herr Advocat! ...

Jeg forglemte mig selv; ... men dette lille Dyr
ligger mig saa meget paa Hjerter.

Søren.

Hvor megen Grund har De ikke til at fortørnes
paa mig!

Ma g

Magdalene

(Klapper ham paa Rindem.)

Kan De glemme min Overilelse? (Syder ham Suffer.) Var saa god, Herr Advocat!

Søren

(tager et Stykke.)

Gud velsigne Dem, Froken!

Magdalene.

Hvem er nu god imod Dem?

Søren.

O det er De, min Naadige!

Magdalene.

Jeg ubesindige! Jeg troer sandelig at jeg var paa Vej til at give Dem et Brevfigen.

Søren.

Og om nu saa var? Der er tilforladelig ingen Ting, som jeg holder saa meget af som af Brevfigen.

Magdalene.

Det er en besynderlig Smag.

Søren.

Ikke endda saa besynderlig, naar De veed hvors for. Jeg skal have den Ere at fortælle Dem Nar sagen dertil. Jeg tjente for endel Nar siden hos en Frue . . .

Magdalene.

De tjente? hvorledes det?

Søren.

Søren.

Det er at sige: jeg tjente som Skriverdreng hos en Frue, hvis Mand var Procurator. Det var i min blomstrende Ungdom. Og De veed nok, at i den Tid brugte Procuratorerne deres Skriverdreng til at varte op, staae bag paa Kæsthen, og saa videre. Det maatte jeg finde mig i, saa vel som alle andre; for det var nu eengang Moden, og min salig Herr Fader vilde at jeg skulde vænne mig til alting i min Ungdom. Gud glæde hans Sjæl for det! Fruen var lidt hidsig, men en fortræffelig Kone forresten; og den Hidslighed kjøledes desuden i hendes Allderdom, da hun blev lam i begge Hænderne af Skrak, fordi hun slog en Røkkepige ihjel med en Skumskæ.

Magdalene.

Gud bevare os! hvilket Sind!

Søren.

Nu, for at komme til Sagen igjen: En Dag maatte jeg følge Fruen op paa det runde Taarn. Der gaaer jeg bag efter hende, og er saa uforsigtig at træde paa hendes Slæb, saa at Kjolen blev revet i Stykker. Hun blev vreed, og det havde hun da endelig ogsaa Grund til. Saa vender hun sig om, og smækker mig med den venstre flade Haand saaledes under Breet, at jeg deilede over Nakværket; men til al Guds Lykke fik jeg i det samme syndige Dieblif

en

en saa veldig Kindhest med hendes høire Haand, at jeg blev kaster ind paa Taarnet igjen.

Magdalen.

Det var en besynderlig Lykke.

Søren.

Ja, maade De ikke nok sige det? Jeg glemmer aldrig den Dag. Smæk, sagde det; og havde det blevet derved, saa havde jeg ligget nede paa Kirkegaarden, og døet som et Væst, uden Doctor og Apotheker; men saa kommer det velsignede Smæk, og reddede Livet paa mig. Og siden den Tid faaer jeg aldrig et Drefsig, uden at kysser den Haand, der givt mig det.

Magdalen.

Hænder det sig da ofte, at De faaer Drefsig?

Søren.

Undertiden faaer jeg; undertiden givt jeg. Vi Prokuratorer, naar vi ingen andre Argumenter har, saa griber vi til dem.

Magdalen.

Jeg er dog inderlig skamfuld over denne Tilbragelse. Vidste jeg bare hvorledes jeg Kulde forsones Dem?

Søren.

Tænk ikke derom. Deres Haand er som Phileters Pile. Spidsen saarede, men Rusten lægede Saaret.

Magdalen.

Magdalene.
Besæd over mig! Jeg skylder Dem al minelig
Satisfaktion.

Søren.

Nu vel da! Den Haand som saarede, lad den
ogsaa læge. Deiligste! Skenk mig denne almægtige
Haand.

Magdalene.

Hvad er Deres Hensigt? min Herre!

Søren.

At elske Dem indtil Døden, og at skaffe Dem
Stamgodset.

Magdalene.

Skelmenrester! hvad skal jeg gøre? Nu,
der har De denne Haand. Straf den, som den har
fortjent.

Søren (ryster den.)

O jeg skal straffe den. See saaledes! (ryster den
igen.) Jeg skal straffe den fra Morgen og til Aften.
(Ryster den ætter.)

Mad. Svit

(raaber ind ad Døren.)

Erøken Ophelia.

Magdalene

(trækker Haanden til sig.)

Stille! lad os ikke blive røbede endnu. Jeg
gaaer, og vil blot fortælle mine Søstre, at De er
af samme Mening, som Deres Broder. (Til Ophelia, i
der

det hun gaar.) Det nytter ikke, Søster, at konsulere Advokaten, for han veed ingen anden Hoved.

(Gaar.)

Sjette Scene.

Søren. Ophelia med en Bisebog i Haanden.)

Ophelia.

De veed intet andet Raad at give os? Herr Advocat!

Søren.

Intet andet end det min Broder gav Dem i Formiddags.

Ophelia.

Oh nu! det er ikke saa galt. Jeg er belavet paa alle Ting.

(Blader i Bogen og synger.)

Komme hvo som komme kan!

Søren.

Frøkenen er Elsker af Sang og Musik?

Ophelia.

Jeg er Elsker af Poesie.

Søren.

Maaskee vel endogsaa selv Digterinde?

Ophelia.

Ikke saa synderlig at tale om. Muserne gjøre Luns sjelden Besøg hos mig, som Digterne sige.

Søren.

Muserne ere Fruentimmer.

Ophelia.

Ophelia.

Ja desværre! derfor besøger de ogsaa helst Mandfolk.

Søren.

Men Phoebus er Sagens Gud; og har han seet Dem blot een Gang, saa er det umueligt at han kan gaae Deres Dør forbi.

Ophelia.

De smigrer, Herr Advocat!

Søren.

Aldrig har jeg talt andet end Sandhed; og det er virkelig meget sagt af en Procurator. Men tillad mig at spørge: Kan den lærde Verden ikke snart vente sig den Lykke, at see nogen af Deres delige Arbejder?

Ophelia.

Hvad kommer der ud af det nuomstunder? Rezensenterne har ingen Levemaade. De laster og roeser i Flæng, uden at bryde sig om hvad Røn Forsfatteren er af.

Søren.

Ja de er uforkammede, de Herrer! Saaledes har de affrækket een af mine intime Venner, der havde det herligste Anlæg til Poesie. Han havde frevet et Heltedigt over en Proprietær i Jylland, og ventede at fortjene sig en Skillings Penge derved, som han høiligen trængte til, Stakkel! men aldrig Geibergs Skuespil. 3die Deel. O

saa

saasnart faaar Recensenterne at vide at han staaer i
 Afford med sin Boghandler, førend een af dem skrev
 dette lumpne Epigram:

Da X Boghandleren sit Digt tilbød,
 Han med de samme Ord det anbefalte,
 Hvormed til Christus fordem Satan talte:
 Iab Herre! disse Stene vorde Brod!

Ophelia.

Naa, det maae jeg tilstaae, det var insamt.

Søren.

Ja, og siden den Tid har min Ven ikke kunnet
 skrive to Linier Vers. Men De, min dellige Frø-
 ken! Deres Talenter sikrer Dem for en saadan Mod-
 tagelse. Og Skulde nu en Ulykke indtræffe, saa kan
 De jo holde Dem skadesløs for Kritikken ved et billi-
 gere Omdømme af fornuftige Folk, som jeg og
 mine Lige.

Ophelia.

De er altsaa selv en Elsker og Kjender af Poesie?

Søren.

Jeg smigrer mig dermed, min smukke Frøken!

Ophelia.

O De er sikkert Digter! Jeg kan see det paa Dem.
 Dem er det, Dem, min Herre! som Muserne gjøre
 Besøg hos, som Digterne sige.

Søren

(med en forstilt Skamfuldhed.)

Betænk, naadige Frøken! . . . besøge mig! . . .

en Ungkarl! det var imod Belangstændigheden. Overalt ere de ni Muser alt for gamle for en Mand i min Alder. Jeg maae begeistres af en tiende Muse, een der har Ungdom og Yndighed. (Sætter.) Oh jeg kjender vel en saadan, men . . .

Ophelia.

De maae endeligen lade mig see nogle af Deres utrykte Poesier.

Søren.

De vil ydmyge mig. Hvorledes skulde mine usle Smørerier kunne holde Prøve ved Siden af Deres Mesterværker? Forresten bestaaer min Styrke egentlig i disse Inpromptuer, der gøres i eet Dieblif, og glemmes i det næste, og som man sjelden gjør sig den Umage at skrive op.

Ophelia.

Glød mig dog i det mindste med eet af disse Inpromptuer, som Digterne kalde dem.

Søren.

Strax? naadige Frøken? . . . Ville De ikke forunde mig et Par Dages Tid til at betænke mig i?

Ophelia.

Betænke Dem? o det behøver De ikke. De er sikkert stedse begeistret.

Søren.

I det mindste burde jeg være det i Nærværelsen af den tiende Muse.

D 2

Ophelia

Ophelia (Kriøende.)

Bravo!

Søren (dikterer.)

Englemilbe! ikke ilde vilde elste mig!

Ophelia.

Bravissimo!

Søren (dikterer.)

Jeg dig med bestandig mandig Kjerlighed tilfulde
fulde elste, Rebelste!

Ophelia.

Guddommeligt! elste og rebelste det over-
gaaer alt hvad jeg endnu har seet af Poesie.

Søren.

De smigrer. Men tillad mig at slutte.

(Reciterer videre.)

Til dig ei at være troe, o Ophelia! det

Ophelia.

Ophelia! hvad skal det betyde?

Søren.

Tillad mig at forklare Dem det, naar Verset er
tilende. (Reciterer)

Var at sætte paa mig en ret net flet Plet.

Ophelia.

Jeg forgaaer af Glæde over denne himmelske Poesie.
Det er som Sphærerne's Sang, som Digter-
ne sige.

Søren.

Jeg skammer mig virkelig, min deilige Frosken,
over en saadan Bagatelle, Ophelia

Ophelia.

Min Gud! kalder De det en Bagatelle? Jeg var saa glad da jeg hørte tree Ord efter hinanden at rime, og jeg troede at det var det højeste som Konsten kunde drive det. Men saa kommer De, i det sidste Vers med en ret, net, slet Plet. Det har jeg endnu aldrig seet Magen til. Jeg beder Dem: lad mig høre det eensgang endnu, for at se om jeg ikke har skrevet Feil.

Søren.

Med megen Fornøielse. Og saa skal jeg tage mig den Frihed at mærke Rimene for Dem.

(Reciterer, og Ophelia følger efter paa Papiret.)

Deilige!

Lige

Som Solens Stjer

ter!

Din Munds Kandes Balsom

Som

Som

merens er.

O!

at troe

som Duen,

du en

Due liig,

Engelmitbe!

ikke ild

elste mig!

Seg dig

med bestandig

mandig

Kjerlighed tilfulde

fulde

elste

Rebestste!

Thi dig ei at være troe,

O

O:

Ophelia det,

Var at sæt

te paa mig en ret

net

flet

Plet.

Ophelia.

Det kan man kalde Poesie. Jeg gad nok see
hvad Recensenterne torde vove paa at laske i et saq-
dant Madrigal. O du Thaarup! du Thaarup!
Hvorfor har du ikke gjort saadanne Vers?

Søren.

Jeg er uendelig smigret, min Deilige! med at
De finder Formen raafelig. Men værdiges dog at
fige et Par Ord om Materien.

Ophelia.

Materien . . . jeg veed ikke . . . kan jeg vel
. . . Overalt . . . Hvem er den Ophelia, De
mener?

Søren

Søren

(Paa begge Kneee.)

Hvem uden Dem? deiligste Datter af Hippocrene og Pegasus! (Kysse hendes Haand.) Tillad mig at kysse den hjælperige Haand, der har umaget sig med at bringe min Hjernes Foster til Verden!

Ophelia.

Staae op! staae op! jeg besværges Dem, som Komedieskriverne siger.

Søren.

Jeg staaer ikke op fra Deres Fødder, førend De bønholder mig. Jeg elsker Dem . . . De tier . . . Gud! skal jeg fortvivle eller haabe?

Ophelia.

Staae op! Jeg bønholder Dem; som det hedder hos Digterne.

Søren (staaer op.)

Min Glæde er som Vælken.

Ophelia.

Deres Person og Deres Talenter staaer mig an. Men een Ting staaer endnu tilbage: Deres Helbred? . . . Jeg gyser allerede ved Tanken om . . . at blive Enke.

Søren.

O jeg er næsten vis paa at blive udsædelig. Hver Gang jeg seer min Doctor paa Gaden, gaaer jeg om ad en anden Gade, for ikke at møde ham; og

det

det af Skamfuldhed, for i de sidste sex Aar har jeg ikke havt saa meget som en Venauelse engang.

Ophelia.

Belan da! saa antager jeg Deres Tilbud. Arme omflynget! Favnopflynget! som Digteren siger.

Søren.

Ypperligt! Og jeg, til Devis paa min Erkjendelighed, lover jeg Dem Stangodset.

Ophelia.

Naar jeg skal sige Sandhed, er det ogsaa blot dette Haab, der bevæger mig til at forandre min Stand; thi jeg forudseer, at denne Sprandring vil skade mine Studeringer. Les Muses sont vierges, siger Ordspøget.

Søren.

Hvorledes, min Deilige! De kan ogsaa Engelsk?

Ophelia.

Engelsk? Kjender De ikke Forskjellen paa Fransk og Engelsk?

Søren (affædet).

Fanden fare i det! (heit.) Jo vist, min Deilige! men det kommer sig deraf, at De har en saa fortræffelig Udtale i det franske Sprog, at man skulde troe at det var Engelsk De talte. Men min uforsignelige Gudinde! De har ved Deres Samtykke

gjort

gjort mig saa lykkelig, som nogen Dødelig kan blive;
min Lykke vilde blive Gudernes liig, isald De vilde
værdiges at forfatte Deres Kjerligheds-Erklæring paa
Gudernes Tungemaal.

Ophelia.

Jeg skal tænke derpaa.

Søren.

O Deres Tanker ere mere hastige end Tanken.
Jeg veed at De kan tale baade i Vers, og i Prosa,
og i solur Stil, eftersom De behager, ligesaa let
som en anden taler Hverdags-Sprog. De gjør sik-
kert Vers i alle muelige Sprog.

Ophelia.

Gik uden i mit Modersmaal. Jeg er det dans-
ke Sprogs Vorger, som Digteren siger.

Søren.

Altsaa et lille bitte dansk Vers, paa Stantepe.

Ophelia.

Jeg faaer sige Dem. Hør nu.

Min Læbe

Skal stræbe

Min Elskov at udtrykke.

Søren.

Min Gud! den Vise har De dog vel neppe gjort.
Det var min Moders Livstykke. Jeg kan huske at
hun sang den altid for mig, naar hun vilde have
mig til at sove.

Ophelia

Ophelia.

Elkelmsmester! jeg mærker at De er ikke let at narre. Altsaa af en anden Art. De skal see at jeg, ligesom De, er Elskerinde af de meget korte Vers. Jeg vil skrive Verset op. Ikke sandt? Jeg har Papiir i mit Bademecum.

Søren.

Et uforligneligt Indfald! (Ophelia sætter sig og skriver.) Min Gud! hvor hastig! Det gaar som det var smurt, som Ordsproget siger.

Ophelia

(efter at have skrevet, læser)

Troe mig!

Jeg dig

Indertlig

Elsker af mit Hjerte.

Tag min Haand hen . . .

Søren

(kysker hendes Haand.)

O lad mig kysse denne deilige Haand.

Ophelia (læser.)

Tag min Haand hen,

Beste Ven!

Til Pandt paa den

Kjerlighed,

Som jeg veed

Med Bestebed

Du begjerte.

Søren.

Guddommeligt! Men eet mangler endnu i min
Lykke.

Ophelia.

Og det er?

Søren.

Digterindens Navn under Verset.

Ophelia.

Ikke andet? Der har De det. (Skriver sit Navn og
siger ham Verset.) Er De nu forndiet?

Søren.

O lad mig kysse den guddommelige Mund,
som . . .

(vil kysse hende.)

Ophelia

(Skyder ham fra sig)

Stille Fufentast! der kommer nogen. Taus-
hed! . . . hører De?

Søren.

Jeg er som en Bjørn, der har Laas for Munden.

Ophelia.

Og dermed være nu dette nok sagt om den Ma-
terie; som der staaer i Bornholms Beskrivelse.

Syvende Scene.

De Forrige. Mad. Svik.

Mad. Svik.

Frøken! Deres Søstre kommer.

Ophelia.

Ophelia.

Ja lad Dem komme. Jeg har aftalt, og vil ikke være dem i Veien. Jeg gaaer. Men hør: (affides til Søren.) Naad dem fra at gifte sig.

Søren.

Det forstaaer sig. Endstjondt i sig selv kunde det være det samme, for de skulde dog ikke faae Stamgodsset.

Ophelia.

Det sikreste er dog det bedste. Farvel!

Søren.

Adien, gratieuse Gratie!

Ophelia

(i det hun gaaer, synger.)

Saa kommer din Grethe vel eengang i Høst.

Attende Scene.

Mad. Svif. Søren.

Mad. Svif.

Det gaaer ret godt, synes mig.

Søren.

Saamend! Vor Herre lægger sin Drøielse i min Næring. Nu har jeg da fem paa Halsen foruden dig.

Mad. Svif.

Og dermed er det endnu ikke gjort. De andre to har jeg gjort saa begjerlige efter at see dig, saa de brænder i lys Lue.

Søren.

Søren.

Det vil da blive en forfækkelig Ildbrand, naar
de faaer mig at see. Lad der gaae Bud efter Spro-
terne.

Mad. Siv.

Ja tænk nu paa hvad du har at gjøre, for ret
strax har vi dem.

Søren.

Dog vel, for Fanden, ikke begge paa eengang?

Mad. Siv.

Jeg frygter for det. Ingen af dem vil være den
sidste.

Søren.

Død og al Ulykke! hvorledes skal jeg da bære
mig ad?

Mad. Siv.

Det maae du see til; men det siger jeg dig:
gaaer det galt, saa er det ude imellem os to.

Søren

I Guder og Helgene! staae mig bi denne een-
ste Gang, saa skal jeg aldrig bede jer om noget mere.

Mad. Siv.

De kommer, nu Dreene stive! Jeg gaaer.

(Gaaer og aabner Døren for dem.)

Niende Scene.

Søren. Antoinette. Maren.

Antoinette.

Kan du dog ikke gie, til jeg har talt med Manden?

Maren.

Jeg vil kun sige to Ord til ham. Hør nu, saa
skal jeg sige . . .

Antoinette.

Du kan ikke, Søster! du kan ikke lade det blive
ved to Ord.

Maren.

Jeg vil tale to Ord, tre Ord, fire Ord, fem
tusende Ord med ham, saa mange som jeg aarler.
Hør nu Herr Procurator! saa skal jeg sige . . .

Antoinette.

Søster! du er utaalelig. Herr Advocat! Tiden
er kostbar, og jeg skal bede Dem, at De ikke vil
bryde Dem om, hvad hun siger. Det er mig, som
det tilkommer at afgjøre Affairerne med Dem.

Maren.

Ja snak du for din Veste! (tager Søren til Side.)
Kom og sæt Dem ned og hør, saa skal jeg sige
Dem . . .

Antoinette

(trækker ham til den anden Side.)

Hør ikke paa hende, hun drøber Dem med Snak.

Ma

Maren

(trækker ham til sin Side.)

Rom kun, kom kun, og vær ikke bange. Hør
nu . . .

Søren (til Maren.)

Tillad mig blot at sige to Ord til Deres Frøken
Søster, saa skal jeg siden være lutter Øre.

Maren.

Nu paa det Vilkaar tillader jeg det.

Søren

(tager Antoinette til Side.)

Vil Deres Naade tillade mig et lidet Krigspuds,
saa skal jeg faae Deres Søster til at gaar?

Antoinette.

Meget gjerne, isald De troer at det kan lykkes
Dem.

Søren.

Men De maae love mig ikke at tage mig ilde op
hvad jeg gjør.

Antoinette.

Det lover jeg.

Maren (utaalmodig.)

Men faaer det ingen Ende? . . . Hør nu saa
skal jeg . . .

Søren.

Strax, min Frøken! (til Antoinette.) De behager
altsaa at gaar lidt til Side.

(Antoinette sætter sig paa en Stool i Baggrunden.)

Seibergs Skuespil. 3die Deel.

N

M^a

Maren.

Naar, saa fik vi da endelig Færd. Hør nu en gang, saa skal jeg sige Dem . . .

Søren.

Jeg beder blot om Tilladelse, naadige Frøken! at sige endnu et Par Ord. Deres Affaire er mig ganske fuldkommen bekendt. De ønsker at blive Eier af Stangodsset, og dertil er aldeles intet andet Middel, end at De forekommer Deres andre Søstre med at gifte Dem.

Maren.

Det skulde jeg vel kunde beqvemme mig til, naar ikke den Ulykke var, at en Mand altid vil lægge sit Ord i Lauget med. Hvor finder man en Mand, der ikke har den Lyde? for hør nu, saa . . .

Søren.

Det er dog vel ikke umueligt. Jeg kender i det mindste een Mand, der er en stor Mester i at tale og høre.

Maren.

Og hvor finder man da dette Vidunder?

Søren

(tager hendes Haand.)

Naadige Frøken! tillad min Tausched at tale.

Maren

(trækker Haanden til sig.)

Hvad betyder det? Er det maaskee Dem selv?

De vil bilde mig ind, at De skjøtter om at høre, og at De kan lade være at tale? Og De er Procurator? Det Slags Folt kan ikke finde sig i nogen af Delene; for hør nu, saa

Søren.

Derfor er jeg heller ikke ret oplagt til at være Procurator. Min Fader, der kjendte min Karakter, vilde altid at jeg skulde være Hører ved en lærerlig Skole, men da der ingen saadan Plads var ledig, saa søgte han om at faae mig til Landstingshører, da, til al Ulykke for mig, Landstingene bleve ophævede. Tillad mig . . . (Griber hendes Haand isjen.)

Maren.

Og hør nu: hvad har De i Sinde?

Søren.

At trygle Dem om Tilladelse til at høre paa Deres Tale til mit Livs sidste Ende.

Maren.

Hvorledes skulde det gaae til? For hør nu saa

Søren.

Skjenk mig Deres Haand og Hjerte! Al! jeg hører saa gjerne Deres Tale. Den er sød som Honning. Og seer De, hvad jeg skal gjøre. (Tager et Horn op af Kommen og holder for Mret.)

Maren.

Hvad skal det betyde?

P. 2

Søren.

Det er et Hørerør. Uagtet jeg ikke er døv, skal jeg dog altid bruge det, for det hjælper til, at man hører desto bedre.

Maren.

Der er noget i hvad De siger; men hør nu saa

Søren.

Og uden at tale et eneste Ord skal jeg make det saaledes, at Stavgodset skal tilfalde Deres Afkom.

Maren.

Vidste jeg, at De kunde holde Ord, hør nu saa

Søren.

Derpaa giver jeg Dem min Obligation paa stemplet Papir, og lover Dem, at jeg aldrig skal tale, uden naar De spørger mig om noget, og saa naar De er træt af at tale.

Maren.

Og saa er jeg saa bange for Varnestrig; for seer De

Søren.

Det faaer De finde Dem i, min naadige Frøken! Der er ingen Rose uden Torne. Giv mig Deres Haand.

Maren.

Top! der har De den. (Giver ham Haanden). For hør nu, saa skal jeg

Søren.

Søren

(kysser hendes Haand og holder Hornet for Pret.)

Antoinette

(som i nogen Tid har vist megen Utaalmodighed, reiser sig og kommer frem.)

Hvad skal det betyde? Er det Spøg eller Alvor?

Maren.

Du kan tage det for hvad du vil, min Søster.
Men hør engang, saa skal jeg sige dig . . .

Søren

(holder for hendes Mund.)

Siiig hende intet, min Veste! Men tillad mig
blot at tale fem Minuter med hende allene, saa skal
jeg være hos Dem, og aldrig høre paa nogen anden.

Maren.

Fem Minuter! det er en lang Tid. Men jeg
saaer vel finde mig deri. Skynd Dem og see om
De kan gjøre det af i halvfemte; for hør nu saa . . .

Søren.

Kjæreste Veninde! jeg skal gjøre mit bedste. Men
gaae nu.

Maren.

Nu vel da; jeg gaaer; men jeg har saa uendelig
meget at sige Dem. (Gaaer.)

Ei

Tiende Scene.

Antoinette. Søren.

Antoinette.

Herr Advocat! jeg vil dog ikke haabe at dette var Alvor?

Søren.

Al Deres Naade! det var kun General-Pers-
ven paa en Rolle, som jeg har foresat mig at spille,
med Deres Tilladelse.

Antoinette.

Jeg forstaaer ikke hvad De vil sige dermed, min
Herre!

Søren (paa Knæ.)

Deres Naade fornærmer ikke allene mig, men
Dem selv, naar De troer at man kan elske Deres
Søster, efterat man har havt den Lykke at see Dem.
Mit Hjerte brænder i lys Lue . . .

Antoinette.

Herr Advocat! De glemmer hvem De er, og
hvem jeg er; hvad Afstand der er imellem os.

Søren.

De har Ret. Naar jeg tænker paa Deres Me-
ritter og Fortjenester er Afstanden uendelig stor. Me-
ner De derimod Gudselen, saa torde jeg maaskee
endda . . .

An.

Antoinette.

Hvorledes det?

Søren.

Denne lykkelige Omstændighed, eller ulykkelige . . . eftersom Udsalbet bliver . . . møder mig til at bryde min Taushed. Jeg er ikke den, som De antager mig for. Jeg lever her incognito. Vil De Deres Naade tillade . . .

Antoinette.

Staa op, min Herre! og lad os sætte os ned. Jeg vil gjerne høre Deres Historie.

Søren

(reiser sig og henter Stole. De sætter sig.)

Jeg er . . . Af Deres Naade! jeg kan neppe tale. (Tager sit Tørklæde op og tørrer Øinene.) Tilgiv mig denne umandige Udsjæld! men mine Ulykker overgaae næsten mine Kræfter. Jeg haaber dog at de næsten ere tilende.

Antoinette.

Sat Dem, min Herre! og tael. Jeg brænder af Begjerlighed efter at høre Deres Skjebne! og min Taushed kan De være overbevist om.

Søren.

Den vil jeg ogsaa underdanigst udbede mig, Deres Naade! Jeg maae da have den Ære at sige, at jeg er en Adelsmand fra Genf, og Commandeur-Capitaine i Statens Tjeneste. Min Adels er just

ikke

ikke meget gammel, heller ikke har mine Forfædre erhvervet sig den ved blodige Bedrifter, men ved nyttige Opfindelser. Det var min Oldefader der opfandt den Kunst at garve Huden paa levende Kreature, og at gjøre Parykker af Kartøfler. Derfor blev han ogsaa nobiliteret. Faderen for ham havde opfundet en Dampmaskine, hvormed man kan bære et heelt Regiment Soldater paa eengang. Deres Naade kan selv begribe hvor vigtig den Opfindelse maae være, især i Krigstider, deels fordi Statten derved sparer den Mængde Geldtjersvende, som en Armee ellers maae slæbe med sig; deels ogsaa fordi man, siden den Maskine kom i Brug, altid kan begynde en Bataille et Par Timer tidligere om Morgen end forhen, og saaledes faae et Par Timer tidligere Feierabend.

Antoinette.

Det er vel mueligt. Men nu videre med Deres Historie.

Søren.

Da nu vores Familie var blevet nobiliteret, saa forstaaer det sig selv at den ikke længere kunde besætte sig med Physik og Algebra, som forhen. Vi har altsaa bestandig tjent enten i Armeen, eller paa Flaaden, eller og i Politiken. I denne sidste Vej har især min salig Fader . . . Gud glæde hans Sjæl! det er hans Knæspender, som De seer her . . . i

den

den Bei har han gjort sig meget berømt. Det var ham der sluttede den sidste Fred med den store Mogul, og tvang Karlen til at affaae Krabben-Øiland til Genf. Og dog var det ikke den Punkt, der holdt haardest i Traktaten; men den gode Mogul maatte, saa nødig som han endog vilde dertil, bevilge at Studenterne fra Genf, der studere ved hans Academie, har Ret til at gaae med Kaarde ved Siden. Ogsaa vare Studenterne saa taknemmelige derfor, at de stillingede sammen, og oprettede min Fader en Erbstøtte, som staaer paa Studiegaarden i Genf, under det store Lindetræ.

Antoinette.

Alt dette kan være godt nok. Men jeg ønskede at vide hvorledes De er kommen hertil.

Søren.

Der rører De ved Bylden, min Naadige! men Sandheden maae for en Dag. Jeg traf engang Storadmiralen i et Hus, som jeg undseer mig ved at nævne i Deres Naades Nærværelse. Vi drak en Bølle Punsch sammen, og derefter kom vi i en Disput, som saa let hender sig paa de Steder. Det eene Ord toog det andet, han fordrede mig ud, jeg havde den Ulykke at stifte ham ihjel; og tænkt engang, det var min Chef. Jeg maatte da flygte, og, for at blive ubekjendt, ifald nogen skulde sætte efter mig, kaldte jeg mig slet og ret Sommer, isteden for at mit

Adels

Adelsnavn i Genf er von Sommer. Det er nu fem Aar, jeg har opholdt mig her, uden at kunde faae Lov til at komme hjem, for Storadmiralens Familie er meget mægtig; men til Lykke for mig er mit Morbroder nyelig blevet Cancellie-Præsident, og han har skaffet mig Moratorium. Det gaaer med Lykken, som med Alykken, een kommer sjelden allene. Samme Post, som bragte mig mit Moratorium, bragte mig ogsaa den Efterretning, at min ældste Frøken Søster skal giftes med Prindsen af Jerusalem.

Antoinette.

De opgiver da ventelig Deres Advocatskab?

Søren.

Det forstaaer sig, Deres Naabe! det vilde være uanstændigt for mig at vedblive længere med det Lovtrækkerie. Men jeg maae først bringe alle de Sager i Orden, som man har betroet mig. Og' saalænge indtil det er fæet, ønsker jeg at alt hvad jeg har sagt Dem, maae blive en Hemmelighed imellem os.

Antoinette.

Det kan De forlade Dem paa. Men Deres Broder . . .

Søren.

Min Broder? . . . hvem mener De? . . .

Ja han . . .

Antoinette.

De veed jo dog at han var her i Formiddags?

Søren.

Søren (noget forlegen.)

Sandstø rigtig . . . Jeg veed det nok . . .
men . . . (fatter sig.) Jeg skammer mig derover;
men jeg faaer da sige Dem, at han, Himlen være
lovet! er kun min Broder i Lovbogen. Advocaterne
her i Byen ere ligesom Herrenhuterne; de kalde hin-
anden Brødre, og Deres Koner sige Søstre til hin-
anden. Saaledes hænger det sammen med Slægts-
skabet. Men jeg skal snart rive mig løs fra det Bro-
derskab.

Antoinette.

Saa saa . . . men hvad er da Deres Hensigt?

Søren.

O Deres Naade! min Beslutning var taget før-
end jeg saae Dem. Men hvorledes skulde jeg nu
kunde forlade dette Land!

Antoinette.

Min Herre! . . .

Søren.

Mit Hjerte er borte; og kom jeg hjem til mit
Fødeland uden Hjerte, vilde jeg kun gøre en flad
Figur. Nei, jeg bliver her.

Antoinette.

Betænk dog hvad De gjør! . . .

Søren

(reiser sig, og gaaer et Par Skridt frem paa Theatret.)

Gruesomme! hvor De plager mig! Nei der er

ingen

ingen Bykke for mig i Verden, isald jeg ikke bliver Eier af Dem.

Antoinette

(reiser sig og holder Tørklædet for Øinene.)

Forsører! gaar bort, og lad mig være ufristet. Jeg stjelever for min Svagthed. De vil maaskee misbruge den? Jeg tør ikke troe Dem.

Søren

(paa Knæ, griber hendes Haand.)

Jeg sværger Dem ved min salig Faders og Moders hellige Skygger, at jeg elsker Dem som min Djæsteen, og at De skal see mig doe for Deres Skjønne Fødder, isald De ikke forbarmer Dem over mig.

Antoinette.

Staa op! Gud forbyde, at jeg skal være Skyld i Deres Død!

Søren

(reiser sig, og kysker hendes Haand.)

Uforlignelige! De er da min?

Antoinette.

For evig.

Søren.

O at jeg havde her min hele Formue, som har været konfiskeret, men som nu er givet mig tilbage. Jeg burde være hovedtriig, naar Staten havde gjort for mig hvad den burde. Men, imellem os sagt, Kongen af Genf er en Gnausere. Imidlertid er
min

min Formue ikke ubetydelig, og jeg skal lægge den heel og holden for Deres Fodder.

Antoinette.

Derom taler vi en anden Gang. Men nu maae De sige Søster Maren Sagens Sammenhang. Hun venter Dem med Længsel.

Søren.

Det er mig umueligt. Det overlader jeg til Dem.

Antoinette.

Nu vel da; jeg skal bringe den Sag i Rigtighed.

Søren.

Jeg maae ud i den frie Luft, for at drage min Aande. Glæden knuser ellers mit Hjerter.

Antoinette.

Saa gaae da, men kom snart igjen.

(Søren kysser paa Fingeren og gaaer.)

Ellevte Scene.

Antoinette (allene.)

Det var et godt Indfald vi fik at reise til Kjøbenhavn. Sagerne har nu faaet den Bending, som jeg vilde at de skulde faae. Men hvor vil mine Egense ikke gjøre store Dine, naar de faaer høre hvad der er passeret, især den stakkels Maren! Det er dog ikke saa gandske rigtigt at gjøre saaledes Mar af hende O hvad! det siger intet.

Folgte

Tolvte Scene.

Antoinette. Magdalene.

Magdalene.

Det er vel, at jeg endelig fik min stakkels Hund til at sove. Nu skal jeg fortælle dig noget Søster

Trettende Scene.

De Forrige. Maren. Ophelia.

Maren.

De fem Minuter er forbi, Herr Advokat! Hør nu saa vil jeg spørge Dem hvor blev Manden af?

Antoinette.

Han er gaaet sin Vej.

Maren.

Saa hør da Søster! disse to kloge Damer vil ikke troe at jeg gifter mig.

Magdalene.

Det har vi ikke sagt; du kan være gal nok til det. Men vi siger bare at det bliver ikke Advocaten som du faaer.

Maren.

Og jeg siger jo; det skal Søster Antoinette være mit Vidne til; for hør nu saa skal jeg

An

Antoinette.

Du er forrykt, Søster!

Ophelia.

Du behøver Nysekrud, som Digterne siger.

Jeg veed nok hvem han har fæstet sine Dine paa.

Magdalene.

Og jeg veed nok hvad jeg veed.

Fjortende Scene.

De Forrige. Cecilia.

Cecilia.

Naa Himlen være lovet, at jeg har gjort den Sag af! Veed I hvad, Børn! Jeg vil lige saa gjerne sige Jer det nu som siden: Det er sidste Gang at jeg kjaeber ind til Huset, for jeg har nu i Guds Navn besluttet, at sætte Foden under mit eget Bord.

Ophelia.

Du vil sværge til Hymens Fane? som Digterne siger.

Cecilia.

Jeg har intet at bestille med det ugudelige hedske Kram, Jeg gifter mig ærlig og kristelig.

Maren.

Jeg vil døe paa, at det er med Viintapperen her paa Hjørnet; for hvor nu saa skal jeg sige Jer....

Antoinette.

Det vil jeg ikke haabe; det var at kaste sig bort.

Ma g

Magdalene.

Han er Enkemand.

Maren.

Og af de Hellige; for hør nu saa . . .

Ophelia.

Nei det er med en Jødepræst.

Cecilia.

Det er det fornuftigste Ord, du endnu har sagt
i Dag, Ophelia! og dog tager du Feil.

Ophelia.

Hvem er da den lyksalige, treefold lyksalige Dø-
delige? som Digterne siger.

Cecilia.

Advokat Sommer.

Alle (paa eensgang med Forundring.)

Advokat Sommer!

Femtende Scene.

De Forrige. Helene og Bredahl.

Ophelia (seer.)

Du er ikke klog Søster! det er mig hans Hjer-
te brænder for, som det hedder hos Digterne.

Antoinette (med Stolthed.)

Og jeg siger at det er mig.

Magdalene.

J tager Feil allesammen. Mig er det, og in-
gen anden.

Ma

Maren.

Det er mig, det er mig, spørg kun Søster Antoinette. For hør nu saa skal jeg

Antoinette.

Min Gud! der er uden tvivl spillet os et skamfuldt Puds.

Helene.

Hvorledes det? kjære Tante!

Antoinette.

Herr Kammerraad! kjender De en Advocat, der hedder Sommer?

Cecilia.

Søren Sommer?

Bredahl.

Jeg kjender ingen Advocat af det Navn. Min Tjener hedder saaledes.

Antoinette.

Hu! det er afskyeligt.

Helene (til Bredahl.)

Jeg begynder at frygte. Husk paa i Morges.

Bredahl.

Den Sag maae oplyses. (Gaaer til Døren og raaber.)

Søren!

Sextende Scene.

De Forrige. Søren (i Liberie.) Mad. Svif.

Mad. Svif

(til Søren, i det han gaaer ind.)

Drene stive! nu bryder Uveiret løs.

Antoinette.

Hvad seer jeg! o jeg forgaaer af Skamfuldhed.

(Kaster sig i en Kænestoel.)

Magdalene

(til Bredahl.)

Er det Menneske der Deres Tjenere?

Bredahl.

Destoværre! jeg vilde ønske at jeg aldrig havde
seet ham.

Ophelia.

Det er ikke mueligt. Han spiller Comedien den
forliebte Author og Tjener.

Maren.

Jeg troer det heller ikke; for hør nu saa skal
jeg sige Jer

Magdalene

(nærmer sig til Søren.)

Hør, min Ven! Er De Advocat, eller hvad
er De?

Søren.

Kuns simpel Læge, Deres Naade!

Magdalene.

Naa saa er der Betaling for dine Consultationer.

(Giver

(Giver ham Pøsefigen) See der; og nok engang, og
nok engang. (Forsølger ham rundt om i Stuen med Pøsefigen)
Jeg veed at du holder meget af Pøsefigen.

Søren.

Nu ikke mere, Deres Naade! nu ikke mere.
Skaan mig!

Cecilia

(Ryser dem ad)

Skam dig, Søster! at lade Breden og den
onde Mand saaledes faae Magt over dig!

Magdalene.

Jeg vil staae ham til han ligger død for mine
Fødder.

Ophelia.

Breden er et kort Raserie, siger Digterne; men
hos Søster Magdalene er Raseriet saa langt, at
det faaer ingen Ende.

Bredahl.

Skurk! hvor har du understaaet dig at spille
saadanne Streger?

Søren

(peger paa Mad. Svsk.)

Spørg hende, som der staaer.

Mad. Svsk.

Har De glemt, Herr Kammerraad, hvad De
lovede mig i Morges?

Helen e.
Jeg begynder at forstaae Dem; men det gjør
Dem meget lidt Vre, Madame.

Mad. Svif.

De burde snarere takke mig, thi jeg troer nok
at vi har opnaaet vores Ønske.

Er edahl.

Straffes maae du, gode Karl! for det første er
du ude af min Tjeneste.

Antoinette (reiser sig.)

Jeg troer det er bedre, at vi dysser den Sag ned,
saa meget som det er muligt.

Maren.

Det er ogsaa min Mening, for hør nu saa skal
jeg . . .

Magdalene.

Jeg har hevnet mig selv, saa er jeg fornøiet.
Nu kan han gaae hen og hænges sig, naar han vil.

Ophelia.

Jeg finder at Karlen har Genie. Synden er
vel grov, men den skal være ham tilgivet for Inven-
tionens Skyld.

Søren (til Cecilia.)

Og De, naadige Frøken!

Cecilia.

Gaae, gaae, mit Varn. Mig har I ikke for-
nærmet. Jeg kjender Jer ikke. Jeg har jo aldrig
seet Jer.

S.

Søren

(leverer hende et Brev.)

Jeg vil da flye Deres Naade det Brev tilbage,
som De veed nok.

Cecilia

(Snapper Brevet fra ham.)

Hvorledes! Nederdrægtige! . . . Nei det er
for grovt. Det raaber om Hevn, (til Mad. Sof.) Og
du, Hælerste! . . .

Søren.

Tilgiv mig, naadige Frøken! Verden skal dog
forgaae inden Søndag.

Cecilia.

Hvad siger du? hvoraf veed du det?

Søren.

Der staaer i Sibyllas Spaadom, at naar syv
Qvinder rives om een Mand, saa ligger Verden paa
det yderste.

Cecilia.

Skurk! nei jeg tilgiver dig aldrig.

Maren.

Du maae tilgive ham Søster! for hør nu saa
skal jeg . . .

Cecilia.

Aldrig, aldrig! Jeg skal hevne mig, inden jeg
dør, og det over dem begge.

Oph.

Ophelia.

Det signer dine Folk, Cecilia! der er ingen, der
vanskeligere lader sig forsones, end de Skindhellige.

Cecilia.

Slidder Sladder! Jeg har svoret, Gud forla-
de mig! og min Ced den bryder jeg ikke.

(Saaer.)

Syttende Scene.

De Forrige, undtagen Cecilia.

Søren.

Siden de andre tilgiver mig, saa gjør Herren
det vel ogsaa?

Bredahl.

Ja vel; men jeg tager dig ikke mere i min Tjeneste.

Mad. Sivk.

Jeg har lovet at tage ham i min Tjeneste. Men
De holder, hvad De har lovet, Herr Kammeraad?

Bredahl.

Jeg saaer vel holde det.

Helene.

Men paa Vilkaar at denne Historie ikke bliver
bekjendt.

Bredahl.

Og nu, mine kjære Damer! har jeg kun en
Ting at udbede mig af Dem; det er at De samtyk-
ker i mit Giftermaal med Broderen Helene.

Al:

Antoinette.

Det er det bedste vi kan gjøre. Jeg har intet derimod. Hvad siger mine andre Søstre derom?

Ophelia.

Jeg samtykker at De gifter hende, Herr Kammerraad!

Magdalene.

For mig kan de gjøre hvad de vil. Jeg bryder mig kun lidt derom.

Maren.

Og jeg giver ogsaa mit Biesald, for hør nu, saa skal jeg . . .

Helene.

Gode Tante!

Attende Scene.

De Forrige. Barbara.

Antoinette.

Der har vi Søster Barbara. Hun har ogsaa en Stemme. Du bifalder vel som vi andre, at vores Broderdatter gifter sig med Kammerraaden?

Barbara.

Det forstaaer sig; men ikke endnu. Hun er for ung, og maae bide, i det mindste til nogen af hendes Tanter ere forsoegede.

Magdalene.

Men vi har jo ikke i Sinde at gifte os?

Bar:

Barbara.

Det kan nok være. Men jeg har det i Sindet.

Antoinette.

Og med hvem da?

Barbara.

Nu det skal jo dog eengang blive bekendt; alt-
saa lige saa godt først som sidst. Med Procurator
Bartholomæus, som vi saae i Morges.

Ophelia.

Ha ha ha! Det var herligt. Jeg tør sværge
paa at det er ham, der staaer.

Barbara.

Den Spirrevip! Nei du skal have Tak; det er
ikke saadan en Vindspiller; det var en smuk, sæde-
lig, arbeidsom og sparsommelig Mand.

Søren

(lægger Plasteret paa sit Dik.)

Al Deres Naade! tilgiv mig! denne sædelige,
arbejdssomme og sparsommelige Mand, det var mig.

Barbara.

Hvorledes! det er et uhyrt Skielmestykke; og
du er kuns

Rit-

Mittende Scene.

De Forrige. Mette

(Drievaaad med en drippende Paraphe.)

Helene

(løber imod hende.)

Kjere Tante! hvad fattes Dem? hvorledes hæn-
ger det sammen?

Mette

(stanger sig i en lænestoel.)

O jeg kan ikke mere; jeg er særdig til at forgaae
af Harme.

Antoinette.

Hvor har du været? Søster!

Mette.

I Haven.

Ophelia.

Og hvad bestilte du der?

Mette.

Jeg læste.

Magdalene.

Det var vist nok noget af hendes sædvanlige
Vaas.

Barbara.

Og du mærkede ikke at det regnede?

Mette.

Skaan mig dog for Jeres Spørgemaal.

Ma

Maren.

Jeg troer jeg begriber det; for hør nu saa skal jeg . . .

Ophelia.

Jeg vil døe paa at det Genie, der staaer, har spillet hende et Puds ogsaa.

Antoinette.

Kjender du en Mand, der hedder Søren Sommer?

Mette.

Den Nederbrægtige!

Mad. Svif

(til de andre, saa at Mette ikke hører det.)

Elsk stille! jeg skal siden fortælle Dem Sammenhængen.

Bredahl

(til Mette og Barbara.)

De kjenner min Kjerlighed for Deres smukke Broderdatter. Deres andre Søstre bifalder. Jeg mangler endnu Deres Samtykke.

Mette.

Mit har De.

Barbara.

Og mit ligeledes.

Helene.

Tak, kjereste Tanter! hvor lykkelig gjør De mig ikke i Dag!

Søren (til Barbara.)

Deres Naade tillader mig altsaa at jeg leverer Dem Deres Ring tilbage, og udbeder mig min igjen.

(Vil levere hende Ringen.)

Barbara.

Nei, min Søn! nogen Straf maae du dog have for dine Skjelmstykker. Din Ring faaer du ikke tilbage; og min kan du gjerne beholde, for den er kuns Sølv forgyldt. Havde den været af Guld kan du være forpisset paa at jeg ikke havde givet dig den.

Mette.

Det er da en affhyelig Roman, man har spillet med mig.

Mad. Svif (til Søren.)

Nu skal vi see at han har været saa uforsømmet, at give den Ring bort, som jeg har foræret ham.

Søren.

Jeg tilskaaer det, men jeg var nødt dertil; og naar du vil søge lidt, saa finder du sagte en bedre Ring at give mig.

Mad. Svif.

Slubbert!

Bredahl.

Altsaa evig Taushed, med hvad der er passeret.
(til Søren og Mad. Svif.) Kommer denne Historie ud, faaer I ingen værre Fiende, end mig.

Mad.

Mad. Svif.

Vær forviåset paa vores Taushed.

Ophelia.

Fingeren for Munden, saa gjorde Hippocrates;
han var Gud for Taushed, som Digterne siger.

Maren.

Men jeg svær ikke for min Mund, for hør nu
skal jeg . . .

Magdalene.

Ja det signer dig, Sladder-Maren!

Søren

(til Madame Svif.)

Du troer jeg, at jeg dog har fortjent en Flaske
Vin, og saa det du veed nok selv.

Mad. Svif

(giver ham et Presigen.)

Der har du, for det første, det du veed nok selv.

(Dækker salder.)

Den

Den gamle Skuespiller.

Comedie i een Act.

Forfatterens gamle Ven Schwarz tilegnet.

Personerne.

Grøn, under Navn af Brun; en gammel Skuespillet.

Madame Grøn, hans Kone.

Lysias Snit, Prokurator i Ebbeltoft; Fætter til Grøn.

Hypocrates Snit, Feldtskjer i Ebbeltoft, den forrige
Broder.

August, Prokuratorens Søn.

Lovise, Feldtskjerens Datter.

Jomfrue Wims, en Skuespillerinde.

Henrich, Grøns Tjener.

Skuepladsen er hos Grøn i Helsingør. Den fore-
stiller en Sal med to Kabinetter, eet paa hver Side,

—•••••
Første Scene.

Grøn. Madame Grøn (i Rejseklæder.)

Grøn.

Men, min gode Kone

Mad. Grøn.

Men, min kjære Mand

Grøn.

For en Kone, der i mere end tyve Aar har spillet unge naive Pigers og Elskerinders Roller, er du mig i Dag alt for meget Skjendegjæst.

Mad. Grøn.

For en Mand der i tredive Aar har spillet Tjener- og Intrigant-Roller, er du mig alt for lettroende, alt for svag, alt for søielig.

Grøn.

Hør, min bedste Veninde! du gjør alt hvad du kan for at lade som du var ond; og i Grunden er du dog en god Kone.

Mad. Grøn.

Det er dig der upaatvivselig er en god Mand, ret en iegod Mand. Men har du dog ikke der gjort mig

mig et net Stykke Arbejde færdigt i de fjorten Dage, jeg har været i Kjøbenhavn? Altsæt var allerede kommet derhen, og det blev mig sagt, at man ikke taler om andet i hele Helsingør. Hvorledes, min kjære Mand! du som er elsket og agtet af alle, som omgaaes med de bedste Huse saavel her, som i Kjøbenhavn; der eier en betydelig Formue, som en brav Mand testamenterede dig af Agtelse for din Nærskaffenhed og dine Talenter; hvorledes? her engang, du modtager, og det ret paa den venstabeligste Fod, en liberlig, en slet Karl, der har gjort sig skyldig i en Vortførelse

Grøn.

En Vortførelse! hvad er det du siger? Kone!

Mad. Grøn.

Saa du maae nu sige hvad du vil, saa er og bliver det dog en Vortførelse. I de Comedier og Skuespil, som vi har spillet sammen i gamle Dage, der er det meget godt; men udenfor Skuepladsen, der er det meget slet; og for at gjøre Forargelsen fuldkommen, saa indlogerer du i dit eget Hus den stakkels Pige, der er en lille Hjante, en lille uestertankjom, for ikke at sige noget som er værre; for du maa nu ende og vende Sagen som du vil, saa er og bliver det dog en evig Sandhed, at en Pige, der forlader sine Forældre, for at vende bort med
en

en Slunk, hun fortjener . . . Ja du har ret; jeg er god, from, overbærende; men, paa min Tre, dette er noget, som kan sætte Blodet i Oprør, og mit er kommet i Raag.

Grøn.

Men hør nu, Kone! her er jo ingen Vortførelse i den hele Historie. Nigen kom her gandske allene med Posten, og et Par Dage derefter kom det unge Menneske til Fods, med sin Byldt paa Natten. Jeg var paa Prove, for at vise disse Skuespillere, som er kommet hertil, hvorledes Condeman og Rose spillede deres Roller i gamle Dage; man kommer og siger mig at et ungt Fruentimmer ønskede at tale med sin Onkel Akteur Grøn. Du veed at man ikke falder mig anderledes over hele Byen, uagtet jeg ikke mere spiller Comedie.

Mad. Grøn.

Ja det veed jeg. Nu videre.

Grøn.

Jeg kommer hjem, og finder der en lille Pige, med et net aabent Ansigt, men som sloeg Dinene ned, rødmede, skjelve, stammede, og sagde at det var hende fjert at gjøre mit Bekjendskab; at hun og August ingen anden Tilflugt havde end mig; at August maae komme i Morgen eller i Overmorgen; at jeg nødvendig maae gifte dem med hinanden, uagtet det er imod deres Forældres Villie; og at jeg, saa-

Leibergs Skuespil. 3die Deel. D længe

længe indtil det kan see, maae Kjule dem begge hos mig; at jeg har Ord for at være en retskaffen Mand, og at man ogsaa kan see det paa mig. Hvordan Ganden vilde du, Kone, at jeg skulde kunde staae imod alt dette?

Mad. Grøn. *hørte og*

Det forstaaer sig, min kjære Mand! Den lille Hyklerske veed ret godt, at hvem man ikke faaer Bugt med paa anden Maade, den fanger man med Smiger.

Grøn. *hørte og*

Jeg kjendte rigtig nok dygtig paa hende, men saa var det ogsaa forbi, og jeg beholdt hende i Huset. Du skal selv see, at det er ret et vakkert indtagende Varn. Og da nu den unge Herrekorn, saa læste jeg ogsaa Loven og Propheterne for ham, og sendte ham siden hen til et Bortshuus, hvor jeg rigtig nok betaler et Varelse for ham, og alt hvad andet han ikke nyder her i Huset. Og sig mig nu paa din Samvittighed: kunde jeg lukke min Dør for to Veflægtede, to saa nær veflægtede? siden August er en Søn af min Fætter Herr Lysias Snit, den meest berøgtede Lovtrækker og Vinkelskriver i hele Ebbelstoft; og Louise en Datter af hans Broder Herr Doctor Hippocrates Snit, den meest frygtede privilegerede Menneffslagter, som hele Jylland eier.

Mad. Grøn. *hørte og*

Og just fordi det er dine Veflægtede, burde du have

have været haard og ubøielig; først for de gode Sæders Skyld, og dernæst for at hævne dig.

Grøn.

Fy Kone! det mener du ikke med.

Mad. Grøn.

Ikke det? Ja onde vilde jeg nu just ikke gjøre dem; men heller ikke meget godt. Har du ikke Nars sag til at være vreed paa din hele Familie, saa har ingen det. Da du, for nogle og tredive Aar siden, fulgte dit Talent . . . for du havde virkelig et Talent, min gode Mand . . . og gav dig til Comedien, hvordan opførte da din hele Familie sig imod dig? dog maae jeg undtage din Fætter Skipperen, som jeg maae lade vederfares Ret. De fornærmede dig paa alle muelige Maader; behandlede dig slet; forfulgte og bagvaskede dig; chicanerede dig; førte dig Processer paa Halsen; trykkede Skamskrifter imod dig, fik Rector Magnificus til at give dig en Grettesættelse; gjorde alt hvad de kunde for at faae dig gjort arveløs af din Kader, der havde sat sig i Hovedet, at du skulde være Præst; og kjøbte endelig tilhidsst Kabaler, for at faae dig udpebet. See saaledes bar din hele Slægt sig ad; den vilde aldrig see dig for sine Dine; kaldte dig en forhærdet Synder; og dømte dig allerede her i Livet ned i Helvedes Afgrund. Og hvem vare de værste af dem alle? Netop denne berygtede Herr Procurator, og denne frygtede

Fjeldstjer, som jeg ikke kjender, som jeg aldrig har seet, aldrig vil see, og som jeg haaber, med Guds Hielp, aldrig at faae at see.

Grøn.

Nu, alt det veed vi; og hvad kommer saa der udaf?

Mad. Grøn.

Lad mig faae udtalt: Siden efter gjorde du Lykke og Opsigt, som Skuespiller; nu begyndte de da ikke mere at skamme sig ved dig; men at forlige sig med dig, det tænkte de endnu ikke paa. Men aldrig saa snart dør, for nogle Aar siden, din Ven, og efterlader dig sin hele Formue, hvorved du blev sat i Stand til at tage din Afsked, og at leve i Roelighed paa dine gamle Dage, førend de gjorde alle muelige Forsøg paa at blive Venner med dig, siden de veed at vi ingen Børn har. See, saadan er Verdens Gang: er jeg fattig, kjender ingen mig; er jeg riig, søger alle mig. Hidindtil har du været stolt nok til ikke at give dig af med dem; og det er ret brav. Men nu, min gode Mand! . . . du maae have Karakter, ligesaavel udenfor som paa Theatret; den har du altid have førend i disse Dage. Hvorfor mangler du den nu?

Grøn.

Det er fordi mine to Herrer Fætttere opføre sig imod disse stakkels unge Mennesker, netop ligesom

de

De har opført dem imod mig. August og Lovise holder af hinanden fra deres Barndom af. Deres Forældre, der ikke ere rige, ere komne i Klammerie sammen angaaende en usel Tofte, som der kanske kan saaes en halv Skjeppe Korn i. Fra den Tid af siger Geldtskieren i alle Selskaber at hans Broder Prokuratoren er en VinkelsPriver; og Prokuratoren siger, at hans Broder Geldtskieren har dræbt flere Patienter, end han selv har ruineret Folk, der førte Processer. Seer du: slette Handlinger, dem tilgiver man, men Sarkasmer forglemmes aldrig. Nu ere de da altsaa uforsonlige Fiender. De stakkels Børn lider derunder, som jeg vilde have lidt paa den Tid da de forfulgte mig, ifald jeg havde trænge til dem.

Mad. Grøn.

Og du vil blande dig ind i alt dette? Lad alle disse smukke Slægtninger klamres imellem sig selv. Børnene ere ikke bedre end deres Forældre, det tør jeg vædde paa. Vi klamres ikke vi to. Vi tilbade hinanden, saalange vi vare unge, det forstaaer sig, saaledes maatte det jo være; vi holder af hinanden nu da vi ikke lenger ere unge, og saaledes burde det altid være. Vil du beholde Fred og Roelighed i Huset, saa send mig strax denne unge Døgenigt, og denne lille Fiante tilbage hvor de kom fra. Nogle Dalere i Lommen paa Børnene, og et got, tørt, kras-

kraftigt og bidende Brev til Forældre, hvori du lader dem forstaae, at der er mindre ondt i at spille Comedie, end i at lade sine Børn løbe fra sig.

Grøn.

Nu ja vel da . . . du kan have Det i en vis Henseende, og du veed at jeg aldrig vil gjøre noget som er dig imod. Men du maae selv paatage dig at give dem deres Reisepas. Jeg har ikke Mod dertil.

Mad. Grøn.

Meget vel. Har du ikke Mod dertil, saa har jeg. Lad mig kun raade. Megen Høflighed; megen Retfærdighed; men bestemt, fast og alvorlig. Du skal faae at se.

Grøn.

Lad kun ikke Modet, naar du seer dem. See der kommer netop Lovise. Nu kan du begynde strax.

U d e n S c e n e.

De Forrige. Lovise.

Lovise.

Er det sandt, Onkel, hvad Tjenestefolkene siger, at Deres Kone, min Tante, er kommet hjem fra Kjøbenhavn?

Grøn.

Ja mit kjære Barn! der er hun.

L o:

Lovise.

Det fornæfter mig, kjære Tante.

Mad. Grøn.

Tjenerinde, Jomfrue! . . . (Ryser hende.)

Lovise.

Onkel har da vel fortalt Dem al min Ulykke, og alle mine Forseelser. Skjend paa mig, Tante, men beklag mig! Enskjøndt min Fader har behandlet mig meget haardt, er jeg dog slet ikke vreed paa ham. Jeg er ikke vreed paa andre end paa mig selv, fordi jeg har været svag nok til, efter Overlæg med August, at forlade hans Hums. Men, i Sandhed, jeg kunde ikke handle anderledes. Det er Skjebnen alene, som er Skyld deri; men lykkeligviis kunde August og jeg aldrig falde i bedre Hænder. Deres kjære Mand har været saa overbærende imod os, og han har lovet os at De ogsaa vilde være det . . .

Grøn.

Har jeg det? det havde jeg saamænd glemt.

Lovise.

Ja vist har De, Onkel! O jeg beder Dem, kjære Tante, siig mig; har han ikke sagt Sandhed? thi seer De, dersom De nægter os Deres Beskyttelse, saa er jeg reent ulykkelig; vi har nu ingen anden Tilflugt, ingen andre Venner, ingen andre Slægtninge end Dem.

Mad.

Mad. Grøn.

Det er gandske rigtig, Gomsfrue! at jeg paa en vis Punct nær . . . egentlig kan jeg ikke laste min Mand . . . (affides til Grøn.) Det er sandt, hun har en Kæft, der trænger til Sjelen. (Til Louise.) Imidlertid maae jeg tage mig den Frihed at sige Dem . . . (affides til Grøn.) Hjælp mig dog at tale hende alvorlig til.

Grøn

(affides til sin Kone.)

Men det er jo dig, der skal spille den strænge Rolle.

Mad. Grøn

(affides til sin Mand.)

Det er rigtig nok; men saa lige strax kan jeg ikke sige hende noget der er haardt.

Louise.

Men hvad fattes Dem dog? Det lader som De overlægger noget med hinanden.

Grøn.

Rigtig nok, lille Cousine! for i det Dieblis da du kom ind, gjorde min Kone mig nogle Anmærkninger, hvoraf Følgen . . .

Louise.

Nu da . . . Følgen . . .

Grøn.

Er den, at vi uden Ophold maae sende dig og August hjem til Jeres Forældre.

Lovise.

O min Gud!

Grøn.

Det er egentlig ikke min Meenig; men det er min Kones.

Lovise.

Skulde det være sandt? Tante!

Mad. Grøn.

Nu ja det maae dog vel blive Enden paa Legen. Men det er derfor ikke sagt, at I skal reise strax.

Grøn.

Seer du, Lovise! det er fordi min Kone holder saa strængt paa sin Reputation; og at modtage to forløbne Menneſker, ſom du og August

Lovise.

Ja jeg føler at det kunde bringe Dem Ueiligheder Nu velan da! man ſaaer finde ſig i ſin Skjebne.

Mad. Grøn.

Dersom der endda var noget Middel til at ſaae Jeres Forældre til at finde ſig i Villighed
Men hvorledes ſkulle det være mueligt? Saadanne to opblaste Herrer! . . . ſaadanne to haardnakkede Perſoner! . . . Naar jeg tænker paa alle de ſlette Streger, ſom de har ſpillet min ſtakkels Mand

Grøn.

Grøn.

Her tales ikke om mig, min gode Kone! Jeg begaaer ingen flere Ungdoms Daarligheder. Sagen er her med disse to unge Mennesker. Jeg vil da bestille en Plads paa Postvoغن til Lovise. Hvad August angaaer, han er en god Fodgjænger.

Mad. Grøn.

Men et Dieblif Taalmodighed, lille Mand! Du er da ogsaa alt for hastig

Grøn.

Du vel, Kone! sagde jeg dig ikke nok, at du ikke kunde være haard? Saa gesvinde! omfavn din lille Cousine!

Mad. Grøn.

Åf mit gandske Hjerte. Velkommen i mit Hus min Pige! (Omfaaner hende.)

Lovise.

Kjæreste Tante! hvor er jeg ikke nu lykkelig!

Grøn.

See der har vi August. Han kommer som han var kaldet.

Tredie Scene.

De Forrige. August.

Grøn.

Kom ind, kom ind, unge Menneske! at jeg kan præsentere dig for min Kone.

Ku:

August.

Tante! Vertinden i det Huus, hvor Onkel har logeret mig ind, sagde mig, at De var kommet. Men hun sagde mig ogsaa een Ting, som jeg burde have ventet, nemlig at hun frygtede for at De var fortrydelig over, at Deres Mand havde taget saa vel imod os. De har Ret, Tante! Værn, der løber bort fra deres Forældre, fortjene ingen Medlidenhed. Men jeg beder Dem, lad ikke Lovise lide for min Feils Skyld! jeg er den eeneste Skyldige. Det er mig, der, i et Dieblis da jeg virkelig var udenfor mig selv, fik hende overtalt til at flygte, og at tage sin Tilflugt til Deres Huus. Det er altsaa mig De bør straffe; men Raad min Cousine. De er saa god, har man sagt mig. De maae ikke alt for haardt behandle en Beslægtet, hvis eneste Feil er, at bære større Kjerlighed til mig, end jeg fortjener.

Mad. Grøn.

End De fortjener? . . . min kjære Cousin! . . . men naar man udtrykker sig paa saa honet, saa beskedent en Maade . . . Han er ret vakker, dette unge Menneske.

Lovise.

Ikke sandt? Tante!

Grøn.

Saa fort Krabat! hen og kys din Tante; og lad os saa tale om din Affaire.

Mad.

Mad. Grøn (tæser ham.)

Ja min kjære Fætter! alting er glemt.

Grøn.

Her har vi da den unge Herre, der har gjort sig
Fyldig i en voldsom Bortførelse.

August.

Bortførelse? min Onkel!

Grøn.

Kald denne lille Omstændighed med hvad Navn
du behager. Sagen er at besmykke den noget i Je-
res Forældres Dine.

Lovise.

Det er umueligt, kjære Onkel! De veed ikke at
vores Forældre hade hinanden ligesaa meget, som vi
elske hinanden.

August.

Jeg havde tænkt paa et Middel, som skulde lykkes.

Grøn.

Og det var? . . . Lad os engang høre.

August.

De maae begynde med at gifte mig med Lovise.

Grøn.

Det kunde jeg vel tænke . . . Og det uden Je-
res Forældres Samtykke. Hvad troer du de vilde
sige om det?

Lovise.

Ja det er ogsaa sandt.

Aug.

August.

O tilsidst giver de nok efter og samtykker. Og indtil det skeer, skal jeg nok vide at hjælpe os. Jeg er ung, har Hukommelse og en god Stemme. Jeg bliver Skuespiller, ligesom De, og saa trænger jeg til ingen. Jeg gjør Lykke, ligesom De, og vores Forældre vil tilsidst tilgive os, ligesom Deres Fader tilgav Dem.

Mad. Grøn.

Han har Ret. Det er det allerbeste de kan gjøre.

Grøn.

Min kjære August! Himlen bevare mig fra at nedsætte en Kunst, som jeg i tredive Aar har drevet med Vre! Comedien kan meget vel forsvare sin Plads iblandt de andre Kunster; men til den, ligesom til alle de andre, maae man, saa at sige, drives ved en nimodstaaelig Kraft. Man maae blive Skuespiller af sand og virkelig Drift. Du derimod, du vil blive det af Fortvivlelse og Kjerlighed. Det er en Daarlighed, en Narrestreg. Nei, du maae gifte dig med din Cousine, og blive Procurator, ligesom din Fader, og bedre Procurator end han; for, saavidt som jeg har hørt, stikker han nok ikke meget dybt. Sagen er kun at erholde hans Samtykke.

Mad. Grøn.

Rigtig nok. Men hvorledes skal det gaae til?

Grøn.

Grøn.

Troer du da at jeg ikke har tænkt derpaa. Det er nu henved fjorten Dage at disse kjære Børn er hos mig. De kom her Dagen efter at du var reist, Kone; og jeg skrev deres Forældre til strax efter at de var kommet.

Lovise.

De har skrevet til min Fader?

Mad. Grøn.

De veed da at det er til os, at deres Børn har taget Tilflugt?

Grøn.

Ja, og jeg venter deres Svar, og det endnu i Dag.

August.

I Dag?

Grøn.

Og jeg er belavet paa at tage imod dem.

August.

Hvorledes? at tage imod dem?

Lovise.

Skulde de komme her selv?

Grøn.

Jeg formoder det. I Følge Indholdet af de Breve jeg skrev dem til, troer jeg nok at de begge har begivet dem paa Reisen.

Lovise.

Min Gud! hvorledes skal vi kunne komme for deres Dine?

Mad. Grøn.

Jeg troer nok at I vil komme lidt i Knibe.

Grøn.

Det forudsæer jeg ogsaa; men jeg skal ikke komme i Knibe, jeg. Det første Stød skal jeg nok afholde, og I skal ikke komme frem før end det er Tid.

Fjerde Scene.

Henrich

(leverer Grøn to Breve forsegled med sort Lak.)

Herre! Postbudet bringer to Breve, som han siger at jeg skal levere Dem; men det er underligt at Udskriften paa det ene er til Herr Brun Prokurator og paa det andet til Herr Brun, Feldtsjef i Helsingør. Han sagde, at De selv havde været henne paa Posthuset, og bedet om, at sende Dem alle de Breve der maatte ankomme med disse Udskrifter.

Grøn.

De ere rigtig nok til mig. Lad os være allene.

(Henrich gaar.)

Dem-

Femte Scene.

De Forrige, undtagen Heinrich.

Grøn.

Det er netop hvad jeg ventede.

Mad. Grøn.

Men hvad skal alt dette betyde? Herr Brun!...

Grøn.

Ja det er et Komediensavn, som jeg har antaget.

Mad. Grøn.

Et Komediensavn?

Grøn.

Ja vist. Jeg har kun skiftet Farve for en kort Tid.

Mad. Grøn.

Men hvad vil det sige? Er du baade Procurator og Feldtskjer paa eengang.

Grøn.

Det skal jeg forklare dig siden. Men hør nu engang Børn! I har forseet Jer meget imod Jeres Forældre; dog, man hør undskylde Ungdoms Daarlighed, naar den ikke kommer af et ondt Hjerte. Du er et og tyve Aar gammel, August, og Louise kunns ferten Aar. Jeg erindrer meget vel da jeg var paa Jeres Alder; Fanden tage mig! . . . Gud forlade mig, jeg bander . . . om jeg vidste hvad jeg gjorde mange Gange. De har selv eet og andet at bebrejde

sig

sig i Henseende til Jer. Hvad mig angaaer, saa bærer jeg intet gammelt Nag til dem; min Hensigt er, at hævne os allesammen paa dem, ved at gjøre Jer lykkelige. See, her er nu disse to Breve fra mine to Kolleger. Dette, til Procurator Brun, det er fra Din Fader, August; og det andet, Lovise, til Chirurgus Brun, det er Din Faders Brev. Bræk dem nu, og læs hvert sit. (Ager dem Brevene.)

August

(brækker Brevet og læser)

"Jeg var i Retten, for at afgive et Indlæg imod en Mand, der vil tvinge sin Datter til at gifte sig med en Person, som hun ikke lider, da jeg fik Herr Kollegas ærede Skrivelse, hvoraf jeg med den største Beemodighed erfarede de to sørgelige Nyheder, som De har den Godhed deri at melde mig. Det er da altsaa sandt, at min ulydige Søn er kommet til Helsingør, for at søge Understøttelse hos sin Onkel Skuespilleren, og at han, desto værre! er ankommen i en saa ulucky Tid, for at være tilstede ved en saa agtværdig Slægtnings Jorde-færd, hvis Tab jeg min hele Levetid skal be-græde." . . .

Mad. Grøn.

Hvis Tab jeg min hele Levetid skal begræde
Hvad skal det betyde?

Seibergs Skuespil. 3die Deel.

G Grøn.

Grøn.

At jeg er død, som Du seer. Slet intet andet. Nu videre.

August (læser.)

"Jeg er glad over, at min salig Fætter har valgt til Exekutor af sit Testament en saa brav Mand, som De har Ord for at være." . . .

Grøn.

Seer I, at Prokurator Brun er mere bekjendt end I troede.

August (læser.)

"Da jeg kan være borte fra Retten i en fjorten Dages Tid, saa reiser jeg strax efter at mit Brev er afgaaet, for at være tilstæde ved Voets Aabning, for at tugte min ulydige Søn, og bringe ham hjem igjen, samt for at trøste den bedrøvede Enke, med hvem jeg inderlig ønsker at gjøre Bekjendtskab." . . .

Mad. Grøn.

Det skal da vel være mig? Hvor han er bleven artig!

Grøn.

Er der mere endnu?

August.

Et Par Ord. (læser.) "Dersom Testamentet, efter Skik og Brug, skulde blive disputeret af Enken eller andre, da ville vi, ligeledes efter Skik og Brug,

"Brug, forenes med hinanden, som gode Kolleger,
 "enten for at bilægge Sagen i Mindelighed, eller
 "for at procedere med hende og de andre til det aller-
 "yderste, ifald det skulde behøves."

Grøn.

Seer I Procuratorens Næverumpe, Værn!

Mad. Grøn.

Jeg takker ham for hans venstkabelige Hensigter
 med mig.

Grøn.

Du er det din Tur, Lovise!

Lovise

(Brækker Brevet og læser.)

"Herr Doktor! Jeg kom netop hjem fra en rigtig
 "Herremand i vores Egn, som jeg havde kureret for
 "en ulægelig Sygdom, da jeg modtog Deres beha-
 "gelige Skrivelse, hvori De melder mig, at min
 "Datter er i Huset hos min Fætter Aftøren, og at
 "denne kjære agtværdige Mand har lagt sig til at
 "døe."

Mad. Grøn.

Hvor Du dog er bleven her og agtværdig med
 eet!

Grøn.

Seer Du Røne, det er gode Christne. Deres
 Had gaaer ikke over Graven. Videre, Lovise!

Lovise (læser.)

"Jeg har været meget misfornøiet over, at der
"i denne Sommer græsser saa faa Sygdomme;
"nu er jeg derimod vel tilfreds dermed, siden jeg
"altsaa kan være borte i nogen Tid, og formoder
"derfor at kunne komme til Helsingør næsten lige
"saa snart som mit Brev. Det er ilde, at min Fæ-
"ter ikke lod mig kalde i sin Sygdom. Jeg har
"Tillid nok til mine svage Talenter i Medecinen,
"for at troe, at jeg skulde have reddet hans Liv."

Mad. Grøn.

Seer man, der stikker Quaksalveren frem.

Lovise (læser.)

"Dog han brugte vel Dem, Herr Doktor! og
"var altsaa i meget gode Hænder; ligesom det ogsaa
"var meget klogt af ham, at betro Erefutionen af
"hans Testament til Dem, isteden for at man ellers
"i Almindelighed dertil bruger disse Blodigler af
"Profuratorer, der ikke tænker paa andet, end at
"flabe Processer. Mere herom, naar jeg har den
"Være at tale med Dem. Jeg har den Være, og
"saa videre."

Grøn.

Da jeg var bange for at de maaskee kunde kjende
min Skrift, lod jeg mine Breve skrive af en god
Ven. Paa Posthuset veed de, at jeg hedder Brun
og at jeg er baade Lovtrækker og Quaksalver paa een-
gang.

gang. Ogsaa paa Værtshusene veed de det, og at de skal vise vores Folk herhid, naar de kommer. De har i tredive Aar ikke seet mig, de kjender mig altsaa ikke igjen, og jeg venter dem. Jeg har meldt dem, at Grøns Enke for det første har sat Lovise i Kost i et honet Huus; at jeg vel at forstaae Herr Brun har sendt August hen til en af mine Venner i Friberichsborg; og at Enken er taget paa Landet for nogen Tid til en Veninde. I kan altsaa lufte Jer allesammen ind i min Kones Stue, eller gaae ned i Haven, og lade mig være allene med dem, for at udføre den Plan, som jeg spekulerer paa.

Mad. Grøn.

Nej mange Tak! Jeg vil være med. Jeg er ret glad over at kunne benytte mig af denne Lejlighed. Jeg har nogen smukke Sandheder at sige Dem. Jeg har nu i fem Aar ikke spillet Comedie, men jeg skal nok finde paa at spille min Rolle og at gjøre ret brav Nar af dem.

August.

At gjøre Nar af dem! Men det kan Lovise og jeg ikke tillade.

Grøn.

Det kommer Jer ikke ved, Børn! det er min Sag. I skylder dem Erbødighed og Lydighed; men jeg er kun deres Fætter. Hævne mig over dem,

dem, det er ikke mere end ret og billigt. Overalt er det min Stand de har angrebet; og det er min Stand jeg vil hevne. Deres Stand bliver derfor ikke mindre ærefuld eller æret, fordi jeg gjør mig en Smule lystig over en enkelt Procurator og en enkelt Quaksalver, der fortjener det.

Lovise.

Min kjære Onkel! sig mig dog i det mindste . . .

Mad. Grøn.

Et Ord endnu, min gode Mand! Naar jeg skal kunne spille en Rolle med i dette Stykke, maa jeg vide hvori Din Plan bestaaer.

Grøn.

Det forstaaer sig. Vi har heller ingen Tid at spille. Vi kan vente de gode Herrer hvert Øjeblik. Gaae nu Du ind, Kone, i Din Stue, og lav Dine Sørgeslæder til, saa at Du kan lægge Sorg an, naar det skal være, saa skal jeg strax komme, og sige Dig Resten.

Sjette Scene.

De Forrige. *Henrich.*

Henrich.

Herre! een af de Damer der spiller Comedie, begjærer at tale med Dem. Jeg troer det er Frøue Wins hun hedder.

Grøn.

Grøn.

For en Ulykke! hun kommer ret ubeleiligt.

Mad. Grøn.

See til at Du bliver af med hende, saasnart som mueligt.

Grøn.

Maar jeg ret betænker mig, saa skal jeg saae hende til at spille en Rolle med, uden selv at vide det. Lad hende komme.

Mad. Grøn.

Jeg gaaer min Vej. Farvel!

(Gaaer ind i sit Værelse, og Henrich aabner Døren for Jomfrue Wims.)

Syvende Scene.

Grøn. Lovise. August. Jomfrue Wims.

Jomfrue Wims.

God Morgen, Herr Confrater! Tjenerinde det unge Herrskab! Men hvad tænker De paa? Vi venter paa Dem med Prøven. Ulysses von Zehaca, som vi giver i Morgen Aften i al sin Pragt, med Dragen, og Træerne, og Svinene, og saa videre. De har i gamle Dage spillet den skønne Helenes Rolle; og den stakkels Langbeen, han veed ikke hvoreledes han skal enten vride eller vende sig i et Fiskebeensstjært. Han lader sig barbære hver Time, for det sorte Skjeds Skyld, og saa er han bange for,

at

at han kommer til at lægge en Skjønplet fem Tommer lang paa den Smøre han har over Ansigtet. De maae endelig komme og hjælpe ham tilrette og muntre ham lidt op. Der er desuden en heel Høben Smaaeting, som ikke staaer i Bogen, men som De kjender. Ogsaa faaer vi hete Sverrig herover, det veed vi. Sundet er allerede som det var besaaet med Vaade, Kom, kjere Herr Grøn, og følg med mig.

Grøn.

Det er mig ikke mueligt i Formiddag. Jeg har Forretninger.

Jomfrue Wims.

O her gjelder ingen Forretninger. Hvordan! vi har den Lykke her i Byen at eje en gammel Skuespiller, der har spillet i mange Aar i Kjøbenhavn med det største Bisald, og som er blevet til en rigtig Mand oven i Kjøbet; og vi skulde ikke benytte os af Lejligheden for at danne os, for at lade os undervise? De skal see mig i Aften som Engelfke i Barselsstuen. . . . Hvor jeg skal være godt klædt! . . . hvor jeg skal neye som en Engel! Paa min Vre! vi har hidtil intet at klage over. Huset er næsten altid fuldt. Det er en herlig Stand, vores Stand. Man leer ad alle Ting, endogsaa naar det hænder sig iblandt at vi har Smalhans i Kjøkkenet. Slut saa deraf, hvorledes man moerer sig, naar alting gaaer

gaaer vel. Man taler om Kabaler imellem Kulis-
ferne. Men finder man ikke dem i alle Stænder?
Soger ikke den eene Kjøbmand at raabe den andens
Vare ud for flette? Rives ikke Doktorerne om Pa-
tienter? Advokaterne om Processer? og Mæglerne
om Auktioner og Skippere? Man bebrejder os vo-
res Egenfjerlighed; og hvem har vel ikke den? Lyses-
støberens Kone vil hedde Frue; Papirsmøbreren tal-
der sig Litteratus; og Urtekrammerens Dreng bliver
vreed, naar der ikke uden paa hans Breve staaer
Velædle Herre. . . .

Er sn.

De har fuldkommen Ret i hvad De siger; men
De maae tilgive mig; jeg har andre Ting at tale
om.

Jomfrue W i m s.

Ak min Gud! hvor er jeg dog uesttertænk-
som. Jeg er kommen til Uleilighed. Nu velan da. Jeg
saaer sige til vores Kammerater, at De ikke kan
komme i Dag, men at De sikkert kommer til Gene-
ralprøven i Morgen. Ikke saa?

Er sn.

Saa det lover jeg Dem.

Jomfrue W i m s.

Altsaa gaaer jeg da. Farvel! Der er ingen
mere bange end jeg for at være til Uleilighed. Apro-
pos; har De hørt den Nyhed, at Klingman for-
lader

lader os? Han er antaget ved Theatret i Odense. Jeg troer han gjør en Sortise. Det Theater staaer sig dog ikke. Vi taber rigtig nok en god Petitmaître ved ham. Det er sandt: De har en herlig Karrikatur-Dragt; Den vil vores Selskab købe af dem.

Grøn.

O jeg sælger den ikke. Jeg vil bede Selskabet modtage den til en Erindring. Men endnu engang, Jomfrue Wims.

Jomfrue Wims.

De har Ret. Jeg gaaer. Men jeg har glemt at sige Dem, Altenberg gaaer ogsaa fra os. Han bliver Degn i Jylland. Det har han sin Stemme at takke for. Der har vi da to Huser at stoppe. Dog, jeg glemmer mig. Adieu. Endnu eet Ord, Herr Grøn! Jeg hører at Deres gode Kone er kommet frisk og vel hjem. Hvor hun er elskværdig at hun vil spille til min Benefice! Det er aftalt. Hun fløder sig paa i mit Kammer. Jeg skal pynte det op. Det skal blive charmant. Det er et lille Galanterie, som jeg skylder hende. Men sig mig: blev hun ikke ret forundret, da hun kom hjem fra Kjøbenhavn, og sandt Deres lille Fætter og Cousine? De er ret interessante de gode Børn; ikke sandt? Naar skal de have Bryllup, Herr Grøn? Jeg vil sandelig med til Bryllupet. De er jo dog som om De var Deres Fader.

Grøn.

Grøn.

Og det er just for dette Bryllups Skyld, at jeg vilde . . .

Jomfrue Bim.

Adieu, Adieu! Jeg siger ikke et Ord mere. Jeg har faaet et Brev fra Kjøbenhavn. Man har opsført et nyt Stykke. Deres Kone har vel seet det? Det er oversat af Tydsk, og har altsaa, som De begriber, gjort megen Lykke. Overalt er det af Røgsbue, og det er nok sagt. Der skal være en herlig Soubrette deri; men Elskerinderollen betyder intet. De maae see, kjære Herr Grøn! at De kan overtale Jomfrue Maanskin til at spille den. Lover De mig ikke det . . . Jeg gaaer; jeg gaaer . . . Det er sandt: jeg glemte at sige, at der er to Debutanter, der gjør megen Opsigt; en Comedie; halv udpebet, og halv applauderet; en Ballet af første Skuffe; et Syngestykke, oversat af Tydsk, der skal spilles. Det løfter man til Skjerne. Der er Spøgelsier, Heretier, underjordiske Huler og Røvere, alt hvad trække kan. Rabaler vil der vel sagte blive sat i Gang; men de maae gjøre hvad de vil, saa skal de dog kalde de tydske Syngestykker graae, og lade dem gaae.

Attende

Ottende Scene.

De Forrige. Henrich.

Henrich.

Herre! Postmesteren har sendt sin Dreng herhen, for at lade Dem vide, at der er kommet en Mand i dyb Sorg, som spørger om Deres og om Procurator Bruns Huse.

Grøn.

Hillemend! der har vi allerede den eene.

August (til Louise.)

Gud hjælpe mig! det er min Fader.

Grøn.

Hør Henrich! bliv her for at tage imod dem. Og I, mine Børn! gaaer bort, som jeg har sagt Jer! Jeg skal komme til Jer, naar Tid er.

(August og Louise gaaer.)

Niende Scene.

Grøn. Jomfrue Wims. Henrich.

Grøn.

Og De, Jomfrue Wims! vær saa god at gaae ud af Bagporten. Tag det ikke ilde op, men jeg skal siden sige dem Aarsagen. Det er sandt; De har sagt mig, at De mister to Personer af Deres Selskab; det kunde sætte Dem i Forlegenhed; men jeg troer, at jeg kan skaffe dem to andre.

Jom.

Jomfrue Wims.

Det var herligt. Ere de ugifte?

Grøn.

De ere Enkemænd begge to.

Jomfrue Wims.

Fortræffeligt. Alle vores Mandfolk ere gifte; og der gaaer vi fire Piger og seer paa hinanden. Fortjenesten strækker dog bedre til, naar man er gift, og har to Lønninger, end naar man er eene.

Grøn.

Det har De ret i. Men vær saa god derfor at komme herhid igjen efter Prøven, saa vil De faae Dem at see.

Jomfrue Wims.

Med Fornøjelse. Jeg skal sandelig ikke udeblive. To Personer, rekommenderede af Dem; de maae nødvendig have Talent og Øvelse paa Skuespladsen. Jeg skal fortælle det for det hele Selskab. Hvor megen Tak skylder vi Dem ikke. De vil blive glade, ret fornøjede. Det er herligt; det er fortræffeligt; det er guddommeligt.

Grøn.

Ja; men fortryd nu ikke paa, at jeg ligesom beder Dem gaae.

(Tager hende ved Armen og leder hende til Døren.)

Jom

Somfrue Wims.

De har Ret. Jeg beder Dem om Forladelse.
Jeg gaaer. (gaaer.)

Tiende Scene.

Grøn. Henrich.

Grøn.

Hør engang, Henrich! . . . Ja, min Herre! . . .
Nei, min Herre! . . . det er alt hvad Du maae
svare denne Mand, saavel som hans Broder, der
snart maae komme efter; for Du maae vide, at de
troer, at jeg er død; derfor maae Du hulke, sukke
og græde saa meget som Du kan. Hold Lommen
tørklædet for Djnene, isald Du ikke kan komme ud
af det paa anden Maade.

Henrich.

Jeg vil lade Koffepigen give mig en Klud med
et Løg eller noget Peberrod i.

Grøn.

O Sagen er ikke saa vanskelig. Men Du bli-
ver her i Stuen. Jeg skal give Pigerne Ordre til
at vise de Fremmede herind, naar de kommer.

(gaaer.)

Ellevte Scene.

Henrich (allene.)

Hulke, sukke og græde, holde Lommen tørklædet
for

for Dinene . . . Jeg seer at vi skal spille Comedie i Dag. Nei, det maae nok være en Tragedie, siden her skal grædes. . . . Det er dog ikke afgjort, for jeg har ladet mig sige, at der er mangen en Comedie, som man kan græde Blod over. . . . Jo vist er det en Tragedie, for min Herre er jo død. Men tyst! der har vi udentvivl vores Mand. Nu gjelder det at spille sin Rolle.

Tolvte Scene.

Henrich. Prokurator Snit.

Prokuratoren.

Hør min Ven! En Pige har viist mig herind. Er det ikke her, at Madame Grøn boer?

Henrich.

Ja min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Prokuratoren.

Vil De ikke være saa god at melde hende, at hendes Fætter, Lysias Snit, Advokat i Ebbeltoft, er her, og ønsker at tale med hende. Eller er hun kanske endnu paa Landet?

Henrich.

Nei, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Prokuratoren.

Destobedre min Ven! . . . Græd ikke! Man maae søge at glemme sine Sorger.

Hen-

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Prokuratoren.

Maaskee hun er i Byen hos een af sine Veninder?

Henrich.

Nei, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Prokuratoren.

Nu, saa vær da saa god at melde mig.

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Prokuratoren.

Et Dieblisk endnu, min Ven! Jeres Graad gjør Jeres Karakter Vre, og beviser hvor meget I holdt af Jeres Herre. . . . Det gaaer mig ogsaa ind i Sjelen . . . men vi ere nu engang alle dødelige . . . og, for at sige Sandhed, saa er Livet underkastet saa mange Gjenvordigheder . . . naar man har den Ulykke at være Hunsfader, som jeg . . . Desuden var min Fætter Grøn ikke ung mere . . . over sine halvhundrede Aar. . . . Voer Procurator Brun langt her fra?

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . Nei, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Pro

Prokuratoren.

Vær da saa artig, ogsaa at melde ham, at jeg er kommen. Jeg kan vel blive her i Stuen?

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Prokuratoren.

Naa, min Ven! lad nu alting være godt. Trist Mod! en Smule Philosophie! Troe mig, at jeg som staaer her, jeg kan trænge mere til Trøst, end nogen anden.

Henrich.

Nei, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Prokuratoren.

Ja jeg veed det bedre. Men gaae nu og meld mig, som jeg har bedet om.

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . .

(gaaer grædende ud.)

Trettende Scene.

Prokurator Snit (alene.)

Den stakkels Karl har ret rørt mig til Sjelen. . .
En deilig Sal! . . . ret en deilig Sal! . . .
Smukke Møbler! . . . ret nydelige Møbler! Der
er ingen Børn . . . men jeg har en Broder . . .
en Broder, der raaber mig ud for en trættesjer
Mand, og som den, der kunde være i Stand til at
Seibergs Skuespil. 3die Deel. I gøre

gjøre den stakkels Euke Portræt. Nei, min Broder! Jeg skal forsvare hende, det er min Pligt. Jeg er den ældste, og jeg er lovkundig. Jeg veed nok, at han vil indsmigre sig hos hende. Han er lige i Hælene paa mig, men jeg er kommen først, og lad ham nu komme, naar han vil. Jeg ønsker intet mere, end at forlige mig med ham; det er jo min Broder; men hvorledes glemme alle de Stræger, han har spillet mig . . . og hans Datter spiller under Dække med ham. Har hun ikke der sat mig Gluer i Hovedet paa min Laps? . . . har hun ikke faaet ham til at gjøre et Skridt? . . . Men jeg samtykker aldrig i det Giftermaal. . . . Det vil sætte en Plet paa hende. . . . Desto bedre! . . . desto værre for min Broderdatter og hendes Fader! . . . Denne Prokurator Brun lader til at være en brav Mand; det er ham, der har forliget os med den afdøde Fatter; og siden han har ladet os kalde for at være tilstede ved Voets Afskoning, saa maae nok den Afdøde have betænkt os noget anseeligt i sit Testamente. Vilde nu blot den gode Prokurator Brun ikke glemme, at han bør holde med mig, som hans Kollega! . . . Esprit de corps! . . . Esprit de corps! . . . Det er en vigtig Sag. . . . Min Broder er jo kun's Fjeldtskjer, og . . .

Tjortende Scene.

Prokurator Snit. Feldtsfjer Snit.

Feldtsfjeren (uden for.)

Jeg siger, at De maae lade hende aarelade
strax.

Prokuratoren.

Er det ikke min Broders Stemme jeg hører?

Feldtsfjeren (uden for.)

Det lader som den stakkels Tiggerkone netop
har ventet med at besvime til jeg var kommen. Er
det dog ikke en Lykke, at der just var en Doktor ved
Haanden?

Henrich (indenfor.)

Vil Herr Doktoren da ikke selv have den Gods-
hed at aarelade hende?

Feldtsfjeren.

(i det han kommer ind.)

Nei, jeg tager ikke Møringen fra Byens Folk.
Jeg har givet et godt Raad, og det har jeg gjort
gratis. En anden havde ladet sig betale derfor.

Prokuratoren.

See, er Du der, min Broder?

Feldtsfjeren.

Skal jeg træffe Dig her, Monsiere?

Prokuratoren.

Jeg er ret glad ved at see Dig.

Feldtskieren.

Det fornøier mig meget at møde Dig.

Prokuratoren.

Du er vel kommet her for Fætterens Testamentets Skylb?

Feldtskieren.

Vær oprigtig, Konfrere! det er det, som har trukket Dig hid. Jeg kommer for at trøste en agt værdig Enke.

Prokuratoren.

Det er netop mit Brevende, min Broder! men jeg kommer ogsaa for at afhente min Herr Søn.

Feldtskieren.

Din Søn! ja det er saamænd en smuk Karl.

Prokuratoren.

Altid saa god som Din Datter.

Feldtskieren.

Ja saa! at bortføre sin Cousine, er det ikke smukt?

Prokuratoren.

Bortføre? her er ingen Bortførelse; hun er løbet efter ham.

Feldtskieren.

Da havde hun saamænd ogsaa en Karl at løbe efter.

Prokuratoren.

Lad os lade det fare, min Broder! Vi maae
takke

talke Herr Brun og Enken for, at vores Børn strax bleve skilte fra hinanden, da de kom hertil. Vi kan gjøre den Sag af, naar vi først har faaet Testamentets Indhold at vide. At han har betænkt os deri, det veed vi, men hvor lidt eller hvor meget vi faaer, see, det veed vi endnu ikke. Den stakkels Fætter Erpn! er det dog ikke smukt af ham, at han har tænkt paa os i sin Dødsstund, uagtet han har været saa vreed paa os.

Geldtskieren.

Tilforladelig. Deraf seer man, hvor meget man havde lret i den Tid, da man saaledes forfulgte og chicanerede ham.

Prokuratoren.

Hvad er det, Du siger der? Er Du vel paa-
staae, at det ikke er Dig, der har været Hjulet og
Drivefsjedren i alle de Maskiner, der bleve sat i
Gang, for at gjøre ham Fortrød?

Geldtskieren.

Jeg? jeg skulde troe at det var Dig. Paa-
staaer Du ikke altid, at det er Dig, der bør føre
Ordet, fordi Du er den ældste? Er det ikke Dig,
der ved Dine smukke Phraser har sat alle Mennesker
i Byr og Glamme imod ham?

Prokuratoren.

Siig heller, at jeg, som den ældste, og som
den, der har de fleste Kundskaber . . . for dem har
jeg

Jeg . . . (Heldtsjeren leer.) Ja lee kun! . . . Det er dog sandt . . . jeg burde føre Ordet, og staae i Epiden for Jer andre. Du og Dit øvrige Slægt gif lumst og underfundig til Værks. Jeg gif aabent lyst frem; Du snigede Dig omkring i Mørket, og saarede ham, uden at han kunde see, hvor Saaret kom fra. Jeg sukkede hemmelig over, hvad jeg var nødt til at gjøre. Gode Gud! Jeg . . . jeg jeg skulde laste min Fætter Grøn, fordi han spillede Comedie? Jeg, der har saadan Passion for Comedien? der selv har skrevet en Comedie?

Heldtsjeren.

Afskrevet, vil Du sige. Du veed sagte, hvad Folk mumler om: at Du sandt den i et Stervboe.

Prokuratoren.

Dagvaskelse, min Broder! men som ingen Slæde kan gjøre mig. Gud ske Lov! hele Verden veed, at en Procurator er en Videnskabsmand.

Heldtsjeren.

Jeg skulde troe, at en Læge er ligesaameget Videnskabsmand, som en Procurator.

Prokuratoren.

Hvorfor siger Du ikke en Doktor? Du har jo dog faaet Folk narret til at give Dig den Titel.

Heldtsjeren.

Lad dog ikke Misundelsen tale saa høit, Monfrere! Du har gjort Dig Umage nok for at Folk skulde

skulde kalde Dig Herr Advokat; men Folk har ikke villet bide paa.

Profuratoren.

O, man kjender mine Fortjenester; man kjender ogsaa Dine. Man har endnu ikke glemt Kammeraad Staldstue, som Du gav Brækmiddel for at kurerer ham for Blodstyrning, og som Du da ogsaa kurerede ind i Evigheden.

Feldtskieren.

Husser Du, da Du brændte et Hoved-Document op for Din Principal, fordi Din Contrapart havde sendt Dig et hundrede Gladstrandste Østers, som han selv havde ædet Dyrene ud af, og siden fyldte Skallerne med Nigsorter, Kroner og Dukater?

Profuratoren.

End den Gang, da Du havde drukket for meget Champagne, og begyndte at skjere det sunde Been af en Patient, istedenfor det syge?

Feldtskieren.

End den Gang, da . . . Dog jeg vil ikke tale mere om Dine Bedrifter. Du skal faae at see, at vores Fætter altid har udmærket mig fra Resten af sin Familie.

Profuratoren.

Ja, det vil vi faae at see, og det ret strax. Jeg hører nogen komme, det er rimeligvis min Kollega, Profurator Brum.

Feldtskieren.

Feldtsjeren.

Chirurgus Brun, vil Du vel sige? Kanstke
han endogsaa er Doktor.

Profuratoren.

Kan vel være; men sikkert ikke i den Kunst at
drabe Mennesker.

Feldtsjeren.

Og endnu mindre i den Videnskab, at plyndre
dem.

Femte Scene.

De Forrige. Grøn.

Grøn.

Velkommen, mine Herrer! De er formodentlig
min afdøde Vens to Fættre?

Profuratoren.

Jeg er Advokaten Eustas Snit, Herr Advokat!

Feldtsjeren.

Herr Advokat! . . . ha ha ha! . . . Om
Forladelse, Herr Doktor! at jeg leer ad min Bro-
der. Jeg er Doktor Hippocrates Snit, Herr Kol-
lega!

Profuratoren.

Kollega! . . . Han troer, Herr Advokat, at
De er Medikus.

Grøn.

Det har han ikke Uret i, min Herre!

Feldtsjeren.

Feldt Skjæren.

Seer Du, Monfrere!

Prokuratoren.

Hvorledes, min Herre? De er da ikke Advokat?

Grøn.

Jo vist er jeg. Man kan jo gjerne være begge
Dele paa een Gang?

Feldt Skjæren (affides.)

Au, for en Ulykke! nu er jeg lige nær.

Prokuratoren (affides.)

Jeg vil dog haabe, at Advokaturen kaster mere
af sig end Lancetten, og at han altsaa skal holde til
min Side.

Grøn.

Hvad fattes Dem? mine Herrer! De taler jo
med Dem selv?

Prokuratoren.

O det er ingen Ting.

Feldt Skjæren.

Ingen Ting. De er da Executor Testamenti?

Grøn.

Ja, mine Herrer! Jeg har først i Morges
faaet de Breve, som De har skrevet mig til.

Feldt Skjæren.

Disse Breve have kunns svagt kunnet udrykke
det sørgelige og forfærdelige Indtryk, som den græs-
felige

selige Esterretning . . . Al, min Herre! det er af de Ting, som . . . naar man tænker derpaa . . . nagtet jeg er vant dertil, i Betragtning af mit Levebrød . . .

Grøn.

Ja, De er Læge.

Feldt Skjeren.

Jeg kan ikke skildre Dem . . . Tal dog Monfrere! Du, hvis Profession det er at tale.

Profuratoren.

Dersom det, for en Mand, der er øvet i at tale, er ofte saare vanskeligt at finde nogen Velsælenhed, endog naar det gjælder om Undersøgelser, der høre til hans Sag, hvor maae det da ikke være tidobbelt vanskeligt og smertefuldt for ham, at befinde sig i en Stilling . . . hvor sammenstødende Omstændigheder . . . hvor han maae . . . hvor han ikke kan, . . . Al, min Herre! det er en meget uhyggelig Hændelse.

Feldt Skjeren.

Det er gandske vist, min Herre! at dersom . . . Men hvad var dog den salig Fatters Sygdom?

Grøn.

Hans Sygdom? . . . Paa min Vre! jeg veed det ikke engang selv, og Doktorerne vidste ikke mere derom end jeg. . . . De fulgte den store Doktor Molieres Forskrift: Clysterium donare, postea

postea seignare, ensuite purgare. Først gav de ham Suppe med en Pind i, saa aarelod de ham, og endelig bombarderede de ham med Laxativer.

Feldtskieren.

Gud bevare os! Hvad siger De? at give Suppe i en ubekendt Sygdom! Stakkels Fatter! ham har de da dræbt! . . . (forvirret.) Om Forladelse! Tusfende Gange om Forladelse! Herr Doktor! det var ikke saaledes meent.

Grøn.

Skader ikke. Vi veed meget vel, baade De og jeg, hvad man beskylder os for. Men jeg seer tydeligen af Deres Breve og Taler, hvor oprigtig De ere bedrøvede over Deres Fatters Død. Hør nu: imedens vi venter paa Madam Grøn, tillader De mig vel at tale noget med Dem om Deres Børn.

Profuratoren.

De har handlet som en ærlig Ven, i Henseende til Dem, min Herre!

Grøn.

De har dog vel ikke gandske fast besluttet, ikke at foreene dem?

Feldtskieren.

Hvad mig angaaer . . . Jeg siger just ikke . . . men, tilforladelig, jeg fornedrer mig aldrig til at gjøre et Skridt, som . . .

Pro:

Prokuratoren.

Lad os først gjøre Ende paa Sagerne med Testamentet, Herr Advokat! og siden ville vi tænke paa hvad der kan gøres for vores Dørn.

Grøn.

Det kan ikke staae længe paa med Testamentet. Jeg har ladet mig give en Kopie deraf. Men der kommer netop Madame Grøn.

Sextende Scene.

De Forrige. Madame Grøn (i døb Sorg.)

Grøn.

Velkommen, min gode Veninde. Disse to Herrer ere Deres to Fætttere. Der seer De Herr Advokaten, og der Herr Doktoren.

Mad. Grøn.

Mine Herrer! . . .

Feldtskieren.

Det vilde have været behageligere for os, Madame, at gjøre et saa interessant Besjendskab, som Deres, under andre Omstændigheder.

Prokuratoren.

I denne store Sorg, som Tabet af en saa kjer Slegtning forvolder os, er det os en Trøst at tænke paa, at han dog ikke har taget med sig i Graven det maaskee ikke aldeles ubillige Nag, som han i saa lang Tid har til os.

Feldt

Feldtstjeren.

Og vi smigrer os med, at De ville være ligesaa overbærende som han, og værdige os Deres Venstreb som Elægtninge, der . . .

Mad. Grøn.

Jeg beder Dem om Forladelse, mine Herrer! men De maae ikke smigre Dem dermed. Min salig Mand var vreed paa Dem sin hele Levetid. I det Dieblst, da han skulde døe, glemte han sit Had. Naar det kommer saa nær med mig, kan jeg maaſkee gjøre den samme Opofrelse; men saalange, som jeg endnu seer Døden langt borte, maae De ingen Regning gjøre paa Tilgivelse.

Prokuratoren.

Men, Madame! det synes mig . . .

Feldtstjeren.

Under saa sørgelige Omstændigheder . . .

Mad. Grøn.

Ja, mine Herrer! jeg er bedrøvet . . . meget bedrøvet . . . Men Sorgen har den Virkning hos mig, at min Vrede forøges.

Prokuratoren.

De, der elskede Deres Mand saa høit . . .

Mad. Grøn.

Ja vist nok elskede jeg ham; jeg elsker ham endnu, og jeg skal aldrig aflade at elske ham; men det er just for denne Kjerligheds Skyld, at jeg er saa vreed

vreed paa Dem, der har forvoldet ham de eeneste
 Fortrædeligheder, som han havde saa længe som
 han levede.

Feldtskieren.

Madame! det er ikke mig.

Prokuratoren.

Jeg forsikrer, at jeg ingen Deel havde deri.

Mad. Grøn.

Jeg gad nok vide, mine Herrer! hvad gode
 Grunde De kan have til Forsvar for den Fordom,
 som man i gamle Dage havde imod Skuespillerne.

Prokuratoren.

Jeg tilstaaer gandske oprigtig, Madame!

Mad. Grøn.

Og jeg tilstaaer ogsaa gjerne, at denne Stand
 er mere til Fornøielse end til Nytte for Selskabet
 og Staten. Men er det den eeneste Stand, man
 kan sige det om? Det er nu eengang saa med alt,
 hvad man kalder Konster: lidt Underviisning, og
 megen Fornøielse. Men det er dog vel noget?

Feldtskieren.

De har Ret; saa gaaer det med min Kunst og
 saa, Madame.

Mad. Grøn.

Fornøielsen maae da nok være een paa Deres
 Side. Men fordi en Profession er mindre nyttig
 end

end en anden, er derfor den, der driver en saadan Profession, mindre brav Mand?

Prokuratoren.

Det veed Gud, han ikke er.

Mad. Grøn.

Mindre nyttig, naar han gjør Lykke, er det ikke at være mindre skadelig, naar hans Forsøg mislykkes? og Aftøren, der spiller slet, gjør han ikke mindre Skade i Verden, end Doktoren, der tager Feil af en Sygdom, eller Advokaten, der vaaser?

Feldtskieren.

Det er gandske vist, Madame! men . . .

Mad. Grøn.

Dersom endda Estertanke havde gjort Dem fornuftige; men langt fra. . . . Jeg seer at De ere lige saa affindige, som De har været, mine Herrer! og den Maade, hvorpaa De opfører Dem imod Deres Børn, som De tvinger til at løbe bort fra Dem

Prokuratoren.

O Madame! hvad den Sag er angaaende . . .

Mad. Grøn.

De har Ret. Den vedkommer ikke mig. Jeg vil heller ikke mere have dermed at bestille. Det er mig nok at jeg har lattet mit Hjerte. . . . Jeg trængte dertil . . . Jeg er saa bedrøvet. . . . Al, Herr Brun! De var denne kiære Mands Ven . . .

Mine

Mine Lærere Jeg kan ikke tale mere
(han tæller sine Fingre; de to Brødre ligesledes. Efter nogen
Sandhed.) De har skyndet Dem at komme hertil,
mine Herrer! for at se Testamentets Indhold at
vide. Herr Brun er saa god at foresætte Dem det.

(Brun bringer Stole.)

Geldstjeren (afslædt til sin Brøder.)

Monfrere! . . .

Profuratoren (ligesledes.)

Du da, min Brøder!

Geldstjeren.

Denne Kone holder just ikke meget af os.

Profuratoren.

Vi maa se at stille hende tilfreds. (hoit.) Lad
os da høre Testamentet.

Brun

(i det alle sætte sig.)

Førend jeg begynder at læse, maa jeg erindre
Dem om Testators Karakter. Han var noget
hævnjerrig.

Geldstjeren.

Hvordan? Skulde han have villet hævne sig paa
os ved sit Testamente?

Profuratoren.

Skulde han have ladet Galden flyde ud paa et
saa høitideligt Dokument?

Brun.

Grøn.

Ikke saa aldeles. Men det kunde vel hælde sig, at De ville finde Testamentet noget urimeligt. Og jeg maae ærligen tilstaae Dem, at jeg har været ham behjælpelig, og at Spasen er min Opfindelse.

Prokuratoren.

Destobedre! . . . (affides til sin Broder) Du skal see, at det gaaer ud over Dig. Han gjør sig vist ikke lystig over en Stand, der giver ham Leilighed til at fortjene mange Penge.

Feldtfljeren

(affides til sin Broder.)

Og jeg vedder, at han gjør snarere Nar af Lovbogen end af Pharmakopeen.

Grøn.

Har De noget hemmeligt at tale om, saa vil jeg hie.

Prokuratoren.

Aldeles ikke. Jeg beder . . .

Grøn.

De Herr Advokat! der har saa mange Kundskaaber i Praxis, kjender De nogen Skuespil?

Prokuratoren.

O ja . . . nogen . . . temmelig mange . . . næsten allesammen.

Zeibergs Skuespil. 3die Deel.

U

Grøn.

Grøn.

Altsaa kjender De sikkert en Comedie, der hedder
der Trillingerne i Venedig?

Prokuratoren.

Trillingerne i Venedig? . . . Det kommer
mig for, som . . . O ja vist kjender jeg den.

Mad Grøn.

Åh, hvor min stakkels Grøn spillede Harlekin i
det Stykke!

Feldtfleren.

Harlekin?

Prokuratoren.

Min salig Fætter spillede Harlekin?

Mad. Grøn.

Ja, mine Herrer! og det mesterligt.

Prokuratoren.

Men jeg beder Dem, hvad har Testamentet at
gjøre med disse Trillinger i Venedig?

Grøn.

Fordi der i denne Comedie tales om et Testa-
ment, og om et lille Vilkaar, som Testator paalægger
sine Arvinger.

Prokuratoren.

Et Vilkaar! og det er?

Grøn.

At bære deres hele Levetid en grøn Kjole med
Guldgaloner paa.

Pro.

Profuratoren.

Den Dragt er ikke passelig for en Advokat.

Feldt Fjeren.

Det var et besynderligt Vilkaar.

Profuratoren.

Er det en *Conditio sine qua non*?

Grøn.

Upaatvovselig!

Profuratoren.

En grøn Kjole med Guldgalonjer paa! Man

kunde vel overtale sig . . .

Feldt Fjeren.

For min Stand er den ikke saa urimelig; og

for at vise, i hvor høi en Grad denne kjere Fætters

Minde er os dyrebart . . .

Profuratoren.

Og dersom en saadan Føielighed kunde forelige

os med vores kjere Cousine . . .

Grøn.

Vilkaaret med den grønne Kjole er just ikke net-

op der samme her i dette Testamente., dog nærmere

det sig noget dertil. Vil De engang høre de to Ar-

tikler, som angaaer Dem. (Læser.) Item, jeg giver

og testamenterer til min Fætter Eufias Enit, be-

rømt Procurator i Ebbekøst i Jylland, i Betragt-

ning af det Slægtskabsbånd, der forbinder os, og

af det Vensteb, som jeg i gamle Dage bar for

ham,

"ham, og som jeg nu føler paa ny oplivet, den
 "Summa Fem Tusende Rigsdaler, skriver 5000
 "Ndr. Dansk Courant, der, imod hans blotte Qvite-
 "tering, skal betales ham ud af Voets netto Be-
 "holdning" . . .

Prokuratoren (tørre Vinene.)

Den stakkels Fætter! Jeg kan ikke høre hans
 Testament læses, uden at føle mig bevæget ind til
 Sjelen. (affides, til sin Broder.) Kan Du nu høre?
 min Broder!

Grøn (læser videre.)

"Men saasom bemeldte Pysias Snit længe har
 "forfulgt mig i min Ungdom for at forhindre mig
 "fra at blive Skuespiller, hvilken Stand jeg dog
 "skylder min Formue, og hvorved jeg følgerigen og
 "saa er bleven sat i Stand til at vise bemeldte min
 "Fætter i Gjerningen, hvor fjer han er mig, saa er
 "det min alvorlige Villie og Meening, at han for-
 "meligen og højtideligen skal affone denne sin
 "Forbrydelse imod Skuespillerstanden paa saadan
 "Maade" . . .

Feldtsfjeren

(affides til sin Broder.)

Kan Du nu høre? Monfrere!

Grøn (læser videre.)

"At bemeldte Summe ikke maae udbetales ham,
 "med mindre han, en smuk Sommer-Solskins-Dag,
 "Klok-

"Kloffen tolv om Formiddagen, gaaer fra mit
 "iboende Huus hen paa Helsingørs Raadstue, for at
 "undertegne Qvitteringen, klædt som Oldsur i den
 "Stundesløse".

Prokuratoren.

Som Oldsur!

Feldtsfjeren (assides.)

Prokuratoren har han ikke sparet.

Grøn (læser videre.)

"i sin fulde Dragt, graae Kjole, sort Flors Hals-
 "slud, sort Paryk med lang Pidsk i, sorte Støvler-
 "ter med Messingknapper i, Hjortelæders Gehæng
 "uden paa Kjolen, med en lang Kaarde i, og store
 "gule Handsker."

Feldtsfjeren (assides.)

Jeg langes efter at høre min Dom.

Prokuratoren.

Men hvad er alt dette for Spas? min Herre!

Mad. Grøn.

Åh, Herr Advokat! vi ere sandelig ikke i Hu-
 "mor til at spase.

Feldtsfjeren.

Min Broder som Oldsur!

Grøn.

Nu kommer den Artikel som angaaer Herr
 Doktoren.

Feldtsfjeren.

Feldt Kjeren: (tæller Svøden af.)

Jeg svøder allerede. (tæller Svøden af Panden)

Søn (læser.)

"Item af samme Marsager og Bevæggrunde som ovenmeldt, giver og testamenterer jeg til min Fætter Hippocrates Snit, vel renomméret Feldt Kjeren i bemeldte Ebbeltoft i Jylland, en lige Summe af fem Tusende Rigsdaler, skriver 5000 Rdlr. Dansk Courant".

Feldt Kjeren: (læser.)

Hidtil gaar det herligt.

Prokuratoren (afledes.)

Jeg vil dog haabe, at her ogsaa er et Vilkaar.

Søn (læser.)

"der paa samme Maade skal ham udbetales, dog under det Vilkaar".

Prokuratoren (afledes.)

Bravo!

(Feldt Kjeren tæller Svøden af sig.)

Søn (læser.)

"at han, ligesom hans Broder, gaar til Fods fra mit Huus hen paa Rindstuen en Køn Solskinsdag, klokken tolv om Middagen, for at underregne Lutteringen, klædt som Jeppe paa Bjerget".

Prokuratoren (afledes.)

Bravissimo!

Feldt

Feldtsfjeren.

Jeppe paa Bjerget! hvad er det for en Kogle?

Mad. Grøn.

Åh min Gud! det var een af min Mands bril-
lante Roller. Kjender De ikke den forvandlede
Bonde af Holberg?

Grøn (laser.)

Saaledes som han er klædt i anden Akt, med Gul-
denstykkets Sloprok og Guldbrokades Nathue paa"

Profuratoren.

Guldbrokade, min Broder!

Feldtsfjeren.

Tusend Tak, Monfrere! Medicinen har intet
at rose sig af.

Profuratoren.

J det mindste har den salig Mand været
upartist.

Feldtsfjeren.

Er det alt hvad der angaaer os i Testamentet?

Grøn.

Det er Hovedsagen. Dog er der en lille Arti-
kel endnu.

Profuratoren.

Lad os da høre den. Den er vel lige saa smuk
som de andre.

Grøn (laser.)

"Og saasom begge mine Kjære Fætters ere Enke-
mand,

"mænd, saa giver og testamenterer jeg end videre
 "Fem Tusende Rigsdaler, skriver 5000 Rdlr. Danſk
 "Courant, til den af bemeldte min Søtter, der finder
 "sig i at gifte sig med en Aftrise". . .

Prokuratoren.

Gifte sig med en Aftrise! . . . Var Manden
 gal? . . . Om Forladelse! Madame!

Mad. Grøn.

Uden Omstændigheder, Herr Advokat! Det for-
 nærmer mig ikke.

Feldt Kjeren.

Det var altsaa ti tusende Rigsdaler.

Prokuratoren.

Men, med Tilladelse at spørge: Skulde der
 ikke mangle en lille Formalitet?

Grøn.

Confirmation vil De vel sige? Vær rolig i den
 Post. Testamentet er confirmeret. Men De kan
 jo gaae fra Arv og Gjæld.

Prokuratoren.

Au for en Ulykke! . . . Men seer De, min
 Herre! De begriber selv, at det er os umueligt . . .
 Enten er det Spøg eller Alvor . . . Er det Spøg,
 saa er det meget uanstændigt og upassende . . . Er
 det Alvor, saa . . . Fem til ti tusende Rigsdaler
 . . . flødt som Oldsux . . .

Felder

Feldtskieren.
 Som Jeppe paa Vjerget . . . Nei min Herre,
 nei . . . aldrig . . . imidlertid . . . ti tusende
 Rigsdaler . . . lad mig see . . . Nei, det er et
 Tyrannie, et usamt Vilkaar; det ene som det
 andet.

Prokuratoren.

Det er et skammeligt Vilkaar, uantageligt,
 som ikke kan bestaae for Retten. Vi procederer . . .

Grøn.

De glemmer at Testamentet er confirmeret.
 Forresten, mine Herrer! De ere jo ikke tvungne til
 at antage Gaven, som Testator har tiltænkt Dem,
 og saa ophører Vilkaarene af sig selv.

Prokuratoren.

Hvordan, min Herre! meener De, at jeg ikke
 veed saa meget selv? . . . Jeg takker Dem forresten.
 Jeg seer, at om De har været den Afsødes
 Ven, saa har De ikke været vores.

Grøn.

Jeg har ikke havt den Ære at kjende Dem
 førend nu.

Prokuratoren.

Fem til ti tusende Rigsdaler! . . . men, gifte
 sig med en Aftrise! . . .

Feldts

Feldtsjeren.

Ti tusende Rigsdaler! Du min Gud! de vilde have kommet mig ret tilpas. . . .

Grøn.

Det gjør mig virkelig onde, at jeg har været Opfinder af disse Vilkaar. . . . Vel er det sandt, at man kunde sige Dem: Et Korters Tid løber snart; at De har forvoldet Deres Fætter mange fire Timer; at fem tusende Rigsdaler for en lille Spadseretur hen paa Raadstuen ere ikke at foragte. . . .

Feldtsjeren.

Ligger Raadstuen langt borte?

Grøn.

I den anden Ende af Byen, Herr Doktor!

Feldtsjeren.

Naa saa Gud være os naadig!

Grøn.

Man kunde sige Dem, at det at gifte sig med en Akrise, er ikke saa meget urimeligt, især naar hun har en Medgift af fem tusende Rigsdaler, og desuden en god aarlig Indkomst. . . .

Prokuratoren.

Ja, naar man var saa lykkelig at finde en Naadame Grøn.

Mad. Grøn.

Jeg takker for Komplimenten, ifald den er oprigtig meent.

Grøn.

Man kunde end videre foreskille Dem, at det er just en saadan smuk Sommerdag som i Dag, at Testator har bestemt; at Pengene ligge afstalte paa Haandstueh, og at det beroer eene paa Dem, naar De vil hente dem. Men jeg skal vel tage mig i Agt for at gjøre den mindste Bemærkning, at bruge den mindste Overtalelse. Jeg vil blot sige, at da jeg ikke vidste, om De vilde opfylde det første Vilkaar, eller ikke, saa har jeg ladet bringe de bestemte Dragter herhid. Seer De! . . . i dette Kabinet paa høire Side ligger Oldfures Dragt; og i dette paa venstre vil De finde alt, hvad der hører til Jeppe paa Hjerget.

Prokuratoren.

Hvad, min Herre! tænker De . . .

Grøn.

Ikke for hastig. Overlæg Sagen noie. Om et Korters Tid kommer jeg igjen, for at høre Deres endelige Beslutning.

Prokuratoren.

Men tillad mig dog, kjære Ven! et Ord endnu. De er Executor af Testamentet. Kunne vi ikke foresenes om denne Sag?

Grøn.

Grøn.

Grøn.

Hvad vover De at foreslaae mig?

Prokuratoren.

Men hvad kan det staae? Vi nødes til at re-
noncere paa Arven, saafremt De er paaftaaelig; thi
De begriber dog sagte, at en Advokat . . . en Dok-
tor kan ikke . . . man vil gjøre Nar af dem . . .
Seer De: den kjære salig Fætter har jo dog bestemt
disse Penge for os. Om De nu lader os faae dem
uden at fordre Vilkaarenes Opfyldelse, hvem ska-
der det da? Ingen; slet ingen.

Grøn.
De glemmer Enken, som Pengene, i dette Til-
fælde . . .

Feldtstjeren.

Al, den kjære Søster! hun har jo selv samtyk-
ket i, at hendes salig Mand betænkte os? Hoi os
dog i denne Post, Madame!

Mad. Grøn.

Hvordan? mine Herrer! jeg skulde overtræde
min afdøde Mand's Villie? Læsningen af de tre Ar-
tikler har paa nye aabnet alle mine Saar. Man
tjender deri saa fuldkommen min stakkels Mand's
gode Hjerte. Al! hvor er det dog ikke tungt at
miste alt hvad man elsker! Hvor en stakkels Enke
dog er at beklage! Kom, Herr Brun! følg med
mig. Tjenerinde, mine Herrer! (gaar.)

Grøn.

Gron.

Mine Herrer! jeg har den Ære . . . Jeg siger
Dem ikke Farvel endnu. (Ganer.)

Syttende Scene.

Prokurator Snit. Feldtskjer Snit.

Prokuratoren.

Min Broder!

Feldtskjer.

Nu vel, Monsfrere!

Prokuratoren.

Det har været en dum Karl, den salig Fætter.

Feldtskjer.

Et Halehoved, Monsfrere! eller ondskabsfuld,
som en Kat.

Prokuratoren.

Endogsaa efter Døden at spille Comedie med
Folk!

Feldtskjer.

Det er nok den første Gang, at en død Mand
har gjort sig tilgode paa en Doktors Bekostning.

Prokuratoren.

En Advokat, klædt som Oldfux!

Feldtskjer.

En Doktor, som Jeppe paa Bierget!

Pro.

Prokuratoren.

Og det er for de Narrestregers Skyld, at jeg har passeret baade det store og det lille Belt!

Feldtsfjeren.

Og jeg reiste over den salte Øge fra Aarhus til Kallundborg! Var det endda paa en Tid, da man spillede Vasskerader.

Prokuratoren.

Det siger jeg ikke.

Feldtsfjeren.

Ti tusende Rigsdaler! det var en Fjonne Kapital for en . . . for to fattige Djeule som vi . . . Vidste man bare at de ikke fik det at vide i Ebbeltoft.

Prokuratoren.

Jeg vil dse paa, at det kommer i de Svenske Aviser.

Feldtsfjeren.

Og den Raadstue, der ogsaa skal ligge saa forbandet langt herfra.

Prokuratoren.

Ja ikke nok med det: Der er saadan en Mængde Skriverfarte. De vil artig lee ad os, disse unge Mennesker.

Feldtsfjeren.

Det er afgjort: Jeg tager min Datter med mig, og reiser . . . Du min Gud! . . . Ti tusende Rigsdaler!

Pro-

Prokuratoren.

Jeg vil have at vide, hvem min Søn er hos; jeg henter ham, og reiser hjem til Ebbelstoft.

Feldt Kjeren.

Sa lad os reise!

Prokuratoren.

Og det strax. Men jeg lægger Proces an imod Stervboet: det skal i det mindste betale mig Reispengene. Og saa skal Du see, hvor jeg skal vide at skrive Regning.

Feldt Kjeren.

Det er imidlertid Dig, Monfrere, der har volde os denne Ydmygelse.

Prokuratoren.

Det er ligesaameget Dig, min Broder! Men ingen Vebreidelse!

Feldt Kjeren.

Ti tusende Rigsdaler!

Prokuratoren.

Du er fordømt interessert. Var her paa det samme en Afkrise, saa friede Du til hende strax. Jeg seer nok, at Du vil hen og tage den Guldbroskades Nathue paa.

Feldt Kjeren.

Stig heller, Monfrere, at Du ønskede, jeg vilde foregaane Dig med mit Exempel.

Pro

Profuratoren.

Gaae kun! . . . gaae kun! . . . den Ceres monie! . . . Din Masseradedragt ligger i det Kabinet.

Feldtskieren.

Og Din, Monfrere, her i det andet.

Profuratoren.

Fanden fare i Forfatteren af disse Trillinger i Benedig! og i hans gallonerede Kjole!

Feldtskieren.

Ja det siger jeg med. Det er den Kjeltring, der har indgivet den anden Kjeltring Ideen til disse Narrestreger.

Profuratoren.

Naa hvad venter vi da paa? Kom lad os gaae! (affides.) Gud forlade mig! Fem til ti tusende Rigsdaler!

Feldtskieren.

Ja lad os det. Vi kan intet bedre gjøre.

(nærmer sig til Kabinettet.)

Profuratoren.

Hvad vil Du der? min Broder! Jeg troer Du vil derind.

Feldtskieren.

Saamænd vil jeg ikke . . . jeg gaaer . . . men der er jo intet Ondt i, at jeg er nysgjerrig
 efter

efter at see den Dragt, som jeg paa min Ere,
aldrig tager paa.

Prokuratoren.

Nysgjerrigheden kunde faa' dig til
at prøve den.

Feldtskieren.

Prøve den? Jeg forsikrer dig, nei Forre-
sten, om jeg endog prøvede den, gik jeg derfor ikke
ud med den paa Gaden (Vabner Dorren) Du
min Gud! det er dog Alvor. Ligger ikke Klæderne
der paa en Stool?

Prokuratoren.

Meget vel, min Broder! meget vel! Du er
er allerede næsten bestemt. Vil du, at jeg skal agere
Baron Nilus med dig?

Feldtskieren.

Tie stille, Monfrere! Troer du at jeg er i Stand
til (Prokuratoren nærmer sig til det andet Kabinet)
Men du gaaer jo selv hen til dit Værelse?

Prokuratoren.

Jeg tager bare min Hat og Stok, for at gaae
min Vej.

Feldtskieren.

Og hvad mig angaaer Ti tusende Rig-
daler Jeg vil ikke see mere (Vabner Dor-
ren igjen) Hvad seer jeg! Salig Fatters Bibliotek
thel Jeg maae see om der ere nogle medicin-
Seibergs Skuespil. 3die Deel. X Ite

ikke Bøger iblandt. FINDER jeg nogen til Forsvar for Vaccinationen, saa sværger jeg ikke for mig selv, at jeg river det forbandede Kram i Stykker.

PROKURATOREN.

Du søger kun om en Undskyldning, for at kunne gaae ind.

FELDTSKJEREN.

Det er vist nok at disse Bøger denne Dragt . . . ti tusende Rigsdaler Ih hvad! Klokkeren er jo ikke saa mange. (Gaar ind)

Attende Scene.

PROKURATOREN (allene.)

Nu da! er han ikke inde i Kabinettet? Statskæls Broder! Penge har dog altid været hans svage Side Men for det Kjob misunder jeg ham dem sandelig ikke I midlertid troer jeg at jeg bøde af Vergelse, ifald han blev rigere end jeg Ti tusende Rigsdaler! Dersom jeg vilde søge en Udflugt som han paa hans Side er Bøger (aaabner Døren.) . . . her er Kobberstykker superbe Kobberstykker! Og jeg, som er Kiender Skal jeg gaae derind? Min Gud! hvor har man dog ikke sin Plage i denne Verden Der er jo ingen Jeg gaaer ind Paa min Sjæl gjør jeg det ikke!

(Gaar ind.)

KIT.

Nittende Scene.

Grøn. Madame Grøn (kommer ind fra Baggrunden.)

Grøn.

De er gaaet ind begge to.

Mad. Grøn.

Jeg vædder at de tilsidst finder dem i at tage Klæderne paa.

Grøn.

Og jeg vædder at de allerede er ifærd dermed.

Mad. Grøn.

Seer man dog hvor Pengegierrighed kan faae Bugt med os.

Grøn.

Give Gud, at den aldrig bragte Folk til at gjøre noget værre! Du begriber nok at jeg ikke lader dem gaae saaledes ud paa Gaden. Min Broder Skipperen, og din Søster, der er Enke, ere begge rigelige af dem har Værn, og vi skal jo arve dem? Vi kan altsaa nok gjøre et lille Greb i vores Pung. Ikke sandt? Jeg gaaer, for at bringe Nøsten af min Plan i Orden, og saa gaaer jeg ned i Haven for at beroelige vores unge Menneſker, der ikke er altfor vel tilmode. Du bliver her for at modtage dem, naar de kommer ud igen. Men vær ikke alt for ſlem imod dem. De Stakkels Fattere! de har allerede udſtaaet nok.

Mad. Grøn.

O de ere ikke færdige endnu med mig. Jeg har endnu ikke sagt dem alt hvad der ligger mig paa Hjertet.

Lyvende Scene.

De Forrige. Gensfrue Wims.

Gensfrue Wims.

See her er jeg da. Jeg gik bort fra Prøven i fjerde Act; for jeg er saa nysgjerrig efter at see de Debutanter, som de har lovet os . . . Er de kommet? . . . Hvor er de? . . . Har de et fordeelsagtigt Udseende? en god Anstand? Det var paa et hængende Haar at alle mine Kammerader vare kommet herhen, for at gjøre Bekjendtskab med dem.

Grøn.

Jeg fornøier mig ret meget over Deres Iver for Konsten, min kjære Gensfrue Wims! Ja vist er de kommet, men De vil faae noget at lee ad. Næppe vare de stegne af Vognen, og kommet herhid, før end de sukkede sig inde i disse to Kabinetter, for at gjenneumløbe deres Debutroller, Oldsur og Jeppe paa Hjerget; og det skal slet ikke falde mig forunderligt, om de, af bare Enthusiasme, ogsaa prøver deres Dragter.

Gensfrue Wims.

Hvad siger De?

Grøn.

Grøn.

Ja de er Akteurer med Liv og Sjæl . . . De har en Passion for Comedien . . . Tilgiv mig; jeg maae overlade det til min Kone at forstille disse to Herrer for Dem, jeg har noget at udrette, men jeg skal strax være her igjen. (Gaar.)

En og tyvende Scene.

Mad. Grøn. Jomfrue Wims.

Jomfrue Wims.

Men er Deres kjære Mand bleven forrykt i Hovedet? . . . Og de selv! . . . denne Dragt . . .

Mad. Grøn.

Jeg skal forklare Dem det paa en anden Tid. Men De maae undskylde mig, ligesom min Mand. Jeg har nogen Ordres at give. Naar man er islandt Kammerader, behøver man ikke at præsenteres . . . (affides.) Min Mand maae gjøre hvad han vil, men jeg vil have den fornoielse at bringe dem deres Børn. (Gaar.)

To og tyvende Scene.

Jomfrue Wims (allene.)

Men hør dog! hør dog, Madame Grøn! . . . det er en besynderlig Maade, saaledes at lade mig være allene med to ubekjendte Personer.

Tre

Tredte og tyvende Scene.

Jomfrue Wims. Feldtskjer Snit (som Jeppe.)

Feldtskjer.

Det er sandt, at Mennesket er saare svagt i sine Beslutninger.

Jomfrue Wims.

Hvad seer jeg? Ja tilforladelig. Herr Grøn har dog ikke narret mig. Der har vi jo een af dem i sin Dragt.

Feldtskjer.

Jeg skal love for at min Broder vil gjøre Nar af mig. Mon han er gaaet?

(Seer sig om og, bliver Jomfrue Wims vaer.)

Jomfrue Wims.

Jeg har den Være at ønske Dem en god Morgen.

Feldtskjer.

Du min Gud! hvorledes skal jeg nu bære mig ad?

Jomfrue Wims.

Jeg glæder mig over at jeg er den første af alle vores Aktører og Akttriser, der gjør Bekjendtskab med en Mand, der er saa ivrig for sin Kunst, som De.

Feldtskjer (affides.)

En Akttrise! . . . (hejt.) Tillad mig, Madame! . . .

(Gaar ind i Kabinettet.)

Jomfrue

Jomfrue Wimé.

(holder paa ham.)

Wie dog! hvorhen? Ere vi ikke
Kammerader? (trækker ham frem paa Theatret.)
Heida, Jeppe! nok et Glas Vin af Karnaliesøf
. . . forstaaer I vel? Vær ikke bange! det
er lutter Indbildning, at Mille har en Krabæk, der
hedder Mester Erik Velkommen igjen fra Pa-
radis!

Feldtskieren.

Forlad mig . . . Madame!

Jomfrue Wimé.

Jeg er Jomfrue, Jeppe!

Feldtskieren.

Tag ikke tilde op Jeg udbeder mig
Jeg meente (affædes.) Jeg maae holde gode
Miner.

Fire og tyvende Scene.

De Forrige. Procuratoren (som Oldsur.)

Procuratoren.

Jeg tør neppe gjøre et Skridt.

Jomfrue Wimé.

Ha ha! den Karl kender vi ogsaa. Man behø-
ver saamænd ikke at spørge om, hvad Regiment han
hører til. Kom hid Oldsur! og gjør smukt din Com-
pliment for Pernille!

Pro-

Procuratoren (affides.)

Jeg forgaaer af Skamfuldhed . . . Gud ske Lov at min Broder er ligesaa gal.

Feldtskieren (affides.)

Jeg var tilfreds at Monsfrere var Polker i Vold, for sine Marsagers Skyld.

Jomfrue Wims.

God Dag, Oldfux! god Dag . . . Naar hvad staaer du der og gaber efter? . . . Seer her, kys Pernille paa Haanden! . . . hvor han er undseelig . . . Ich durfste nicht ankløpfen, Ibro Gnaden! denn das wäre all zu dreistig, all zu dreistig . . . Seer De, jeg er Eulalia Wims, Kronen for alle Kammerpiger i Danmark, Kiøbenhavns Theater allene undtagen. Jeg har den Ære at være Aktrise ved det Selskab hvorved De skal debutere.

Feldtskieren.

Hvordan? hvor vi skal debutere.

Procuratoren.

Hvem tager De os an for?

Jomfrue Wims.

Før de to Skuespillere som vi venter.

Procuratoren.

Før to Skuespillere? . . . (Affides til sin Broder.) Seer du her, min Broder! hvad din latterlige Svag-
hed udsætter os for.

Feldts

Feldtskieren

(affides til sin Broder.)

Det synes mig, Monsfrere! som vi ikke har noget at lade hinanden høre.

Gomfrue Wim s.

Filgiv mig, mine Herrer! De hører Dem noget sjantet ad i disse Klæder. Skulle De maaskee ikke være de to Skuespillere, som man har lovet os?

Prokuratoren.

Skuespillere? . . . (affides til sin Broder.) For Djeulen! lad os vel vogte os for at sige hvem vi er.

Feldtskieren

(affides til sin Broder.)

Jeg skal nok holde Dreene stive.

Gomfrue Wim s.

Lægger De Raad op med hinanden?

Prokuratoren.

Aldeles ikke. Vi ere rigtig nok Skuespillere. Er Madamen Akttrise?

Gomfrue Wim s.

Akttrise er jeg, men endnu ikke Madame. Hvad jeg kan blive med Tiden, det staaer i Skjebnens Haand.

Prokuratoren.

De er charmant, Gomfrue!

Feldtskieren.

Het en Engel.

Pro-

Prokuratoren.

Hvilke glimrende Dine! Vidste De, hvad mit Hjerte i dette Dieblis siger mig?

Feldtskjerer.

Det siger intet, Jomfrue! men jeg sværger Dem til, at mit brænder i lys Lue af Kjerlighed.

Jomfrue W i m s.

Nu seer jeg, at De ere Skuespillere, siden De tændes saa let i Brand. De elsker mig da begge to? Men hvorledes skal jeg kunne vælge?

Feldtskjerer.

Deiligste Jomfrue! vælg mig! jeg er den yngste.

Prokuratoren.

Forskjellen paa vores Alder er ikke saa stor; og naar De seer paa os, saa vil De neppe troe det.

Feldtskjerer.

Hør, min smukke Jomfrue! eet Ord saa godt som mange: See her er mig Haand, slaae til! De er bedre tjent med mig end med ham. Han er kun en Prokurator, og jeg er Feldtskjer, og oven i Kjøbet Accoucheur.

Prokuratoren.

Rider Fanden dig? min Broder!

Jomfrue W i m s.

Ha ha ha ha! Naa jeg kan ikke holde mig længer. Mener De ikke, at jeg fra først af har seet paa Dem, at De ikke vare Skuespillere? Det er noget

som

som jeg forstaaer mig paa. Det er ikke Dem, der spiller Komedie, men man spiller Komedie med Dem.

Prokuratoren.

Hvorledes? spille Komedie med mig?

Fjeldtskieren.

Destoværre Jomfrue! Jeg begynder nu at begribe det.

Jomfrue Wims.

Han er ondskabsfuld, den fjere gode Herr Grøn!

Prokuratoren.

Men det gaaer dog for vidt, at være det endogsaa efter sin Død.

Jomfrue Wims.

Efter sin Død? Hvad er det, De siger der?

Fem og tyvende Scene.

De Forrige. Mad. Grøn. Lovise. August.

Mad. Grøn.

Kom ind, mine fjere Børn! I vil her finde et Par Personer, der ville være ret glade over at see Jer.

Prokuratoren (affides.)

Død og al Ulykke! hvad seer jeg? Er det ikke min Søn! Og jeg seer ud som et Spektakel.

Fjeldts

Feldtskjerer.
Du min Gud! det er min Datter! . . . det
er mig umueligt . . . i denne Naaklødning . . .
jeg kommer strax igjen. (Løber ind i Kabinettet.)

Procuratoren.
Hvordan! Landstryger! hie kuns! vi skal strax
tales ved. (Løber ind i Kabinettet.)

Ser og tyvende Scene.

De Forrige, undtagen Feldtskjerer og
Procuratoren.

Mad. Grøn.
De Stakkels Folk! hvor ere de ikke stamsfulde!

August.
Men var det min Fader, som jeg saae?

Lovise.
Drømmer jeg, eller var det virkelig min Fader,
som løb derind?

August.
Hvad er det for en Mafferade, her spilles?

Jomfrue Wims.
Kjære Madame Grøn! betroet mig dog Hemmeligheden! For en nysgjerrig Kammerpige som jeg,
er det en Pine at see at man har Hemmeligheder,
som man ikke vil meddele hende. For et Dieblif
siden var det de Skuespillere, der skulde spille med
os, og nu er det Forældrene til disse to unge Men-
nesker.

nesker. Jeg forstaaer intet deraf. Jeg begriber ikke
hvad det vil sige. Forklar mig dog . . .

Mad. Grøn.

Lad min Mand forklare Dem det selv. See
der er han netop.

Syv og tyvende Scene.

De Forrige. Grøn.

Grøn.

Hvad er her paa Færde? hvorledes gaaer det?

August.

Er De der? kjære Onkel! Jeg veed ikke hvad
det er De har taget Dem for; men det lader, som
De paa en meget ubarmhjertig Maade har hevet
Dem over min Fader og Lovises Fader. Jeg for-
sikker Dem, det kan jeg ikke taale, og . . .

Lovise.

I Sandhed, Herr Onkel! det er at lade os byrt
betale Deres Godhed imod os.

Grøn.

Nu da. Min Kone har ikke kunnet nægte sig
den Glæde at vise Jer Jeres Forældre i Takklæd-
ning. Værer roelike, og I skal see, at om der fra
min Side er lidt Malice deri, saa er der dog ingen
Ondskab. Forresten troer jeg at det er en afgjort
Sag, at vores to Arvinger har fundet sig i deres
Elskabne.

Mad.

Mad. Grøn.

Gandske fuldkommen. Spørg Jomfrue Wins,
hun har seet Dem, ligesom vi andre, i fuld Costume.

Jomfrue Wins.

Komplet; den ene som Oldfyr, og den anden
som Jeppe paa Bjerget; og det, som mere er, de
har begge friet til mig. Ha ha ha!

Grøn.

Har De det? naa det er mig kjert . . .

Jomfrue Wins.

Det kan vel være, men det er ikke mig kjert,
indtagen for saa vidt at det har moeret mig. Men
lad mig dog faae at vide . . .

Grøn.

Et Dieblis Taalmodighed, mine Venner!

Stte og tyvende Scene.

De Forrige. Feldtsfjeren og Procuratoren

(i deres egne Klæder.)

Feldtsfjeren.

Endelig finder jeg dig, Mammeselle! det er dig,
der løber bort fra . . .

Procuratoren.

Træffer jeg dig endelig, Landløber! du, med
din naragtige Kjerlighed. Men vi skal tale om det,
naar vi kommer udenfor dette Hus, hvor jeg troer
at Fanden selv har ført mig ind. Følg med!

Au.

August og Lovise (paa engang.)

Men, min Fader!

Feldtskieren.

Spar dine Bønner, Jomfrue! de ere unyttige.
Jeg reiser, og du er saa god at følge med.

Procuratoren.

J Henseende til Fætter Grøns Testamente, saa
erklærer jeg Dem herved, Herr Brun! at vi skal
snakkes sammen derom ved Lov og Ret.

Feldtskieren.

Og jeg ligesledes.

Procuratoren.

Et saadant uforstømmet ydmygende Vilkaar! det
skal Folk ikke faae at sige, at Advocat Lysias Enit
har nedladt sig saa dybt . . . Jeg har den Ære at
kunne Dem en god Dag. (Vil gaar.)

Feldtskieren.

De troede at en Doctor . . . nei mange Tak!
. . . Farvel! . . . (Vil gaar.)

Grøn

(holder dem tilbage.)

Et Dieblisk, mine Herrer! Tillad at jeg, førend
De gaar, forelæser Dem et Tilleg til Testamentet,
eller et Codicil.

Pro.

Procuratoren (kommer tilbage.)

Et Codicil? . . . Det er vel lige saa sunkt?

Grøn.

Ja, mine Herrer! det hører til min Vens Testamente, men jeg maatte ikke underrette Dem om sam-
mes Indhold, uden i det Fald at De prøvede Klæ-
derne.

Feldtskieren.

De forbandede Klæder!

Procuratoren.

Jeg vil intet mere høre om den uforfæmmede
Fætter. Der er Lov og Ret til. Farvel Herr Brun.

Jomfrue Wims.

Herr Brun! Jeg forstaaer ikke et Ord af alt
dette.

Grøn.

Et Dieblifs Taalmodighed, Jomfrue. Hør,
mine Herrer! ved Lov og Ret vinder De intet. De
kan jo sagte høre; derved forbinder De Dem jo dog
ikke til noget.

Feldtskieren.

Skulde vi? Monsfrere.

Procuratoren.

Lad os engang høre, hvad dette Tilleg siger.

Grøn.

Grøn.

Det siger, at naar De har fundet sig i at prøve
de to Dragter, saa skal De være befriede for at gaae
længere, og at den bestaante Summa skal i dette Til-
fælde tilhøre Dem . . .

Feldtskieren.

Nu, det lader sig høre. Det var fornuftigt af
den salig Mand.

Grøn.

Dog under Vilkaar . . .

Prokuratoren.

Seg troer, Ganden rider Manden. Ufter et
Vilkaar!

Feldtskieren.

Lad os høre det, saa skal jeg sige, om han rask-
de, da han gjorde Testamentet, eller ikke.

Grøn.

At De samtykker i Deres Børns Giftermaal.

Prokuratoren.

I vores Børns Giftermaal?

August.

At min Onkel! hvad Erkjendelighed skylder vi
Dem ikke!

Lovise.

Er det mueligt?

Leibergs Skuespil. 3die Deel.

V

Mad.

Mad. Grøn.

Naar hvad siger De derom? Det kalder man
Bilkaar, der ere billige, anstændige, antagelige.
Slaae til, mine Herrer! saa tilgiver jeg Dem.

Lovise.

Kjære Fader! finder De nu ikke dette Partie
passeligt?

Feldtskieren.

Hvad siger Du? Monfrere!

Prokuratoren.

Hvad vil Du, jeg skal sige? Lad os forlige os og
gifte vores Dørn.

Feldtskieren.

Herligt! Det er, min Troe! ikke Fordelen, der
driver mig; men . . . naar kan vi have Penge-
ne? . . . Jeg er bange for, at der endnu er et
Tillæg.

Grøn.

Ja det er der ogsaa.

Prokuratoren.

Endnu eet? Det faaer aldrig Ende. Taalmo-
digheden forgaar mig.

Grøn.

Dette Tillæg siger, at de ti tusende Rigsdaler
skulde være Medgift til disse to unge Mennesker; at

Dem

Renterne deraf skal betales dem aarlig i fire Terminer, men at Kapitalen ikke udbetales, førend en vis Formalitet finder Sted.

Prokuratoren.

Hvad er det for en Formalitet?

Grøn.

Det er, at jeg skal bøde først.

Mad. Grøn.

Og det har han saamænd ikke lyst til endnu saa snart. Det skal jeg svare for.

Feldtstjeren.

Men hvad er alt det, De her siger?

Prokuratoren.

Saa er vi jo lige nær, og faaer ikke en Skilling. Jeg seer, Herr Brun! at De ikke har glemt Dem selv, og at De har narret den stakkels Fætter Grøn.

August.

Men, min Fader! det er jo Onkel Grøn selv.

Lovise.

Ja vist, vores Onkel Skuespilleren.

Feldtstjeren.

Er det muligt?

Prokuratøren. Naar jeg maae tilstaae, at jeg har ret ladet mig trække ved Næsen.

Jomfrue Wins.

Alt dette er godt nok, Herr Grøn! nu begynder jeg at forstaae Dem. Men veed De vel, at jeg har der paa eengang faaet to Elskere?

Grøn.

Hvorledes det?

Selbstskjæren.

Jeg kan endnu ikke sige at . . .

Prokuratøren.

Jeg haaber dog, Jomfrue! at De ikke tager Spøg for Alvor.

Grøn.

Jeg forstaaer Dem, og det er nok. Men hvorledes skal vi komme ud af den Sag? Der var kun bestemt fem tusende Rigsdaler for den, der vilde bevæbne sig til at ægte en Altrise; og jeg mærker, at De begge to var paa Vej til at gjøre dette Skridt. Hør, jeg vil gjøre Dem et Forslag: De fem tusende Rigsdaler skal jeg strax udbetale til lige Deeling imellem Dem. Er De saa fornøiede?

Prokuratøren.

Jeg for min Deel vil være tilfreds.

Selbstskjæren.

Feldtskieren.

Der har De min Haand! De er en brav Mand,

Jomfrue Wim s.

Der ligger da mine to Friere.

Mad. Grøn.

Giv Dem tilfreds Jomfrue! De vil saamand ikke komme til at mangle.

Grøn.

Den Afdøde takker Dem for al den Omhed De har vist ham. Hør nu engang, kjære Fætter! inter mere Nag fra nogen af Siderne! Lad det nu være quit imellem os.

Mad. Grøn.

De har i gamle Dage gjort alt, hvad De kunde for at faae min Mands Fader til at gjøre ham arveløs; han hævner sig med at udstyre Deres Børn; og hvem veed, hvad mere godt han kan have tiltænkt Dem med Tiden. Nu bliver De her til Deres Børns Dyrslup, som vi besørger; hver beholder det Kabinet, som De har spillet Comedie i; der vil De finde en god Seng, og alt hvad der ellers kan behøves, skal ikke mangle.

Jomfrue Wim s.

Men, Herr Grøn! de to Skuespillere, De har lovet os. Skal jeg ogsaa miste dem?

Grøn.

Grøn.

Sit Dem tilfreds, Jomfrue! Jeg skal see at finde dem. (til de Gamle.) Jeres Børn har forseet sig imod Jer, men de elsker hinanden, de har et godt Hjerte, og jeg svarer for, at de ville gjøre hinanden lykkelige. Hvad Dem angaaer, kjære Fætttere! saa gid jeg bare kunde have overbevist Dem om, at man i ingen Stand bør hade andre end Skurkerne; og at en Skuespiller, der er en retskaffen Mand, har lige saa stor Ret, som enhver anden, til brave Folks Agtelse.

Grøn. (til de Gamle.) Jeres Børn har forseet sig imod Jer, men de elsker hinanden, de har et godt Hjerte, og jeg svarer for, at de ville gjøre hinanden lykkelige. Hvad Dem angaaer, kjære Fætttere! saa gid jeg bare kunde have overbevist Dem om, at man i ingen Stand bør hade andre end Skurkerne; og at en Skuespiller, der er en retskaffen Mand, har lige saa stor Ret, som enhver anden, til brave Folks Agtelse.

Grøn.

Grøn. (til de Gamle.) Jeres Børn har forseet sig imod Jer, men de elsker hinanden, de har et godt Hjerte, og jeg svarer for, at de ville gjøre hinanden lykkelige. Hvad Dem angaaer, kjære Fætttere! saa gid jeg bare kunde have overbevist Dem om, at man i ingen Stand bør hade andre end Skurkerne; og at en Skuespiller, der er en retskaffen Mand, har lige saa stor Ret, som enhver anden, til brave Folks Agtelse.

Grøn.

Inde

Indtøge.

Syngestykke i to Acter.

Personerne:

Bræger, Degn i en Landsby.

Mariane, hans Datter.

Johan von Thuren, Forvalterens Søn paa næste
Herregaard.

Franz Eberhard, en Student.

Salomon Joseph, en Jøde.

Chor af Skoledrenge og Piger.

Chor af Bønderfolk.

Handlingen fleer i en Landsby i Sjælland.

Første Akt.

(Et Bærelse i Brægers Huus, hvori staaer et Klavesin med Robestoel og Robet paa, og en Stool ved Siden.)

Første Scene.

Bræger (siddet ved Klaveret,) Mariane, Johan von Thuren, og endeel Bønderdreng og smaae Piger, samt nogle voksne Piger og unge Karle (med Instrumenter.)

Bræger.

Naa, lad nu see, Vorn! at I passer vel paa, at I falder ordentlig ind, der hvor jeg har sagt; og saa, at I holder Takten. Du Mariane! Du kan nok passe lidt paa og hjælpe mig.

Mariane.

Ja, min Fader!

Johan

(Lifter sig hen til hende og holder hende i Haanden.)

Bræger.

Nei, min kjære Johan! der staaer Du ikke godt.

Johan.

Johan.

O! jeg kan aldrig staae bedre, end her.

Bræger.

Tusind Tak! nei Du skal være saa god at staae der henne, for at passe paa ved denne Side, medens min Mariane har Opsigt her. (han viser ham til den anden Side.) Naar, vær saa god!

Mariane (stoder til ham.)

Oh men gaae dog Johan! naar min Fader siger det og vil have det.

Johan.

Jeg faaer da vel gjøre det.

(han gaaer hen til den anden Side.)

Bræger.

Naar da! holder jer nu færdige. (han præluderer.)

Chor.

Vær velkommen til

Bræger.

Tyst, Tyst, jeg har jo ikke begyndt endnu paa Musikken. Det er jo kun Præludium.

(han begynder igjen og spiller Virtuosenen.)

Chor.

Vær velkommen til

Bræger.

Tie dog stille. Kan I ikke huske, hvor I skal falde ind. Du Mariane! kan Du dog ikke give dem

dem Signal. Nej, det er best at jeg! synger selv med. Nu maae I ikke begynde før end jeg.

(han spiller og begynder endelig at synge.)

Vær velkommen

(de andre tie.) Naa! hvor bliver I af? begynder nu!

C h o r.

Vær velkommen til vort ringe Tag

Store Prinds! Maroccos Glæde!

Smil med naadigt

Bræger.

Hj, Hj. Der var nogen af Jer, som tog
bjevleblendt falsk. See, saa skal det gaae (han
synaer for dem.) Nu for fra iglen, og det med alle
Instrumenter.

C h o r.

Vær velkommen til vort ringe Tag

Store Prinds! Maroccos Glæde,

Smil med naadigt Velbehag

Ned til os, som quæde.

Som Degnens Stemme vækker Lyft

I Meenighedens Bryst,

Saaledes vil Du, store Mand!

Glæde Danmarks Land.

Vort Rige frydes ved Dit Navn,

Skjønndt tusinde Nationers Tre,

Som slænge sig i Danmarks Favn,

Kan afbrig Danmarks Sonner være

Vær velkommen ic.

Bræ

Bræger.

Seer saa, det gik gandske brav. Jeg havde vel begyndt paa et Recitativ dertil; men der fik jeg ikke Tid til at gjøre mere færdigt af, end den første Linie, og den var saadan: (singer.)

Recitativ.

Seel! saae du nogen Tid en mere belmørkt Nat? &c.

Johan.

Musikken var fortreffelig; men Ordene . . . dem forstaar jeg ikke.

Bræger.

Ja, Du er ogsaa for ung endnu, til at forstaae Dig paa Poesie.

Johan.

Hvem har gjort de Ord?

Bræger.

Jh, hvem er her vel i Byen der kunde gjøre saadant noget uden jeg? Jeg er jo den fornemteste Mand her i hele Anneret; og, var det ikke for at rose mig selv, saa torde jeg sige den klogeste med, baade her og i Hovedsognet, uagtet Præsten sagte vil have Ord for at være Lærd. Jo Poesien har jeg selv gjort, men Musikken har jeg taget af en Opera. Hør nu Børn! nu kan I vel sige huske det Chor til i Aften. Naar saa Prindsen kommer, saa skal vi tage imod ham med al den Højtidelighed, som vi kan komme afsted. Gaaer nu hen til

Gades

Gadesteynet, og over Jer lidt i den Dands, som jeg har lært Jer, saa skal jeg strax komme til Jer. Die lidt, tag dette Klavesin og bær det ind i Stadsfestuen, naar I gaaer, for at hans Excellence kan see, at han ikke kommer ind til nogen Idiot.

(De bære Klaveret og Stoolen ind.)

Anden Scene.

Bræger. Mariane. Johan.

Bræger.

Her maae gjøres reent, Mariane! og pyntes op, for rimeligviis tager Prindsen her ind, siden vi ere de fornemste Folk her i Byen.

Mariane.

O min Fader! lad de Anstalter være. Jeg er bange for at Folk vil gjøre Nar af os i Naboe-lauget.

Bræger.

Pige! det er noget Du ikke forstaaer. Det kan aldrig staae Fejl, at baade Du og jeg maae gjøre vores Lykke derved. Naar Prindsen seer alle de Anstalter, jeg gjør til Hæd for ham, og hører den Cantate jeg har gjort i Stand til ham, saa recommenderer han mig sikkert, saa at jeg bliver Hof-Cantor, eller i det ringeste Cantor ved en af Kirkerne i Kjøbenhavn. Og jeg har allerede den Sang færdig, som jeg vil synge, naar

jeg

jeg tager Afseed her fra Menigheden. Nu skal
 I høre:

Farvel min elskte Menighed!
 Farvel I lave Bonder - Bytter,
 Hvor jeg saa mange Dage leed!
 Jeg Eder nu med Staden bytter.
 Farvel I Heste, Føl og Køer!
 Ej meer I Brægers Stemme hør.

Du Mark, som jeg indhegne loed!
 Ej mine Træskoer meer dig stamper.
 Paa Eliser bandse skal min Goed,
 Og snart med vendte Skoer jeg tramper.
 Farvel du Mark! Farvel I Paar,
 Den gamle Bræger fra Jer gaaer.

I Bonder! I som mangel Gang
 Gad lyttenbe til Brægers Stemme!
 Naar Kruset og hans raske Sang
 Ved Eder Fogdens Vidst at glemme;
 For sidste Gang I Bræger seer,
 Paa Landet synger han ej meer,

D forger ej for Eders Degn!
 Lad Eders Graad ej meere flyde.
 Vel mister I ham fra Jer Egn,
 Men hør hans Vel ej Eder sende?
 Thi Bræger følge maae sit Kalb:
 Han nu for Hoffet synge skal.

Johan.
 Det var ypperligt.

Bræger

(som bliver vaer, at Mariane græder.)

Hvad fattes Dig, Tøs! sang jeg saa rørende?

Mariane.

Nej, min Fader! jeg græder af Sorg over, at De kan forestille Dem saadant noget med den Visshed, da jeg dog troer at der aldrig kan blive noget af.

Bræger.

Oh Du Tøsse! ja Du kjender ikke Verden; . .
jo Du kan være vis paa, at jeg er ligesaa sikker
paa at blive forflyttet til Byen, som om jeg alle-
rede var der. Jeg har gjort de herligste Anstalter
til at imodtage Prindsen med, som man kan tænke
sig. Han skal bæres ind i Byen — saadan gjør
de i store Stæder — og ved Bangeledet skal Sog-
nefogden og Kirkeværgerne staae, hver paa sin Side,
med Kirkens Sprøjter, og holde Straalen i Kors
over Beien, hvør han bliver baaret. Byen skal
være illumineret, og i mit ene Vindue der inde i
Stuen, har jeg malet et Sindbillede, som der skal
hænge Lamper bag ved.

Johan.

Og hvad forestiller det?

Bræger.

Ja det skulde jeg vel sige saa aabenhjertig. . . .
Dog, . . . imellem os kan jeg sige det. Det
for-

forestiller en Skolemester, som giver en Dreng Niis paa Rumpen, og neden under stager dette Vers:

Jeg dig, din Knagt! skal lære

At vise Prindsen Vre.

Johan.

Det er ypperligt, fortreffeligt; kan ikke andet end gjøre Opsigt.

Mariane

(med en betydnende Mine.)

Johan! Johan, meener Du det, Du siger, saa kan det være, hvad det er; men hvis ikke, saa kan jeg lade Dig vide, at jeg fordrer, at Du skal have Respekt for min Fader.

Johan.

Kjæreste Mariane! jeg svar . . .

Bræger.

O ja vist meener han det, han kan jo ikke meene andet. Du bærer Dig jo ogsaa ad, som om Du var gal, Løse!

Johan.

Men lad os tale om noget andet. Jeg har et Vrende til Dem, Fader Bræger! husker De, at det i Dag er et Aar, siden De gav mig Løfte paa Mariane?

Bræger.

Det kan gjerne være, men . . .

Johan.

Johan.

Jeg veed hvad De vil sige. De satte mig et Vilkår, nemlig: at jeg i den Tid skulde lære at synge. De veed selv, hvor troelig jeg har stræbt at opfylde Deres Ønske; og, at jeg ikke har været saa gandske uheldig i mit Arbeide, skal dette bevise. (han tager nogle Noder op af Lommen.)

Bræger.

Jeg tilstaaer det gjerne; men . . .

Mariane.

Min Fader! nu staaer det til Dem at gjøre Deres Datter lykkelig; jeg elsker Johan, det veed De selv.

Bræger.

Kan vel være; men . . .

Johan.

De har Ret. De kan ikke opfylde Deres Ønske med mindre De er først overbevist om, at jeg har opfyldt min Forpligtelse. Her er mit Mesterstykke: men De maae begge hjælpe mig; thi Musikken er for tre Stemmer. (han sner dem hver sine Noder.)

Bræger.

Ja, jeg havde noget at sige; men . . .

Johan.

O lad os synge først, siden staaer det Dem frit for at bedømme.

Seibergs Skuespil. 3die Deel.

3

Johan.

Johan.

Den hele Jord er fuld af dine Underverker,
Din Gled, o Elskov! brænder i hver Barm.
Hvor Diet fluer, man Din Almagt mærker,
Tyrannen selv maae bukke for din Arm.
Fra Mennesket til Miden ned
Hver Skabning følger Kjærlighed.

Mariane.

I unge Bryst den fyrig brænder,
En Gnist til Flamme blusser op.

Bræger.

Selv Alberdom dens Fakkell tænder,
Der varmer tidt den kolde Krop.

Johan.

Ej frygte vi for Amors Bue,
Ej for hans spidse Pilt vi grue;
Thi sød er Smerten af hans Skub.

Mariane.

Forgjæves man for ham sig skjuler,
Han hersker selv i Havets Guler,
Hans Ild med Vand ej slukkes ud.

Bræger.

Han varmer,

Mariane og Johan.

Opliver,

Bræger.

Tidt plager.

Mariane og Johan.

Tidt fryder.

Bræ-

Bræger.

Lidt volber han Smerte,

Mariane og Johan.

Som ingen fortryder.

Alle tre.

Den hele Jord er fuld af dine Underberker,
Din Glød, o Elskov! brænder i hver Barm!
Hvor Diet Fluer, man din Almagt mærker!
Tyranen selv maae bukke for din Arm!
Fra Menneſket til Miben ned
Hver Skabning føler Kjerlighed.

Bræger.

Meget godt. Det fornøjer mig, at Du har
avanceret ſaa vidt.

Johan.

O jeg er endnu kun en Begynder. Men jeg
mærker nu for ſigdig, at jeg gjorde ilde imod mig
ſelv i at ſynge med Dem og Deres Datter; Deres
og Marianes Konſt har reent gjort mig til intet.

Mariane.

O det meener Du ikke, det kan Du ikke meene.

Bræger.

Ja, min Mariane hun ſynger virkelig godt og
har en herlig Stemme, om jeg ſelv ſkal ſige det.
Hvad mig angaaer . . . ja det er en anden Sag,
om jeg ſynger bedre end Du; for Du er jo ogsaa
kun en Dog, at regne imod mig. Jeg var jo alt
en aldrende Mand, da jeg lærte Dig at kjende Bog-
ſtaver.

staver. . . . Men jeg staaer her og sladder, og husker ikke paa, at her er meget at gøre i Dag endnu, og der er ikke langt til det bliver mørkt, og, som der er bleven sagt, saa kan vi vente Prindsen til den Tid.

Johan.

Wie lidt, Fader! De maae give mig Svar. Har jeg nu ikke opfyldt min Forpligtelse? Har jeg nu ikke fortjent Mariane?

Brøger.

Ja det kan vel være, naar Omstændighederne være anderledes. Men da min Datter og jeg nu staaer paa Springet til at gøre en anseelig Lykke, saa kan det umuelig gaae an. Det var jo at fornødre sig, om min Datter gif hen og tog Forvalterens Søn paa Herregaarden, og det netop paa en Tid, da alle Sognepræsterne i Kjøbenhavn ville stikke Fingrene efter hende. Nei min Søn, det lader sig ikke gøre.

Mariane.

Kjære Fader . . .

Brøger.

Godt, mit Barn! Du behøver ikke at takke mig for det. Det er jo noget som en Fader skulder sit Barn, at see til, at hun ikke reent slænger sig bort. Nei, min gode Johan! de Grisser maae Du slaae Dig af Hovedet. Du maae gjerne komme her

her, den korte Tid vi endnu bliver boende her; og hvad min Datter og jeg kan lære Dig i Sang og Musik, det vil vi gjerne; men det andet er ikke at tænke paa.

Mariane.

Men, min bedste Fader! hvor kan De føre det over Deres Hjerte saaledes at bedrøve mig? Har De ikke lovet mig Johan, som jeg elsker? Og hvorfor vil De berøve mig det eneste Gode, som jeg ønsker mig i Verden.

Brøger.

O Snak! Du skal blive lykkelig, sa min Sjæl skal Du det. Men en fornemme Mand skal Du have, det siger jeg Dig.

Johan.

Dyrebare Mariane! er da min Ulykke besluttet?

Mariane.

Hvad nytter Stand og Værestrin, naar man er misfornøiet? og mon ikke Johan er af ligesaa god og høi Stand som jeg, der kun er en stakkels Vondepige?

Brøger.

Vondepige? Primer Du Løs? En Degnedatter en Vondepige? Veed Du da ikke at Din Fader er den fornemmeste Mand her i Sognet? Og desuden er jeg jo paa Springet til et fornemmere Embede.

Mariane.

Mariane.

Det seer jeg sandelig ikke. Men om nu saa var, vilde De da købe den Gorfremmelse paa mit Lykkes Beføstning?

Johan.

Kan De føre det over Deres Hjerte at skille to Mennesker ad, og styrte dem i den yderste Bedrøvelse, da De dog selv ved Deres Tilladelse er Aarsag i at de elske hinanden?

Brøger.

Slidder Sladder! Dreng! der er jo mange Piger til for Dig, og min Mariane vil nok glemme Dig, naar hun kan kjøre i Kareth med sin Mand langs ad Kjøbenhavns Gader.

Mariane.

Er det da saadant Narrefjas, der skal gjøre et Menneske lykkeligt? O hvor strider ikke det imod de Lærdomme, som De selv har givet mig! husker De ikke, hvad der staaer i den Bise, som De selv har lært mig?

Brøger.

Ja, jeg veed nok, hvad der staaer i den; syng kun Du den! for det er dog kun en Bise og ingen Troes-Artikel. Lad mig kun høre den, det er dog bedre, end at Du skulde slæbe.

Mari-

Mariane

(falder sin Fader om Halsen og kysser ham.)

O min bedste Fader! betænk hvor lykkelig De
kan gjøre mig!

Bræger

(Naar hende sagte paa Rinden.)

Du listige Syklerske! syng, siger jeg Dig, saa
kan vi siden altid tale om det andet Fias.

Mariane.

At høre Fjanters tomme Noes,
Og dumme Løgne ydmygt troes,
See Narre krumme deres Rygge,

Mon det er Lykke?

Med Flor og Fjær at maies ud,
Gaae hver Dag pyntet, som en Brud,
Med Perler og med Gyldenstykke,

Mon det er Lykke?

At mødse sig og blive feed
Ved daglig Overslødighed,
At trættes ved at svalge, tygge,

Mon det er Lykke?

At gaae ad Kryberiets Gang
Fra lavere til større Rang,
At trylles for igjen at trylle,

Mon det er Lykke?

Nei, vogte sig for høie Spring,
Og roelig see paa store Ting;
Selv nøies med et libet Stykke,

Nei det er Lykke.

Bræ

Bræger.

Men Du sprang jo saa meget over, min Pige!
hvorfor gjorde Du det?

Mariane.

Fordi jeg er ingen Elsker af lange Viser.

Johan.

Deri har Deres Datter Ret; jeg bliver ogsaa
fjed af den bedste Vise, naar den er for lang. Men
min gode Fader! giv mig dog lidt mere og bedre
Haab.

Bræger.

Com jeg har sagt: der bliver intet af. Og
min Mariane er en god Pige, som finder sig i sin
Faders Villie. Hør nu min Pige! sørg nu for at
Huset er ordentlig, og alle Ting saa got i Stand
som vi kan faae dem; det vil blive Din egen og
Din gamle Faders Lykke. Jeg maae nu hen og see
til Bønderne ved Gadehestevnet, for at jeg kan faae
Dandsen og de andre Høitideligheder i Orden.

(han gaar.)

Tredie Scene.

Mariane. Johan.

Johan.

Er da mit Haab gandske forsvunden?

Mari

Mariane.

Ikke ganske, min Ven! men vi maae give
 Tid. Min Fader kan endnu forandre sine Tanker.

Johan.

Men om han nu ikke forandrer dem?

Mariane.

Saa maae det være Din Trøst, at jeg ikke for-
 andrer mine Tanker.

Johan.

Er det al den Trøst, Du kan give mig?

Mariane.

Jeg troer, den bør være Dig nok. Min Fader
 kan vel forbyde mig at ægte Dig; men aldrig stræk-
 ker hans Magt sig saa vidt, at han kan tvinge mig
 til at tage en anden; og saalænge dette ikke skeer,
 saa tør vi være glade i den Overbevisning, at vi
 elske hinanden, og vente med Taalmodighed paa
 bedre Tider. Det er jo dog en stor Lykke med alt
 det, at min Fader ikke nægter os at omgaaes med
 hinanden.

Johan.

Det er sandt; men for en Elsker er denne Lykke
 alt for liden. . . . Dog, jeg veed et Raad, om
 min Mariane kun vil følge det.

Mariane.

Og det er . . .

Johan.

Johan.

At kaste Dig i mine Arme og følge mig.

Mariane.

Hvad? at forlade min Fader? løbe bort med Dig? og dette Raad kan Johan give mig? Nei, det er umueligt, at Du kan meene det.

Johan.

Min gode Pige! naar Du kun vil betænke . .

Mariane.

Johan! jeg hører ikke et Ord mere. Tael ikke videre. Vidste jeg, at det var Dit Alvor, saa vilde jeg have Dig, ligesaa meget som jeg nu elsker Dig.

Johan (affides.)

Forbandet! (hoit.) Nei, det var heller ikke mit Alvor, jeg vilde ikkuns sætte en Prøve paa min Pige. Men imidlertid er det vist, at jeg staaer her i en sorgelig Forsatning, og at min Skjebne seer mørk og sort ud for Fremtiden, og Din Fader er saa egenfindig . . .

Mariane.

Johan! Verhødighed for min Fader, det er een af de Egenskaber, som Du veed, at jeg, uden Undtagelse, fordrer af Dig; derfor glem den ikke!

Johan.

Det er sandt; jeg meente vist heller ikke at fornærme Din Fader; men Sorgen over min Forsatning gjør, at jeg ofte ikke veed hvad jeg siger.

Mari

Mariane.

O sørg ikke for Tiden, tænk paa hvad vi saa
tidt har sjunget sammen. Sang muntre Hjertet,
lad os synge den engang endnu, og saa gaa vi
hver til sit Arbeide.

Johan.

Vel, Du lille musikalske Skjælsmester!

Johan.

Naar sorte Skyers Sørgeslor
Os Solens Straale raver;
Og sufer Storm fra Syd til Nord
Med hvirvlende Dræner;
Naar Lynet splitter Himmelen,
Og Tordenen hastig ruller hen,
Med Slag og Lyn og Slag igjen;
Naar alle Stjerner flygte;
Hvem maae da vel ej frygte?

Mariane.

Men naar den milde blide Sol
Sit Dække gjennembryder,
Og Glædningen fra Pol til Pol
Dens varme Straale fryder;
Naar Torden-Skyen splittes ad;
Og Zephir Stormen flygte bød;
Og Regnen staaer paa grønne Blad
Saa fjen som Duggens Draabe;
Hvem maae da vel ei haabe?

Johan.

Johan.

Men haabe, da naar alting leer,
Er ingen Konst.

Mariane.

Haab, naar end Skiebneen fortæst seer,
Er ei omsonst.

Johan.

O Haab, du er saa sjen, saa sjen!
Du qvæger Smertens usle Son.

Mariane.

Ei Jorden har saa skjult en Braae
Hvorhen ei Haabets Straaler naae.

Begge.

Haab ulyksalighed end Jordens Varn maae
friste,
Hans sidste Støtte ei kan briste,
Du lindrer altid Sammers Naab,
Velgjørende, salige Haab!

Johan.

Jeg forlader Dig, lille Mariane! men jeg skal
snart være her igjen. Længe kan jeg dog ikke være
borte, der er immer noget som trækker mig herhid.

Mariane.

Jeg skal ogsaa til at gjøre nogle Anstalter,
eftersom min Fader har befaleet mig, nægtet jeg nu
dig gaaer dertil; men er det ikke et Varns Pligt
at adlyde sine Forældre, endogsaa i deres Urime-
ligheder?

Johan.

Johan.

Tillader Du mig da, min Pige! at stoelse paa Din Bestandighed i alle Tilfælde? Kan jeg gjøre sikker Regning derpaa?

Mariæne.

Det kan Du; saavidt min Bestandighed ikke strider imod de Pligter, jeg skylder min Fader. Men hør engang: troer Du ikke, at Jeg, ligesaa vel som Du og andre, indseer min Faders Skrøbeligheder? Men hvad skal jeg gjøre? Jeg maae tie stille og beklage ham; lade som jeg ikke seer dem, og paa en behændig Maade stræbe at forekomme, at han ikke skal vise dem offentlig; og undertiden lyfkes det mig ogsaa; men aabenbare at bispalde hans daarlige Indsald, det var affølgelig Falskhed: ikke at forhindre ham fra at prostituere sig offentlig, var den græsseligste Utaaknemmelighed imod ham; og at sige ham sine Fejl lige i Øinene, det var uanstændigt for en Datter. Nei det passer sig ikke at unge Mennesker vil lære de Gamle. Ikke sandt?

Johan.

Du har fuldkommen Ret, min bedste Mariæne.

Mariæne.

Der er da en anden Vej, og den har jeg valgt. Disse Anstalter til i Aften smelter mig virkelig meget; men jeg maae sige min Fader, og jeg har det Haab,

Haab, enten at Prindsen ikke kommer, eller dog at han reiser bort, uden at bryde sig om vores Anstalter.

Johan.

Mariane! gib Du spaaede sandt! men vilde Du . . . dog nei, jeg gaaer. Farvel! imod Aften seer Du mig igjen. (affides i det han gaaer.) Her maae dog tænkes paa en List, for at snyde den Gamle for denne Perle.

(gaaer.)

Fjerde Scene.

Mariane (allene.)

Ubesindige! altid skal jeg lære paa dig, hvad du skylder min Fader? og dog elsker jeg dig. . . O ja! det er vist ikke Ondskab . . . Kunns Ubesindighed. . . Men saa kjer du end er mig, saa har dog min Fader Rettighed til din Agtelse. Gid bare denne Dag nu var til Ende efter mit Onske! saa kunde vi dog vente at blive lykkelige igjen; saa vilde min Fader vist ikke nægte mig min elskede Johan.

Taalmodighed er Livets Krav;

Man ei paa Roser altid træder.

Mig Verden ofte Smerter gav,

Men ogsaa mange Glæder.

Og hvor jeg gaaer paa Livets Vej,

For Lidelserne jeg frygter ei.

Nei nei,

For Lidelserne jeg frygter ei.

Dg synker end paa Banen tidt mit Mod,
 Naar skarpe Steene stjer min Fod;
 Saa hæver Haabet mig igjen,
 Dg hvister: see lidt længer hen!
 Snart naaer du til en Blomster-Sti.
 Dg Smerten er forbi.

Men der kommer nogen. Hvem mon det kan
 være?

Femte Scene.

Mariane. Franz Eberhard.

Mariane.

Gud! den stakkels Mand!

Franz.

Dyrebare Pige! tillad at en ulykkelig Elsker for
 sidste Gang nærmer sig til Dem. Jeg veed det er
 i Dag, at min lykkelige Medbeiser skal høre den
 Dom af Deres Faders Mund, som skal bestemme
 hans Skjebne. Dog den er jo bestemt. Deres
 Mund har for længe siden afgjort den. De elsker
 ham, og mit Dnske er kuns: Gid han maae for-
 tjene Dem! thi da er der ingen Tvivl om, at De
 jo maae blive lykkelig. Men hvor ville det ikke
 smerte mig, om jeg saae Dem i alle Ulykken imøde,
 siden jeg ikke engang tørde vove paa at redde Dem.

Mariane.

Jeg er Dem forbunden for Deres Døeltagelse i
 min

min Lykke. Jeg kan ikke gjengjelde den bedre, end ved at ønske Dem snart, meget snart, at blive lykkelig med en Pige, som fortjener at eie Dem.

Frank.

O! hvor saa ere ikke de Lykkelige i Verden? Og er jeg i deres Tal? Langt fra! Der er en Pige, hvis Besiddelse jeg har arbeidet paa at fortjene, men . . . Dog, jeg maae ikke knurre. De veed hvor højt jeg elsker Dem, og hvad min Aetraa har været; men De elsker en anden, og jeg noies med Deres Hoiagtelse. Umueligheder er det kunns Daaren der gjør Paastand paa. Jeg ønsker: Gid De maae blive lykkelig! og er fornøiet.

Mariane.

Edle Ven! Hvem kunde jeg vel elske uden Dem, naar jeg ikke havde seet eet Menneske i Verden foruden Dem? Men, jeg elsker Johan, og hvorfor skulde jeg nægte det? Skjøndt der ere Hindringer i Veien fra min Faders Side, som jeg ikke saa let seer at kunde overvinde. Kan De være fornøiet med min Hoiagtelse, o! saa har De den i den allerfuldkomneste Grad.

Frank.

Engel, for sidste Gang Farvel! Gid Din Brudgom matte fortjene at eie Dig; men jeg frygter . . . (affides.) Ubesindige!

Maria:

Mariane.

De er uroelig, fat Dem, De har Forſtand nok dertil. Jeg vil forlade Dem. Farvel!

Frank.

Nei, jeg maae forlade Dem. Farvel!

(Mariane løber haſtig ind, Frank gaar langſom til den anden Dør; men da han ſeer, at Mariane er borte, kommer han tilbage igjen.)

Sjette Scene.

Frank Eberhard. (allene.)

Hun gif! og når havde du ved din Ubeſindig-
hed opvækket Hølelſer hos hende, ſom hun, af al-
for ſnart, vil komme til at erfare. Han, den lumſke,
den nedrige Johan von Thuren ſkal blive Ejere af
en ſaadan Juvel? Men, burde Du ikke advare
hende om hendes Skjebne? Bliver ikke Mariane
ulykkelig, og bør Du ikke forekomme det? Jo naar
du ikke heed Frank Eberhard, ſaa burde du gjøre
det. Men! er det Veien til Marianes Venſkab,
til hendes Højagtelse, at afmale en elſket Perſon
med ſorte Farver? Mon hun . . . Mon noget
Menneske vil troe dig? Nei, de vil ſige, at det er
Egennytte og Nedrigbed, der driver dig til at ſtyrre
en Rival, for at ſætte dig i hans Sted. Men læn-
gere maae jeg ikke opholde mig paa dette for mig
ſaa farlige Sted. For ſidſte Gang berædter min
Seibergs Skueſpil. 3die Deel. A a God

God dette Huus. For evig maae jeg unddrage mig
herfra. For evig maae jeg sige Farvel.

Forladt, forsmaaet som en Misbæder,
Landflygtig vandrer jeg til fjerne Steder,
Dg undes knapt et smerteligt Farvel.

Skjondt for mig selv mit Die græder,
Hvert Suk, som mig min Dval tilstæder,
Er blot for Marianes Vel.

Forladt, forsmaaet som en Misbæder,
Landflygtig vandrer jeg til fjerne Steder,
Dg undes knapt et smerteligt Farvel.

Bliv, Mariane, Kjonnets Hæder!

Alt haad dig fryder, haad dig glæder,
Skal gyde Belyst i min Sjel.

Forladt, forsmaaet som en Misbæder,
Landflygtig vandrer jeg til fjerne Steder,
Dg undes knapt et smerteligt Farvel.

Farvel! Farvel!

(han gaar.)

Syvende Scene.

Skuepladsen forandres til en aaben Plads i Byen;
paa en Forhøjning af Jord staaer en lang
Stage med en Krands paa Enden, og omflet-
tet med adskillige Baand. En Mængde Bøn-
der, Karle og Piger, sidder paa Jorden rundt
omkring.)

Bræger (i det han vil gaae.)

See! det er godt, Vørn! nu er Dandsen i Or-
den. . . Vi maatte jo ogsaa mage det saa, at vi
ingen

ingen Skam skulde have deraf, og at ikke Prindsen
skulle lee os ud. Du kan I holde Jer lystige, og
dandse og springe om, saa meget I vil; det skader
intet; for med et muntert Sind vil Sagerne gaae
bedre for Jer i Aften. (han gaar.)

Attende Scene.

Chor og Dands af Bønderfolkene.

Hvad er dog Stadens Larm og Stoi,
Med alt sit Fias og Legetoi?

Den morer ikkun Daarer.

Langt ædlere er Bondens Fryd,

Den døves ei ved Sorgelyd;

Han glæder sig ved Spil og Dands,

Omkring en broget Blomsterkrands.

Gernoiet, noisem, glad og mæt,

Hans sunde Blod saa læt, saa læt,

Omlober i hans Karer.

En Karl.

Dybdes han til Herrefærd,

Saa springer han sit rustne Sværd

Til Fæderigets Fæder.

En Pige.

Og Pigen synger ved sin ild,

Hoormed, til Børn med Vinters Kul,

Hun hendes Brudgom klæder.

Chor og Dands.

Hvad er dog Stadens ic.

To Mands-Stemmer.
 Vi glade følge Plovens Spor,
 Og efter Sveden villig groer
 En Høst af gyldne Bipper.

To Dvinde-Stemmer.
 Vor Haand gior trivelige Røer,
 Saa lækker Ost og Mælk og Smør
 Om Vinters-Lib ei glipper.

Chor og Dands.
 Hvad er dog Stabens rc.
 (Dands af Vonderfolk, som afbrødes ved)

Tiende Scene.

Salomon Josefph (med en stor Hoben Klæder paa Ryggen.)
 De Forrige.

Salomon Josefph
 (kommer listende søgte bag ved, saa at ingen bliver ham
 nær, førend han skriger meget højt)

Was zu schakren?

Alle
 (Skige og løbe bort, hver til sin Side.)

Salomon (i det de løbe.)
 Gammelt Guld, gammelt Sølv, gamle Klee!
 Verstehe Sie?

Tiende Scene.

Salomon Josefph (allene.)
 Mein Gott! was ist doch das? Warum laufen
 Sie doch? Bin ich denn so forskrækkelig? Salomon
 Josefph

Joseph ist ja ein schöner Mann, ein schöner Mann;
das weiß ich wahrhaftig. Verstehen Sie.

Elleve Scene.

Salomon Joseph. Johan von Thuren.

Salomon.

Mein Herr! heren sie einmahl! ich weiß nicht
hvor det kom sich, aber alle die Bauerleute de leeb
vel, als sie mich sahen. Verstehen Sie?

Johan.

See, er det ikke Salomon Joseph?

Salomon.

Sersiteur! ich troer also ich har die Ehre at
Herren kjender mich?

Johan (assades.)

Fortreffeligt! han skal hjælpe mig.

Salomon.

Er Herren ikke in got Himeer, siden han taler
ved sich selbst? Verstehen Sie?

Johan.

So saamend er jeg saa. Men, Salomon! huffer
Du ikke, at Du for fire eller fem Aar siden har seet
mig paa Herregaarden en halv Miil herfra?

Salomon.

Mein Gott! . . ich weiß nicht selbst . . . So
Gott helfe mich, wenn ich nich troer, at det er den
hübsche junge Herre, som ich einmal hjalp at schiele
Frugten af Herskabets Garten, und som ich siden
folgte

fulgte for ham. Du, mein Gott! mein Gott! er det ham? Es ist doch lustig daran zu denken. Verstehen Sie?

Joh an.

Hør Salomon! jeg behøver Din Hjælp; og betale Dig skal jeg som en brav Karl.

Salomon.

Wohl! aber schätze, daß ihue ich nimmermehr. Verstehen Sie. Ich har so eine Affaire gehabt, darvon ich mit genauer Noth eskam; und so entsagte ich mich fra den Kunst. Kan jeg anders med andre smaae Hixfarerier dem Herren nützlich sein, so diene ich ham med Plaseer. Verstehen Sie?

Joh an.

Ja det er et gandske uskyldigt Spøg, som Du slet ikke skal blive kagsrøget for. Seer Du, det er bare en Gjak, som vi vil drive lidt Narrestreger med. Det er en gammel Fyr, som har en Datter, og han har lovet mig hende, og nu vil han ikke holde Ord; og, seer Du, Krabaten har Grunker.

Salomon.

Na! daß ist freilich gut? aber was schal vi mit den Tes machen? Verstehen Sie?

Joh an.

Var det ikke for Pengenes Skyld, saa gid Fanden bryde sig om noget? men nu har jeg nok Lyst

til

til at spille den gamle Abekat et Puds. Kan Du spille Comedie Salomon?

Salomon.

Ich schpille Comoedie min Herre! wissen Sie was? ich wil mich verobligeren die schonste Comoe- die ganz alleine zu schpillen. Verstehen Sie? Denn ich agere Frauenzimmer, alter Mann, junger Bursch, Officier, Bauer, kuck: was sie nur wollen. Das ist nur Kinderspiel for Salomon Joseph. So ein Mann bin ich. Verstehen Sie?

Johan.

Ja men dette er noget meere: Du skal agere Prinds. Kan Du det?

Salomon.

Pakketel! Sehen Sie, wi Jeder vi har en pris- far Theater, so unter uns, verstehen Sie? Da bin ich der erste Akteer. Ich har paa een Aften spillet Vagens Rolle, und Konig Hinrich den Vierte, und Emilie Galotti, und den Desenter aus Mutterleib. Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Johan.

Godt; men dette er en Marrokkansk Prinds som Du skal agere.

Salomon.

Pakketel, Pakketel, ich har ja spillet Prinzen in Don Ranudo, und die Marrokkaner sind ja Juden. Daß weiß ich von Kopenhagen her. Ich
war

var ja ein Freund von Salomon Sumbel. Ver-
stehen Sie? Aber Kleider . . . ja die kann ich
wohl finden hier in mein Byst. Ein galloneret hat
muß noch dazu. Und so muß ich en Gefolge haben.
Verstehen Sie? En Gefolge von wenigstens fünf
Personen. Verstehen Sie?

Johan.

Ja, det skal have gode Veste. Men . . . det
som jeg grunder paa, er . . . Seer Du, den
gamle Abekat han er en Musiknar. En Mundfuld
Musik, og især Sang, er bedre Recommendation
hos ham, end en heel Keiserkrone. Kan Du synge,
Salomon?

Salomon.

Mein Gott! Salomon Joseph schulle nicht sin-
gen können? Ich bin der erste Sanger in der Syn-
nagoge. Verstehen Sie? Und ich will des Teufels
seyn, om ich nogen Mann in der Welt darinnen
esterget. Ich singer, Gottstrafe mig, en Tistel.
Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Johan.

O! der behøves saamen kunns lidt, for at narre
den gamle Idiot; og det, som jeg troeler saameget
paa, er, at han aldrig har været meere end tre Da-
ge i Kjøbenhavn; saa han ikke veed, hvordan en
Prinds seer ud, og allermindest en Maroccanse
Prinds.

Salomon.

Salomon.

Salomon.

Aber heren Sie, ich villt dog først gjere en Preve.
Verstehen Sie?

En Jede muß sin Konst forschtaae,

Wenn han schal kunne leben;

Läß nicht Profit af Haanden gaae!

Hat Rabbi Moses schreven.

Die Christen siger: at vi vel

Dem undertiden schnider;

Kantsche! men mon de ikke sæt

Er böser mange Lider?

Det Sprichwort ist doch immer bras,

Und darum lieb ich's til min Graf:

Det er Profiten man schal leben af.

Heren Sie, min Herre! kan Salomon Ioseph
nicht singen. Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Johan.

So det er fortresseligt. Kom nu med mig, saa
skal jeg lave vores Kunstalter færdige, og instruere
Dig videre.

(De gaar.)

Anden

Anden Akt.

(Et pyntet Værelse i Brægers Huus. Det er i Mørkningen. Paa hver Side i Forgrunden staaer et Bord med Lys paa.)

Første Scene.

Mariane (alene.)

Johan kommer ikke, uagtet han lovede mig det; og dog er det, ligesom der var noget inden i mig, der siger: Gib han ikke kom. Min Fader er uroftelig, og vil hverken frasælde sin Beslutning med Hæderligheden, eller give Johan sit Samtykke. Men . . . der er jo Johan.

Anden Scene.

Mariane. Johan.

Johan.

Mariane! beste Pige!

Mariane.

Stille dog, saa sagte.

Johan.

Johan.

Hvor er Din Fader?

Mariane.

Her tæt ved, i sit Kammer.

Johan.

Saa kan han høre os.

Mariane.

Tilforladelig, og saa kan Du fordærve alting.

Johan.

Vel da. (singer)

Tag der min Haand. . .

Mariane.

Jeg forstaaer Dig Johan. (singer.)

See her er mit Hjerte!

D u e t.

Johan.

Tag der min Haand!

Mariane.

See! her er mit Hjerte!

Begge.

Kjærligheds Baand

Forsøder al Smerte.

Mariane.

Hvillen Himmelsk Lyf

Nu min Sjæl indtager!

Johan.

Elfskov af mit Bryst

Alle Sorger jager.

Maria:

Mariane.

Tag der min Haand!

Johan.

See! her er mit Hjerte!

Begge.

Kjerligheds Haand

Forsøber al Smerte.

Hvillen Himmelst Lyft

Nu min Sjæl indtager.

Elfv af mit Bryst

Alle Sorger jager.

Johan.

Du er min.

Mariane.

Din evig jeg bliver.

Johan.

Jeg er Din.

Mariane.

Hvor Tanken opliver!

Johan.

Elfv's sterke Haand

Os skal beslytte.

Mariane.

Og Mistankens Vand

Fra vor Hytte.

Jaa! Du er min.

Johan.

Din evig jeg bliver.

Maria.

Mariane.

Jeg er Din.

Johan.

Hver Tanken opløber!

Begge.

Elfske stærke Haand

Os skal beskytte;

Og Mistankens Haand

Flye fra vor Hytte.

Stynd dig, Hymen! snart at binde

Os med dine Bånder fast!

Du os evig troe skal finde,

Om end Jordens Grundvold brast.

Johan.

Naa lille Mariane! nu hørte jeg, at Du Ga-
der gik ud, lad os nu snakke lidt. Naar jeg bare
sætter min Kjærlighed paa Noder, saa mærker jeg
nok, at han ikke mistænker mig. Men hvad siger
han nu? Er han endnu af samme Tanker?

Mariane.

O ja; han troer vist, at denne Dag vil gjøre
hans Lykke.

Johan.

Det er besynderligt, at han kan troe saadant.

Mariane.

Hvad er der vel, som ikke Menneſker kan falde
paa at troe? Men overalt er det ikke saa urimeligt;

at

at han kan indbilde sig noget saadant. Seer Du? hvor ung jeg endog er, tør jeg dog sige, at jeg kjennder Verden bedre end min Fader; thi han har næsten aldrig været uden for Cognet, ja han kjennder ikke engang Verden af Vægger, for han har aldrig havt Lyst til at læse; Musikken har været hans eneste Glæde. Jeg troer, jeg aldrig har fortalt Dig, at min Fader var en simpel, men smuk Bondeskarl, da han forelskede sig i min Moder. Hendes Fader, som var Degn her paa Stedet, gjorde sig Umage for at forhindre det, men forgjæves . . .

Johan.

Forgjæves! siger Du? Seer Du der, lille Mariane! at det er umueligt at lukke saa tæt, at jo Kjerlighed kan krybe igjennem.

Mariane.

Lie stille. Min Morfader maatte da villige i det, som han ikke kunde forhindre; og siden min Fader havde stor Lyst til Musikken, saa underviste min Morfader ham deri, og skaffede ham siden Expectance paa hans Embede. Da nu min Morfader var død, og min Moder siden døde, inden jeg var 12 Aar gammel, saa tog min Morbroder, som boede nogle Meile herfra, mig til sig, og der var jeg i sex Aar til han døde. Ham talter jeg i sin Grav for det, jeg veed, og at jeg har faaet Leilighed til at danne min Forstand noget ved Læsning.

Johan.

Johan.

Men Musikken har Din Fader lært Dig?

Mariane.

Ja, det er sandt, det skylder jeg ham, og hvad Fornoielse den ofte har skaffet mig, det veed jeg best selv.

Johan.

Mariane! Du er en Engel i alle Henseender, og jeg er usigelig lykkelig. Hør! Du er min endnu i Aften!

Mariane.

Umuligen. Du maae ikke smigre Dig med saa glad et Haab. Det kan gaae os efter Duffe, uagtet vores Attraa ikke strax opfyldes. Taalmodighed, har jeg læst i en Bog, er det bedste Kryderie i Livet; og det, som man aldrig med Magt kan tvinge igjennem, falder ofte af sig selv, naar man lader Tingene have sin egen Gang.

Johan.

Endnu i Aften, siger jeg Dig. Men jeg maae løbe bort, jeg har noget at udrette hos en Mand her i Byen. Farvel saa længe! (han løber, men kommer strax igjen.) Apropos! jeg maae dog først synge Dig en Vise, som jeg har lært i Dag.

I Haven løb en liden Pøg,
Som ved sin kjære Faders Bux
Fra Skolen nys var sluppen ud,
Og fra sin Bog.

Og nu var Gluffen oven paa,
Han springer, bruger sine Been;
Men i sit Løb paa Træets Green
En Pære saae.

O kjære Fader! pluk mig den! . . .
Nei, nei, min Son! taalmobig vær;
Vie nogen Tid; thi Pæren er
Umoden end.

See dog min Fader! see dog her,
O Kynd dig! buk dig lidet ned;
Det Dyr du kjender vist, jeg veed,
Som kryber der.

Den gamle hen til Stedet gik.
Og bøied' sig til Træets Rod.
Vips! Drengen paa sin Fader stob,
Og Pæren fik.

Mariane.

Hy, det var en uforflammet Dreng.

Johan.

Det er sandt; men det er ogsaa kun en Fabel.
Farvel lille Mariane! Som sagt: i Aften er Du
min, og det til Trods for Din Fader selv.

(løber.)

Tre

Tredie Scene.

Mariane (allene, raaber.)

Johan! Johan! — han er borte. Hvad vil det betyde? og han vover at tale om at trodse min Fader. Nei Johan! aldrig skal du blive Eier af mig, saafremt du ikke med Taksigelse modtager mig, som en Gave af min Faders Haand. Jeg elsker dig, det kan jeg ikke nægte; men jeg maatte foragte mig selv, om jeg skulde kjøbe min Lykke med min Faders Forhaanelse; og saa megen Magt har jeg endnu over mit Hjerte, at jeg kan glemme dig, isald du ved Nedrigthed fortjener det. Dog, det var vel ikke andet end hans sædvanlige Ubesindighed.

Fjerde Scene.

Mariane. Bræger.

Bræger.

Naa, min Pige! nu er da alle Ting i den Orden, som de skal være, saa nu maae Prindsen komme, naar han vil. Jeg har sat Spioner ud, for at passe paa ham; og givet Ordre til, at de skal give Signal med en Tromme, saasnart som de faaer Die paa ham, saa at jeg kan være i Noelighed her hjemme. Det som ellers har staaet mig meest for Hovedet, er, at jeg ikke veed, hvad Sprog Prindsen taler; men jeg formoder, at han maae tale Tydsk; for

for det taler alle Reisende; og saa maae du være Tolk.

Mariane.

O! min Fader! kunde jeg dog endnu formaae saa meget over Dem, at De vilde lade alle disse Anstalter fare, som kun vil gjøre Dem enten forhadet eller latterlig for Deres Naboer.

Bræger.

Det forstaaer du dig ikke paa, min Pige! vil mine Naboer hade mig, det kan være ligemeget, naar jeg er mange Mile borte fra dem, og vil de lee ad mig, saa siger jeg: den leer best, som leer sidst. Desuden, ifald Prindsen kom her igjennem Byen, uden at der blev gjort nogen Høitid af ham, hvem vilde da Skammen hvile paa, uden paa mig, som er den fornemmeste Mand her i Byen? Nei, man maae vide at leve, ligesaavel i en Bondebye, som i de smaae Kjøbstæder.

Mariane.

Men, tillad mig et Spørgsmaal: min beste Fader? naar har De hørt, at her har været gjort saadanne Anstalter tilforn?

Bræger.

Pige! det var et urimeligt Spørgsmaal. Naar har du hørt, at her er reist en Prinds igjennem Byen før? Vi kunde kanſkee have levet endnu i hundrede Aar, uden at saadant noget var skeet, siden

den

den ſtore Landevei gaaer tre Miile herfra, derſom
ikke juſt den lange Mølle-Broe var under Repara-
tion, ſaa at alle Reiſende i den Tid maae tage her
igjennem.

Mariane.

Ja, naar det endda var en anden Prinds, ſaa
vilde jeg lade alting ſtaaе ved ſit Værd; men en
Maroccanſk Prinds! — jeg har ſandelig hørt, at de
reiſer ikke for andet, end for at rigge.

Brøger.

Hys — s — s. Gud bevare din Mund, Ma-
riane! for ſaadan Snak kunde du blive ulykkelig,
om nogen hørte den. Nei det er en aabenbare Uſand-
hed. De Maroccaner, de har ſaa meget Guld, ſaa
de ikke veed, hvor de ſkal gjøre af det, derfor ere
de og anſeete udenlands. Jeg har engang hørt, at
din Moder læſte i en gammel Krønike, at der voxte
de Ebletræer i Marocco, ſom bare Guldæbler.

Mariane.

Men kan vi da ikke lade dem beholde deres Guld?
vi trænger jo ikke til det; ligesaa lidet, ſom de træn-
ger til at vi ſkal gjøre Høitid af dem.

Brøger.

Men Reſpecten maae iagttages imod dem. Vi
bør jo heller ikke værd ringere end alle andre? og jeg
gjør det ſandelig ingenlunde for at fortjene Penge
derved, men jeg kan ikke nægte, at jeg ikke gjerne

ønskede at bøde som Landsbye-Degn, da jeg troer jeg kunde due til mere. Og dig, min Datter! vilde jeg ogsaa gjerne see lykkelig.

Mariane.

Behøves der da ikke den Omveie for at see mig lykkelig? Jeg skal ikke forlange andet, end hvad De een gang har lovet mig, nemlig Deres Tilladelse til at elske Johan.

Brøgger.

Nu den Johan igjen. Det lader sig slet ikke gjøre. Det var imod Anstændigheden. Nei, naar galt skulle være, saa maatte du dog hellere faae din anden Friar Franz Eberhard, uagter hans Forældre ere Bønderfolk. Han er dog Student, og jeg kunde endnu haabe at see ham som Bisp, inden jeg døde. Men Johan, han har jo ikke lært noget, han har jo ikke engang Midler, og hvad kan han blive andet end en Forvalter, som Faderen? Og vilde det ikke passe meget ilde, at en Hof-Rantors Datter var gift med en udsel Forvalter paa en Herregaard?

Mariane.

Men, min gode Fader! De er jo endnu ikke Hof-Rantor, og jeg tør næsten vøddes, at De heller ikke bliver det.

Brøgger.

Snak! jeg er saa vis derpaa, som om jeg allerede havde Kalds-Brevet i min Lomme.

Mariane.

Mariane.

Men sæt nu at Prindsen enten ikke kom, eller at han var ligesom jeg har læst om alle store Folk, der gjør herlige Løfter, hvoraf de ikke tænker at holde det allerringeste; hvad vilde De da gjøre? Vilde De da sætte sig imod en Forbindelse med Johan?

Brøger.

Ja, om saa var, det var en anden Sag, saa vilde jeg ikke have noget derimod; men det er umueligt; og at Prindsen kommer, det skal du nok saae at see (der høres nogle Trommeslag) Hille en Skamfærd! der er han. Seer du nu! jeg maae løbe. Bliv du nu her, og tag imod hans Excellence, saa godt som du kan.

(Han løber)

Femte Scene.

Mariane (allene.)

Herre Gud! saa kommer han dog! Det gjør mig ondt for min Fader, der vist vil blive til en Fabel over hele Egnen. For min Kjerlighed frygter jeg just ikke; thi min Fader kommer sikkert ikke videre, end han er. — Men om han nu kommer videre? — Umueligt er det dog ikke — hvad da? — O da vilde jeg ønske, at jeg aldrig havde kjendt Johan, for at kunde lyde min Fader. Jeg kan heller ikke begribe, hvor jeg er kommet til at holde saa meget af ham. Det er sandelig sandt, at vi Diger

vi

vi kjende ikke til Kjerlighed, førend vi sidder i den
til op over Ørene.

Viger, som et Amor kjende,

Dg af ukjendt Lue brænde

Lærer lidt af mig:

Om I af et Kaskyn blindes,

Hvori List og Rænker findes,

Det er Amor, troer I kun mig!

Om, liig Proteus, snart han græber,

Snart sig overdrevent glæber,

Atter klager sig;

Sees han komme, strax at vandre,

Stedse sin Person forandre;

Det er Amor, troer I kun mig!

Kan han kunstlig Kærligere,

Kæberne som Roser ere,

Naar de aabne sig;

Hør I ham om Hævn at tale,

Hørst at tigge, saa befale,

Det er Amor, troer I kun mig!

Seer I ham foruden Pille

Som ustyldigheden smiile,

Pas paa Diefs Wei!

Seer I det iblandt at Kjele,

Dg i Eders Varm sig Kjele;

Det er Amor, troer ham ei!

(Der høres Trommer og Viber langt borte. Da Lyden nær-
mer sig ophøre Viberne og Trommen, og der spilles
en Marsch.)

Ma-

Mariane.

Der har vi dem uidentviol.

(Hun gaar hen og ſtiller ſig ved Døren.)

Siette Scene.

(Opføget kommer ind under en Marsch, i følgende Orden: En Bonde med en Tromme og en anden med en Pibe, derefter Oldermanen med et Bædrehorn, og Maigreven med sin Krands paa en Stang. Efter dem Sogne-Sogden og Kirkeværgeren hver med sin Haandsproite paa Skuldbrene. Endeel Bønder: Spillemand med Instrumenter. To Karle behængte med Hornlygter over deres hele Legeme, samt paa Hovedet; der brænder Lys i Lygterne. Bræger med et Riis under Armen, efterfulgt af endeel Dreng og smaae Piger, som bære Bøger i Læder-Kemmer, hængende over deres Skuldre. Otte Bønder i deres bedste Klæder, bærende en Liigbør med et sort Liigklæde over, hvorpaa Salomon Joseph sidder, med gule Støvler paa, en rød Klædes Kappe besadt med Galluner, en stor hvid Paryk paa Hovedet, og der oven paa en galluneret Hat. Om Livet har han et Hjortelæders Gehæng med en lang Sabel i. Bag efter kommer Johan og fire andre af Salomon Josephs Svite, med store Knebelsharter og lange Kapper paa af adskillige Kouleurer, og tilfødt en Sværm Bønderfolk af begge Køn. Naar Marschen er til Ende, sætte de Liigbøren ned og Salomon Joseph stiger af. Bræger og hans Sangere istemme derpaa Choret.)

Chor.

Vær velkommen til vort ringe Tag,

Store Prinds! Maroccos Glæde.

Smil

Smil med naadigt Velbehag
 Ned til os, som quæde,
 Som Degnens Stemme vækker Lyst
 I Menighedens Bryst,
 Saaledes vil Du, store Mand!
 Glæde Danmarks Land.
 Vort Rige frydes ved dit Navn;
 Skjendt tusinde Nationers Vre,
 Som slænge sig i Danmarks Favn,
 Kan aldrig Danmarks Sønner være.
 Vær velkommen ic.

(Der danses.)

Salomon.

De schal Dank haben, min lieber Herr Magister!
 Verstehen Sie?

Brøger.

Underdanigst Tak! Deres Prindselige Excellens
 ce! (affides.) Hvor naadig den Herre er! det er vel
 et jeg kan forstaae ham.

Salomon.

Mein Herr Magister!

Brøger (buffer.)

Salomon.

De har gjort sig for megen Måhe for mig, ver-
 stehen Sie? Denn Ich maae bald abreisen; bald
 abreisen.

Brøger.

Deres Excellence er meget naadig, at De vil
 hvile sig lidt her. De tager vel ikke unaadigt op,
 at

at jeg har gjort disse smaae Anstalter efter vores ringe Leilighed?

Salomon.

Ei Herr Magister! . . .

Bræger (butter.)

Salomon.

Daß tager ich aldrig ungnådig op. Verstehe Sie? So ein Mand bin ich. Aber wie ich here, saa maae der Herr Magister (Bræger butter) være sehr musikalisch. Verstehe Sie?

Bræger.

Lidet, Deres Excellence! saaledes som man kan være paa Landet. Lyr jeg allerunderdanigst spørge, om Deres Excellence er Elsker af Musik?

Salomon.

Jch! ja mein lieber Hr. Magister (Bræger butter) Ich er en grosser Liebhaber af Musik; verstehe Sie? Ich bin selbst Poet, und Musikus, und Komponist. So ein Mann bin ich. Und ich holder viel af musikalische Leute. Verstehe Sie? Sie singen doch?

Bræger.

Kuns lidet, Deres Excellence! men ikke for at lade mig høre af en saadan Herre.

Salomon.

Ei sing kuns, mein lieber Herr Magister! (Bræger butter.) Sing kuns Du. Verstehe Sie?

Bræ

Bræger
(bukker og rømmer sig og giver et Signal til Chorsangerne.)

Der høres et Rygte, der høres et Rye,

At sige:

En Prinds fra Marocco vil gjæste vor Bye

Dg Rige.

Chor.

Gil være den naadige Herre!

De Karle og Piger, de samle sig flux

Tilsammen;

Dg Skolens smaa Dreng, samt Rektor og Dux,

Med Sammen.

Chor.

Gil være den naadige Herre!

Dg alle vil vandre den Herre imod

Med Glæde.

Selv Krøblingen er, paa halvtredie Toed,

Tilsteede.

Chor.

Gil være den naadige Herre!

Dg ind treen Prindsen med Sporerne paa — —

Salomon.

(viser sine Fodder.)

Das ist nicht sandt, Herr Magister! Verstehe
Sie?

Bræger.

Om Forladelse, Deres Excellence!

Salomon.

Schader ikke, schader ikke, blif kun ved!

Bræger

(singer og kroer sig.)

Dg ind treen Prindsen med Støvlerne paa
I Stuen.

Salomon.

Gut! gut! Herr Magister!

Bræger (singer.)

Gib, sang de, han Alfens Byfsalighed faae
Med Fruen!

Salomon.

Jch bin unverheirathet, ich er ugift. Verstehe
Sie? Aber schader ikke, blif ved, blif ved!

Chor.

Hil være den naadige Herre!

De Karle og Piger de dandse saa net
Paa Noden.

De hoppe, og trippe, og springe saa let
Med Foden.

Chor.

Hil være den naadige Herre!

Dg nu reiser Prindsen igjen fra vor Bye
Med Gammen.

Da frege de Karle og Piger i Skye
Et Amen.

Chor.

Hil være den naadige Herre!

Bræ

Bræger

(butter meger dybt.)

Deres Excellence tager mig ikke min Driftighed
unaadig op.

Salomon.

O nei, Herr Magister (Bræger butter.) De sin-
ger, Gott helpe mig! som en Fugl i Lusten. Ver-
stehen Sie?

Bræger.

Ja Kragen er ogsaa en Fugl i Lusten, Deres
Excellence!

Salomon.

Ne, min Seel! som een af de schmaae Fugle
der høit oppe.

Bræger.

Deres Excellence smigrer mig. Men jeg har en
Datter, som, om jeg selv skal sige det, tør lade
sig høre.

Salomon.

Jh, das kan ich lide. Aber, hvor er hun?
Lat hende komme hid. Verstehen Sie? Ich tager
baade Dem und Deres Datter in min Protection.
Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Bræger.

De er alt for naadig, Deres Excellence! —
Kom hid Mariane!

Mariane

(nærmer sig frygtsom.)

Sa:

Salomon.

Varum so bløde, hvorfor saa undtselig? Ver-
stehen Sie? Ich bin nicht anders als en anden ge-
mener Mann, und ich mache nicht sture Pretentio-
nen paa Erbedighed. So ein Mann bin ich.

Bræger.

Hører du Mariane! Syng den, du veed nok.
Hans Excellence befaler det.

(Han hojster til hende.)

Mariane.

Min Fader befaler mig, saa maac jeg adlyde.

Salomon.

Sing, Jungfer! ich liebe die Musik! Ich schal,
bei Gott! singe dem en Maroccan'sk Gise oven paa,
som min Vater Keiseren har selbst gemacht. Ver-
stehen Sie?

Mariane.

upfildige Pige!

Hvis roelige Hjerte

Veed intet at sige

Af Elskov og Smerte;

Du blomstrer, som Rosen i Baar!

Dit Liv er en Kjæde

Af Vellyst og Glæde,

Og Sorg til din Veelig ei naaer.

Men, vee dig! saasnart du kun tænker:

O Kierlighed! und mig den Vellyst, du skjenker!

Hvi tøver du med de fortryllende Lanker!

Se her er min Haand!

Thi snart skal du høres mod Himlen at Klage;
Hvi svandt dog de roelige salige Dage?

O Hjent mig min Frihed! min Frihed tilbage!
O løs mine Baand!

Salomon.

Das ist schön, sehr schön. Verstehen Sie?
Die singer wahrhaftig, als wie en Engel, Jungfer!
Ich har noch nicht so was gehört, und doch har jeg
de beste Sanger und Sangerinnen ved min Hofstaat.
So ein Mann bin ich. Wer hat Dem denn informiert?
Verstehen Sie?

Drager.

Jeg selv, Deres Excellence! om jeg saa maade
sige det.

Salomon.

Sie, Herr Magister! das ist bey Mahomet wunderlich.
Aber ich har dem versprochen eine Fise zu
singen, und den sollen Sie hören. Verstehen Sie?
Men — aber — det Maroccanische Sprach det ver-
stahr de vel ikke, det er doch eine hübsche Sprache,
eine hübsche Sprache; Freilich kan ich det so gleich
übersetzen. So ein Mann bin ich. Verstehen Sie?

Es war en Ritter in Griechenland,
Han soer so viel Lande ringsumhehr,
So sah er einmahl enen alten Mann
Und ein allerliebste schön Jungfer.

(Declamerende.)

Das Ding mögte ich wohl haben, Sie ist, Gott
strafe mich! recht hübsch.

(Syngende.)

Das war ein gewaltiger Ritter.

Er legt' die Jungfer paa Sattelnopf,
Und spornte sein Pferd immer weiter,
Der Alte der schüttelt sin grauen Kopf,
Und Munden den schäumte von Eiter.

(Declamerende.)

Was sollst du alter Narr mit so ein scheenes
Mädchen? Das er for einen ungen Karl, so wie
ich bin.

(Syngende.)

Das war ein gewaltiger Ritter.

"Ha! rief der Alte, du kühner Schurk,"
Und flugs war der Ritter vom Pferde;
So bohrte er den Alten durch und durch.

"Da liegt ja der Schurk auf der Erde."

(Declamerende.)

Geh' nun zu Haus, du alter Brankopf! und
siig, daß du har hast met mich at giere.

(Syngende.)

Das war ein gewaltiger Ritter.

Salomon.

See so sind alle die Maroffanske Fiser. Er det
ikke scheent. Ja wir haben herrliche Sachen dar-
ausen. Verstehen Sie?

Dræ

Bræger.

Min Datter, tilligemed mig, undres over, at Deres Prindselige Excellence kan have Tid til at give sig af med saadanne Bagateller.

Salomon.

Ei was. Das sind nichts Pakkateller. Musik ist eine edle Kunst. Verstehen Sie? Und ich har lagt mich efter alle Kunster und Wissenschaften. So ein Mann bin ich. Aber, Goet sei mir gnädig! det skulle være Schade, om een so hübsche Jungfer ikke skulle giere Liffe. Herr Magister, han maae hende verheirathen. Verstehen Sie?

Bræger.

Ja, Deres Excellence! naar jeg kan finde et anstandigt Partie for hende.

Salomon.

Verstehen Sie? Sie har mich Dem forbunden gemacht, mein Herr Magister, Ich wil for hendes Liffe sorgen.

(Han gaar hen til sit Folge.)

Mariane (vil gaar.)

Bræger

(holder hende tilbage.)

Wie, min Datter.

Mariane.

Kjære Fader! lad mig gaar. Jeg kan ikke holde det ud.

Bræ

Bræger.

Lob dog ikke fra din Lykke. Vie!

(Mariane lister sig ud.)

Syvende Scene.

De Forrige, undtagen Mariane.

Salomon

(bringer en forseglet Brev.)

Der giver ich Dem tausend Tschiner, pur Gold,
in Utsier til Deres Dchter. So ein Mann bin ich.
Aber min Herr Magister, De maae en Mand til
Deres Dchter wåhlen, saaledes, som alle schture
Leute wåhler. Verstehen Sie?

Bræger

(overmaade glad.)

Deres Excellence! hjertelig gjerne. Hvorledes?

Salomon.

Alle schture Folk de tager i Blinde, de vælger
ikke. De maae gaae Blindekuh, Blindebuk. Alle
unverheirathete Bauerleute kommer sammen, meine
Kavalliers gaaer mit, und ich will selbst mitgehen.
Nun hinder vi for deres Egen, und hvem de saaer
fat paa, den schal Deres Schwigersohn være. Ver-
stehen Sie?

Bræger (sagte.)

Hillemænd! kunde jeg fange Prindsen selv!

Zeibergs Skuespil. 3die Deel.

Ec

Ca

Salomon

(kalder paa een af sin Sviter.)

Rom und bind den Herr Magister for sine Egen.
Und alle I ungifte Baurleute kommer frem. Ver-
stehen Sie?

Bræger

(i det der bindes for hans Pine.)

Jeg skal nok flyde Tørklædet op, saa meget, at
jeg kan see Prindsens gule Støvler.

(Imedens bytter Salomon Støvler med Johan.)

Salomon.

Ne, gaae nu omkring og seeg, Herr Magister!
Glück zu! Verstehen Sie?

(Bræger gaaer omkring, og leder, og tilsidst faaer han fat
paa Johan. Bræger river Tørklædet fra Pinene.)

Salomon.

Ei das ist ja mein Kammerherr, na Glück zu!

Sttende Scene.

De Forrige. Mariane. Frank Eberhard.

Frank.

Hvad er det for Spectakler, de gjør her? (River
Kappen af Joden.) Du Schmauß! understaaer du
dig . . .

Bræger.

Frank! er I gal? Det er Prindsen af Marok-
ko. Deres Excellence! — —

Sa

Salomon.

Ne ne! ich bin kein Excellence længere. Verstehen Sie? Ich bin den velbekjendte Jøde Salomon Joseph, som handler med gamle Kleer. So ein Mann bin ich.

Brøder.

Gud! hvad hører jeg, hvor tør din Skurk gjøre saadanne Streger?

Salomon.

O vi Jæder vi maae tage Profiten, hvor vi kan den faae. Und den Herre, der staaer, (peger paa Johan.) Han har mig got Betaling versprochen. Verstehen Sie?

Frank

(tager Knebelbærterne, Værffen og Hatten af Johan.)

Ham maae vi engang see.

Mariane.

Himmel, Johan! (hun segner paa Tilgbøren.)

Johan

(løber hen til hende.)

Mariane! . . . (han vil omfavne hende.)

Mariane

(støder ham fra sig.)

Affskyelige Skakning! saaledes at drive Gjak med en gammel Mand, med min Fader, med Marianes Fader, og det til Trods for mine daglige Formaninger.

Johan.

Mariane! det var for at vinde dig . . .

Bræger.

At du vilde holde hendes Fader for Nar. Ne-
derdrægtige!

Johan.

Beste Mariane tilgiv!

Mariane.

Nei, aldrig i Evighed, og jeg takker Himme-
len, at jeg har lært at kjende dig, imedens det end-
nu var Tid at rive mig løs af dine Bænder.

Johan (til Bræger.)

Kan jeg ikke vente Tilgivelse?

Bræger.

Jeg vilde forbande mit eget Varn, om hun ikke
habede dig.

Mariane.

Gaae bort fra mit Ansyn!

Johan.

Det kan, poa min Sjæl! være lige godt. Jeg
kan faae den rige Jorpagter-Enke, naar jeg vil bare
tale et Ord.

(Vil gaae.)

Salomon

(holder hæn tilbage.)

Mein Herr! først min Betaling. Verstehen
Sie?

Jo.

Johan (rører sig løs.)

Gaae til Helvede efter din Betaling.

(Gaaer.)

Niende Scene.

De Forrige, undtagen Johan.

Salomon.

Ach wai mir, ach wai mir! Mine Kleer und mine Penge!

Frank.

Giv dig tilfreds Jøde. Du burde med Rette straffes for dine Optøger; men det skal være dig tilgivet, og jeg skal betale dine Klæder.

Salomon.

Na, Na, der Herr ist ein hübscher junger Mann; das ist er, Gott helf mich! Verstehen Sie?

Brager.

Kjere Eberhard! hvor megen Tak skylder jeg Dem ikke? Men hvorledes kom De efter dette Vedragerie?

Frank.

Det blev mig sagt, at den Marokkanske Prinds var kommet her, og just, da jeg vilde gaae herhen, saa kom Prindsen kjørende i en simpel Chaise og med en liden Svite af et par Vogne efter sig, og reiste lige igjennem Byen, uden at opholde sig. Desuden havde jeg nok Mistanke om, at her var noget Ver-

dra:

dragerie i Bærk; for, at Johan von Thuren er i Stand til alle nedrige Strager, det har jeg længe været overbevist om, endskjøndt jeg ikke har vovet at sige det, fordi det fordrer Bevis. Det er mig kjert, at jeg har reddet Deres Datter fra at falde i en Bedragers Hænder. Tør jeg ikke vove til Besønning derfor, at gjøre mig Haab om Marianes Kjærlighed?

Mariane

(tørre Pinene og læner sig paa Albuen.)

Bræger.

Men, De kan ikke synge. Jeg har just ikke noget paa Dem at udsætte, dog vilde jeg gjerne have en Svigersøn, som kunde synge.

Frank.

Fattes Dem ikke andet, saa tør jeg dog smigre mig med noget Haab; jeg er ikke saa aldeles umusikalsk, som De troer. Vil De tillade mig at vise Prøver?

Bræger.

Meget gjerne. Syng os noget for.

Frank.

O Fryd! som Salighedens Fryd!

Jeg frelste den forførte Dyd.

Jeg Falskheds Strikker sonderrev;

Ustyrbighed ei hildet blev.

Jeg seer mit Haab at nærme sig!

Dog, nei! en Drøm bedrager mig!

D Ma=

O Mariane! seer jeg dig.

Kuns — ah! — Kuns langt fra — lykkelig?

Det Syn skal fylde mig med Lyst,

Og jage Smerten fra mit Bryst;

Da blier jeg midt i Sorgen stærk,

Ved Tanken om mit eget Bæst.

O Fryd! som Salighebens Fryd!

Jeg frelstte &c.

(Under Arien træffer Salomon Joseph Kladerne af sin Soite
og samler dem sammen.)

Bræger.

Ves, min Ven! De skal have min Datter. De,
og ingen anden.

Salomon.

Ich gratuliere, ich gratuliere, das wird ein
schönes Paar, ein allerliebstes Paar. Verstehen Sie?

Franz (til Bræger.)

Hvor usigelig er jeg Dem ikke forbunden! Hvor
glad er ikke denne Dag; men een Ting mangler
endnu. Beste Mariane! hvad siger De dertil?

Mariane.

Gud! hvad skal jeg sige?

Salomon.

Sie sollen ja sagen, Jungfer! Verstehen Sie?

Bræger.

Min Datter adlyder villig sin Fader.

Ma:

Mariane.

Det er min Pligt; men . . . Gud! . . .

Frank.

Vel Tomsrue! Jeg veed, jeg føler selv, hvor smerteligt det maae falde Dem at erfare, at den Mand, som De har elsket saa høit, er Dem uværdig. Det var uædelt, om jeg vilde fordrø, at De strax skulde bestemme Dem. Nei, endnu forlanger jeg intet afgjørende Svar, kun et lidet Glimt af Haaber, hvad jeg ønsker; og vilde De værdiges at unde mig det, saa vil jeg taalmodig oppebie Næsten.

Mariane.

Gode, beste Ven! jeg tænker alt for høit til at kunde byde Dem et deelt Hjerte, og endnu finder jeg store Levninger af min Kjerlighed til den nedrige Vebærer. Tiden, haaber jeg, skal udrydde dem, og saasnart som jeg er i Stand til at byde Dem mit hele Hjerte, saa vær vis paa, at det ikke skal tilhøre nogen anden end Dem.

Frank

(kysker hendes Haand.)

Dyrebare Pige! Det er mere end jeg selv tørde haabe.

Bræger.

Men, hvortil skal alle de Omsvøb? Hvorfor ikke ligesaa gode gaar lige til Sagen, og svare ja med eet?

Frank.

Frank.

Deres Datters Følelser ere saa rigtige, at ingen kan misbillige dem. Vær De taalmodig, ligesom jeg vil være det, og lader os haabe tilsammen, at vi alle inden kort Tid blive lykkelige.

Salomon.

Ich hoffe auch daß ich mein Geld krieger. So ein Mann bin ich.

Bræger.

Men jeg maae dog engang se, hvad det er for Zechiner du har i din Pose.

(Han tager og aabner den.)

Salomon.

Ei Herr! daß ist nur Blei, und Kupfer-Geld. Gott strafe mich, nichts anders. Verstehen Sie?

Frank.

Du Erh: Skurk!

Bræger.

Naa det skal være dig tilgivet. Lad os nu være lykkelige og glade, synge og dandse og fordrive Aftenen, det beste vi kan. (Til Bønderne.) Kom nu frem, godt Folk! og værer glade med os.

Chor og Dands af Bønderfolk.

Med munter Dands og Spil og Sang,

Vi Dagens Arbeid ende.

Hvor er den ikke suur og lang

For dem, som Gryd ei Hende!

Kar.

Karlene.

Et større Liv vort Arbeid faaer,
Naar vi fra Sang til Ploven gaaer.

Pigerne.

Dg Koffen løber dobbelt snar,
Naar Dandsen os oplivet har.

Alle.

Med munter Dands og Spil og Sang,
Vi Dagens Arbeid ende.
Hvor er den ikke suur og lang,
For dem, som Fryd ei kjende!

Bræger.

At høre mig til Lykken op,
Det var mit Haab, min glade Tanke;
Men Skjebnen kom, og sagde: Stop!
Bliv her, Signeur! der staaer din Sfranke!
Jeg taus deri maae finde mig;
Hvor Skjebnen er omflistelig;

Chor.

Hvor Skjebnen er omflistelig!

Frang.

For nyelig var min Himmel mørk,
Min Sjæl omspendt med Qual og Smerte;
Jeg vandreb' i en rædsom Drk,
Mit Følge var et pinet Hjerte.
Nu smiler Haabets Soel paa mig,
Hvor Skjebnen er omflistelig!

Chor.

Hvor Skjebnen er omflistelig!

Mariane.

Man ei for meget libe maae
Paa det, som Diet meest behager;
Thi bag den Smil, hvor Elskov laae,
Der lurar tidt en lumst Bedrager.
O Piger! speiler Der i mig:
Hvor Skiebnen er omskiftelig!

Chor.

Hvor Skiebnen er omskiftelig!
(Hun brister i Graad og løber ud; Drager og Frank lø-
ber efter.)

Satomon.

Ein Prinz ich wäret har i Dag,
Nun bin ich kuns en armer Bedde;
Es ist doch so ein eigen Sag,
At schtyrtes von sin Konge-Sede,
Ich tanke: — so ein Mann bin ich —
Hvor Schiepnen er umskiftelig!

Chor.

{Hvor Schiepnen er umskiftelig!}
{Hvor Skiebnen er omskiftelig!}

Chor og Dands.

Med munter Dands og Spil og Sang ic.

Trykfeil.

Første Bind.

Pag 137. Vin. ult. iffe mit Naon, læs: iffe i mit Naon.

— 246. — 22 und, læs: fund.

— 337. — 10 vidt, læs: vilbt.

Andet Bind.

— 97. — 5 Side, læs: Spidse.

— 225. — 1 en Pistol, læs: Pistolen.

— 300. — 23 Elfter, læs: Elftebe.

— 302. — 5 henter, læs: hente.

— 307. — 9 en Eynild, læs: end Eynild.

— 308. — 25 omgjerder, læs: omgjerbe.

Efterkrift

til dette

tredie Bind.

J Forerindringen til det første Bind af disse Skuespil lovede Forfatteren at alle de fire Bind hvoraf denne Samling skal bestaae, skulde udkomme fra Pressen paa een gang. Dette løfte er det ham nu umueligt at opfylde, formedelst et vigtigt Arbejde, der er blevet ham betroet, og som i nogle Maanedes vil optage al den Tid, som han kan faae tilovers fra sine andre Forretninger. Selv dette Arbejde har siden maatte udsættes for en Reises Skyld, og det er paa Grundserne af Frankrig, imellem en uendelig Mængde Beskæftigelser af flere Slags, samt under Bulderen af krigeriske Tilberedelser, at Forfatteren skriver disse faa Linier, hvori det ikke vil blive mueligt at rumme alt hvad der kunde være nødvendigt at sige Publikum. Dette maae spares til det fjerde Bind; hvortil de to tredie Dele af Materialierne ere aldeles færdige, og Resten ikke langt fra at blive det.

Zeibergs Skuespil. 3die Deel.

D b

Han forbigaaer af samme Aarsag at tale om de gamle Stykker, som findes i denne Samling. Om de nye blot nogle faa Ord. Mennesketjenderen, hvortil Subjectet er taget af en Fortælling af Andrieux, har ligget i mere end fem Aar færdig, og Forfatteren, der havde den Svaghed at troe at dette Skuespil ingen Forbedring behøvede, har i den hele lange Tid aldrig gennemlæst det, førend det allerede var trykt, og har derfor den Uregtelse at erfare, at han ikke kan være fornøiet med det, at det trænger til megen Forbedring, og at især de to første Akter maatte gandske omarbeides, for at Stykket kunde blive værdigt til Publikums Bisalb. Mytken er nu fæst, og lader sig for nærværende Tid ikke rette, og Læserne bedes at udfylde Stykkets Mangler, i Betragtning af Forfatterens aabenhjertede Tilstaaelse.

Hoved-Ideen til Duellen tilhører ikke Forfatteren; men hvor han har taget den, er det ham ikke mueligt at erindre, ogsaa kan det være Læserne ligegyldigt. Den gamle Skuespiller, er en Omarbejdelse af Picards Romedie af samme Navn. Forfatteren troer ellers at man, for at see at hans Arbejde er mere end en Oversættelse, ikke engang behøver at sammenligne det med Originalens; men har man denne ved Haanden, vil man endnu mere overbevises derom.

De syv Tanter derimod ere Forfatterens Eiendom i alle muelige Henseender, og det skalde gjøre ham meget ondt, om man skalde kunne vise ham nogen Idee, eller noget Indsald, som han havde laant af andre. Hans Hensigt med dette Skuespil var at forsøge paa at skrive en Komedie i Holbergs Smag. Om det har lykkedes ham, derom maae Læseren dømme. Saameget maae han imidlertid tilstaae, at han, efter at have studeret i mange Aar, saa at sige, alle baade ældre og nyere Nations Skuespilbigtere, er kommet til det Resultat, at der ikke eksisterer mere end tre Komedieforfattere, der virkelig fortjene dette Navn, nemlig Plautus, Moliere og Holberg, heller ikke har noget nyere Produkt af de Danske Presser gjort ham saa megen sand Fornøielse, som denne vor Mesterdigters samlede Komedier, udgivne af Professor Rahbek. Udsaldet har viist, at Udgiveren var dette Arbejde værd og alle hans Landsmænd skyldte ham Tak derfor.

Ved at nævne denne sin gamle Ven, bør Forfatteren ikke forbigaae offentlig at takke ham for den Hæder, han har viist denne Samling ved at sætte sit Navn paa Titelbladet som Udgiver. Saameget mere fortjener Professor Rahbek Tak derfor, som derved Hverken har været Værd eller Penge for ham at fortjene. Af den første har han

faa meget, som han behøver, og af de sidste vilde Forfatteren ønske ham en heel Hoben, dersom han ikke vidste, at Onsker ere en Sæd, der daglig saaes i Overflodighed, men som endnu albrig har baaret enten Blade eller Frugter.

Læseren vil maaskee hist og her finde nogle Besonderligheder i Retskrivningen, saasom at det samme Ord i eet Stuepæl skrives paa een Maade, og i et andet paa en anden. Forfatteren der intet onsker mere end at være konsekvent i alle muelige Henseender, vilde nødig, at man, selv i denne Post, skulde beskylde ham for Inkonsvens. Sagen er denne, at han bestandig retter og forbedrer sin Retskrivning, og at samme vilde i denne Udgave have blevet uniform overalt, saafremt han selv havde kunnet besørge Korrekturen; og han er Korrektøren Tak skyldig, fordi han ikke paa egen Haand har gjort nogen Forandring.

Muserne elste ikke Omgang med Stykkegætte og Artillerie — de have kun gjort faa Undtagelser fra denne Regel, saasom med en Abrahamson — og da denne Larm dæver Forfatterens Øren, saa afbryder han, og forbeholder sig at sige Publikum ved det fjerde Bind, hvad mere der endnu kan behøves at siges.

